

ELISABETH SEILER

ÚTJAI CSODÁLATOSAK

Egy Kínában szolgáló misszionáriusnő élményei III. kötet
E. Mauerhofer feldolgozásában

**„Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken,
veszedelemben rablók közt, veszedelemben pogányok között...”**
2Kor. 11,26.

„Ne bánkódjatok, mert az Úrban való öröm a ti erősségetek.”
Neh. 8,10/b

Kína-élmények a missziói állomáson és utazás közben

Tartalom

I. Kína-élmények a missziói állomáson és utazás közben	4
A kígyó.....	4
A megszállott asszony hitre jutása.....	5
A beteg tehén.....	7
A lélekmentő földműves.....	8
Utolér a háború és az üldözés.....	9
Külső szolgálatban.....	10
Veszélyeken át.....	12
A bálványpap traktátust kér.....	14
„Erzsébet, ne kérj kölcsönt senkitől!.....	14
A „halott” kínai asszony, akivel még beszélni akartam.....	15
Szüntelen veszélyben.....	16
A kínai kislány imája meghallgatásra talál.....	16
Rablótámadás a hajón.....	17
A gyáva keresztény.....	18
Té-en a kutyaólbán.....	19
Születésnap álmom.....	20
„Ezt el kell mondani az Úrnak!”.....	21
„Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok!”.....	22
A bibliásasszony nem tud meghalni.....	23
Üdvözítő drága Név.....	24
Láttad a prédikációt?.....	26
Első akarok lenni, aki Jézusért meghal.....	27
II. Hazatérés – háborús akadályok a továbbutazásban	28
Csingtao-i tartózkodás – Hazautazom szabadságra.....	28
Új munkamező Csingtaóban.....	30
A Lutheránus-Misszió központjában.....	31
A bánatos özvegy.....	32
A katona és a tábornok.....	33
Szúnyogok és szöcskék.....	34
Zsidó családok és az izráelita kisfiú.....	35
Az orosz család.....	36
Mezei gomba.....	36
Az óvodában.....	37
A kedves testvér sírja mellett, búcsú Csingtaotól.....	38
III. Ismét otthon – élmények az utazó szolgálatból	40
Kiutazási engedélyem megszűnik; helyettesem.....	40
Öröm a nyitott sír mellett.....	40
Gyermekek között.....	41
Sajátságos imameghallgatás.....	43
„Teljesítsd a Felségesnek fogadásaidat!”.....	44
Egy tábla svájci csokoládé.....	45

Tartalom

Új feladat a beteg ápolónő számára	46
Utazás Bajorországba.....	46
Imádkozásról és böjtölésről	47
Jézus szeretete győz, én csak követem.....	48
„Halleluját zengsz te is, majd ha Jézust látod”	50
„Jézus megkérdezte: Mit akarsz? Mit tegyek veled?”	52
Utószó – A második kiadáshoz.....	54

I. Kína-élmények a missziói állomáson és utazás közben

A kígyó

Útra keltem egy napon, hogy egy külső állomást meglátogassak. De mi lesz velünk a keskeny ösvényen? Gyaloghintóval mentem, s olyan kedvem lett volna néha kiszállni, és az út egy részét gyalog megtenni. Az ösvény viszont olyan szűk volt, hogy ugyancsak ügyelnem kellett, bele ne essek jobbra a rizsföldekbe, vagy fenn ne akadjak baloldalon a bozótban. Egy-egy útszakasz meg egészen sziklás volt.

Hirtelen csodaszép mező tárult elénk. Minden nehézség nélkül haladhattunk rajta, nem kellett félnem, hogy valamibe belepottyanak. Odaszóltam a kuliknak:

– PihenjeteK egy kicsit, s majd jöjjetek utánam az üres hordszékkal. Előre megyek egy darabon.

Kétszer se kellett mondanom. Rögtön letelepedtek és örültek javaslatomnak. Otthagytam őket, és vidáman elindultam. A táj körülöttem oly gyönyörű volt, hogy nem tudtam betelni vele. Kína hegyvidéke csodálatos látvány a váltakozó erdőkkel, lankákkal és hegycsúcsokkal. Úgy éreztem magam, mint aki börtönből szabadult. Ámultam, énekeltem és ujjongtam, mint egy gyermek, aki apja kezét fogva kóborol a csodálatos természetben. Amennyire visszaemlékszem, aligha láttam ilyen elragadó vidéket sok-sok utazásom alatt.

Egyszer csak megzörrent valami a fűben. Fogalmam sem volt, miféle állat nyugalmát zavarhattam meg közeledésemmel. Hiszen az erdőben medvék is tanyáztak, a mezőn is sokféle kisebb-nagyobb állat élt.

– Ugyan mi lehet? – Alig hittem a szememnek, mikor nem is olyan messze tőlem egy óriáskígyót pillantottam meg. Iszonyú vastag volt és borzasztóan hosszú! Összetekeredve feküdt, s a számtalan gyűrűből feje lassan felemelkedett. Nyilván napozás közben zavartam meg. Annyit mindenesetre tudtam, hogy nem szabad egyszerűen elfutnom. De hova is menekülhettem volna a rémisztő gyilkos elől ebben a végtelen pusztában?

Eszembe jutott, hogy a legjobb magatartás, ha a támadó állatnak mereven a szemébe néznek. Megcéloztam hát a szörnyeteg kidülledt szemét, s egy pillanatra se vettem le róla a tekintetem. Közben megpróbáltam – amennyire lehetett – továbbhaladni, s a kígyótól minél jobban eltávolodni. Az útra szerencsére nem kellett vigyáznom, különben nem jutottam volna túl messzire. Minél távolabb értem, a kígyó annál feljebb emelkedett. Feje már emeletnyi magasságban volt a talaj fölött. Felmértem, hogy ha most – a kígyók szokása szerint – hirtelen elvágódna ebbe az irányba, egy szempillantás alatt körültekerhetne és összeroppantathatna. Már magasabbra ágaskodott, mint amekkora a köztünk levő távolság volt. Félelmem és iszonyatos szorongásom nőttön-nőtt. Az Úrhoz kiáltottam irgalomért és segítségért. Semmi kiutat nem láttam. Teljesen egyedül voltam. Senki nem volt, aki segíthetett volna. Bár részben még örültem is a kulik távollétének. Kiáltásukkal a kígyót még jobban felingerelték volna.

De mégsem voltam egyedül. Tudtam és éreztem, hogy Jézus velem van, ha úgy is tűnt, mintha a kikerülhetetlen halállal kellene szembenéznem. Szorongó szívvel fohászkoztam az Úrhoz:

„Úr Jézus, tudom, hogy nem azért küldtél Kínába, hogy egy kígyó zsákmányaként nyomorultul elpusztuljak. Kérlek, segíts, ments meg! Hiszen tudod, Te vagy ittlétem egyetlen célja.”

Elképzelnem sem tudom, honnan vette a kígyó az erőt, hogy ilyen magasra emelkedjék, mert láttam, hogy a földön már nem sok gyűrű van. S ekkor iszonyodva vettem észre, hogy az állat feje lassan közeledik hozzám. Bármennyire távolodtam, egyre közelebb jött. Hihetetlen, hogy volt képes erre anélkül, hogy lezuhant volna. Feje már oly közel volt, hogy világosan kivehettem lázasan remegő nyelvét. Szeme egyre nagyobb és tüzesebb, egészen iszonyatos lett. A réműlettől megmeredve megálltam, és többé nem tudtam, mit tegyek. Mást nem tehettem, szívemben Istenhez kiáltottam.

Most a kígyón olyasmit láttam, amit már egy macskánál megfigyeltem. Mielőtt a macska zsákmányára ugrott, egész testében reszketni kezdett. S most a kígyó is elkezdett reszketni. Ijesztő volt és ördögi. A feje már ott volt az enyém közelében, úgyhogy mindent láttam rajta az utolsó vonásig.

Mi lesz most? – Nincs számomra menekvés! – Az utolsó pillanatban Jézus szava villant át az agyamon: „**Nevemmel ördögöket fognak kiűzni... kígyókat emelnek fel...**” Mk 16,17-18. Maradék erőmet összeszedve rákiáltottam a kígyóra, amilyen hangosan csak bírtam:

„Jézus Krisztus nevében takarodj innen!”

Alig hagyta el ajkamat a kiáltás, a hatalmas szörnyeteg felágaskodott és hanyatt vágta magát. A föld valósággal megremegett, amint teljes súlyával lezuhant. Azután villámgyorsan eltűnt a fűben. Sosem gondoltam volna, hogy a kígyók ilyen gyorsan tudnak „futni”. Most jöttem csak rá, hogy valóban nem lettem volna képes elmenekülni előle. Úgy elillant, mint akit halálra üldöznek. Kinek a műve lehetett ez?

– „Nevemmel kígyókat emelnek fel...” – mondta az Úr. Hogy milyen nagy lett Jézus Neve ebben a pillanatban, azt nem tudom elmondani. Név, amely előtt Ördög, Pokol és világ megremeget! Alig tudtam magamhoz térni. Úgy álltam ott, mint aki megbénult. Lábam mintha ólomból lett volna. Még mindig éreztem az irtózatot zuhanás utáni valóságos földrengést. Jó ideig mozdulatlan voltam, aztán elkezdtem teljes szívből dicsérni és magasztalni csodálatos Uramat.

Dermedtségem lassan engedett, úgyhogy megindultam ismét a réten át és újra énekelni kezdtem. Akkor értek utol a kulik. Az egész eseményből semmit nem vettem észre, én pedig nem mondtam el, mert bizonyára nagyon megijedtek volna. Valaki ugyanis azt mondta, hogy a kígyók ritkán járnak egyedül; a párjuk mindig ott lapul a közelben. No, én szerencsére nem láttam a másodikat. Ez az élmény különleges imameghallgatás volt számomra. Mert hányszor könnyörögtem:

„Drága Megváltóm, úgy szeretném sokkal jobban megtapasztalni a Te Neved erejét; missziói szolgálómatban ez olyan fontos lenne! Oly sok mindent tapasztaltam már, de kérek, mutass még többet!”

– Hát ilyen fajta imameghallgatással mindenestre nem számoltam. Egyetlen rablótámadás nem volt olyan borzasztó, mint ez a kígyótámadás. De Jézus Neve megmentett. Hála, dicséret és magasztalás áradt belőlem. Mintha életemet újonnan ajándékba kaptam volna. Tudtam azt, hogy Isten nem dob oda áldozatul az óriáskígyóknak, de a dolog átélése valami egészen más, mint a róla való pusztá beszéd.

Ettől a naptól kezdve Jézus Neve nagyobb lett nekem, mint valaha.

Az Ő Nevére minden ellenséges hatalomnak menekülnie kell. Ő a gólgotai Győztes. „...sőt még akkor is, mikor külső idomban olyan volt már, mint egy ember, megalázta magát azzal, hogy a halálig engedelmes lett, és pedig a kereszthaláláig. Ezért azután Isten is felmagasztalta őt, és kegyelme olyan névvel ajándékozta meg, mely minden név felett van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieknak, földieknek és földalattiaknak térde, s hogy minden nyelv vallást tegyen arról, hogy a Felkent Jézus Úr, Istennek, az Atyának dicsőségére.” Fil 2,8-11.

A megszállott asszony hitre jutása

Ugyanabban az utcában, ahol imaházunk állt, lakott egy pogány, aki feleségével járt az összejövetelekre. Mindketten megtértek és később be is merítkeztek. Az asszony korábban megszállott volt és csak hosszú, kitartó imádság után szabadult meg Sátán hatalmából és uralma alól. A szomszédok még jól emlékeztek rá, milyen sokszor feküdt üvöltözve és tajtékot túrva a földön; hallották, hogy idegen hangok beszélnek hozzá, s ő válaszol ezeknek a hangoknak. Mindez tudomásunkra jutott, ezért szüntelen könnyörögtünk érte, hogy kötelékeiből teljesen megszabaduljon. És Isten meghallgatott minket. Az asszony valóban szabad lett.

Egy napon a család egyik hívő barátja jött a misszionáriushoz és megrémülve mondta:

– Misszionárius, rettenetes, az asszony ismét a földön fekszik. Éppen ott voltam náluk, amikor hirtelen felkiáltott és elkezdett tajtékot túrni, mintha az öntudatát elvesztené. Egyszer csak hallom, hogy egy idegen hang beszél vele. Azt mondta:

„Mi van a házatokban? Hát már sehova nem lehet itt bejutni?” Az asszony erre így felelt: „Igen, azt hiszem hozzánk többé nem lehet bejutni.”

– „Hiszen fallal vagytok körülvéve” – folytatta a hang. „Mondd, mióta és miért van ilyen magas fal körülöttetek, hogy nem tudunk bejutni rajta?”

– „Jézus Krisztus Vére az a fal, ami körülvesz minket.” – válaszolt az asszony a hangnak. „De most te mondd meg, ki vagy?”

A hang válaszolt: „Hát a nagyanyád; de nagyon meglepődtem, hogy már nem tudlak úgy meglátogatni benneteket, mint azelőtt.”

– „De mondd csak, hol tudtál egyáltalán bejönni?” – kérdezte az asszony. „Hiszen bennünket fal vesz körül, az Úr Jézus Vére, mely megvéd és betakar.”

– „A fejedem keresztül jöttem be” – válaszolt a hang.

A misszionáriust elszomorította ez a hír, és azt tanácsolta a barátnak:

– Menj vissza a házba, és kutasd át, nem rejtett-e el az asszony valami bálványt, vagy esetleg tömjénpálcikákat. Talán egy egészen jelentéktelen dolgot, ami mégis a varázslással kapcsolatos. Addig keresd, míg meg nem talárod. Nem tudok másra gondolni, csak arra, van valami a házban, amit ezek a szellemek bejáratnak használhatnak Jézus Krisztus vérének oltalmazó hatalma ellenére.

A fiatalember megköszönte és visszatért. Mindent gondosan átkutatott, de eredmény nélkül. Lehangoltan tért vissza a misszionáriushoz:

– Semmi gyanúsat nem találtam. Csak tudnám legalább, hol a probléma.

– Tudod, mit teszünk? Imádkozzunk komolyan azért, hogy Isten mutassa meg neked, hol a baj gyökere. – javasolta a misszionárius. – Ügyelj Isten hangjára, és légy kész azonnal menni, mihelyt odaküld. Ő tud olyan vezetést adni, hogy rájössz, mi az oka az asszony szomorú visszaesésének.

A fiatalember hálás köszönettel távozott. Buzgón könyörgött a rejtélyes helyzet megoldásáért. Kérte Istent, legyen segítségül, hogy rájöjjön, mi a baj ebben a családban.

Magát az asszonyt is nagyon bántotta és szomorította, hogy megint ilyesmi történt vele. Hiszen megtapasztalta már Jézus vérének gyógyító hatalmát, és átélte, hogy az Ördögnek menekülnie kellett. És most, amikor már Isten gyermeke, a dolog ismét visszajára akar fordulni. Bánatos volt és sírt. A férje is vele együtt; de tanácstalanok voltak. Egy napon az Úr így szólt a család barátjához:

– Azonnal menj a barátodhoz és nyisd ki jól a szemed!

A fiatalember engedelmeskedett, annak ellenére, hogy kora hajnal volt, és útra kelt. Közben imádkozott:

– Uram, kérlek, mutasd meg, mi az, ami ott helytelen! Nyisd meg Te a szemem, hogy lássak!

Mikor belépett barátja házába, az asszony éppen fésülködött. A fiatalember rátekintett, közben szüntelen imádkozva:

– Uram, mutasd meg hát, amit fel akarsz fedni! Szívből vágyom arra, hogy az egész család boldog legyen, és ez a testvér ismét megszabaduljon.

Mielőtt az asszony elkészült a fésülködéssel, a látogató csodálkozva vette észre, hogy titokban, gyors mozdulattal egy medáliát dugott a haja közé.

Azonnal rászólt:

– Kérem azt a medáliát!

Az asszony, vonakodás nélkül átadta, a fiatalember pedig elvitte a misszionáriushoz.

– Ezt találtam ma reggel az asszonynál – mondta és átnyújtotta a medáliát. – Fésülködés közben a hajába dugta.

Azt mindenesetre elfelejtette megkérdezni, hogy miért tette. A misszionárius hívatta az asszonyt és kérdőre vonta:

– Miért hordod ezt a hajadban?

Ő így felelt:

– Gyermekkoromban egyszer súlyosan megbetegedtem. Anyám elhívott egy embert, aki mondott valamit felettem; hogy mit, azt már nem tudom. Még nagyon kicsi voltam. Tény az, hogy meggyógyultam. Az ember aztán odaadta ezt a medáliát anyámnak, és azt mondta, tartsam mindig magamnál, akkor soha többé nem leszek beteg. Ezért hordtam mind e mai napig.

A misszionárius kinyitotta a picit tokot, és egy kis cédulát talált benne. Mit jelentsen ez? Az asszony láthatóan izgatott volt. A cédulán valami írás is látszott. A misszionárius felolvasta, mire az asszony sírva kiáltott:

– Nem akarok az Ördögé lenni; én az Úr Jézusé vagyok.

Csak most értette meg a misszionárius, miért mondta az idegen szellem, hogy az asszony fején keresztül tud behatolni. A medália volt az az elrejtett hátsó ajtó, amit Sátán nyitva akart tartani. Nem volt kifogása a

megtérés ellen, a házat körülvevő magas fal sem zavarta, míg az érem ott maradt a testvér hajában. A misszionárius megmagyarázta ezt neki, s ő kész volt azonnal elszakadni ettől a tárgytól. A medáliát összezúzták, az asszony pedig Isten nagy kegyelméből ismét megszabadult. Bűnbánatot tartott és kifejezésre juttatta, hogy szívből sajnálja a dolgot, de nem is sejtette, hogy ennek a kis tárgynak valami köze lenne a varázsláshoz, vagy igézéshez. Az Ellenségnek attól kezdve nem volt bejárata ehhez a testvérhez. Hűségesen követte Megváltóját.

Komoly intés volt számomra ez a történet. Lehet valaki megtért, megkeresztelt, tartozhat gyülekezethez, és mégis előfordulhat, hogy valami nincs rendben nála. Talán még nyitva tart az Ellenség számára egy titkos ajtót, vagy amit egyszer bezárt, ismét megnyitja. Sátán meglegszik azzal is, ha csak a kisujjunkat nyújtjuk – mi pedig közben elveszünk.

Nem ezt rója-e fel Jézus is az efézusi gyülekezethez szóló üzenetében: **„Mégis az a kifogásom ellened, hogy első szeretetedet elhagytad. Emlékezz vissza, honnan estél ki, térj más felismerésre, és tedd az első tetteket. Ha nem teszed, elmegyek, és méclábadat kimozdítom helyéből, akkor, ha nem térsz más felismerésre.”** Jel 2,4-5.

A beteg tehén

Vakációnkat töltöttük egy kisebb hegységben, s ott megismerkedtünk egy hívő asszonnyal, aki szorgalmasan járt a gyülekezetbe. Határozott és hűséges keresztyén volt, nem is olyan egyszerű otthoni háttérrel. Férje hallani sem akart Jézusról. Feleségét is csak kellenként engedte a gyülekezetbe. Örültünk, hogy egyáltalán elengedte.

Egy napon az asszony keserves sírással érkezett, és zokogva mondta el, hogy a férje végérvényesen megtiltotta a gyülekezetbe járást. Sőt, azt is követeli tőle, hogy ezentúl ne higgyen Jézusban. Megrendített a hirtelen fordulat, és részvétellel kérdeztem:

– De hát mi történt?

– Megbetegedett a tehetünk – magyarázta az asszony. – Leesett a lábáról, nem tud járni, és végül is nem tudjuk, nem kell-e levágni. A férjem nagyon bosszús miatta, azt állítja, hogy az én hitem az oka; ezért mondta, hogy többé nem hihetek Jézusban.

Az asszony nagyon szerencsétlennek látszott és arra kért, menjek el vele és beszéljek a férjével. Leballagtam az asszonnyal a hegyről, és odaértem a házukhoz. A férje mihelyt meglátott, nekem támadt:

– Azonnal jöjj velem az istállóba! Ott a beteg tehén, imádkozz vele.

Igen elcsodálkozva követtem a férfit az istállóba. Úgy látszik, tanult valamit hívő feleségétől, és ennek örültem. Először fordult elő életemben, hogy egy istállóban egy állatért imádkoztam. Csakhogy a kínai nem elégedett meg azzal, hogy imádkoztam a beteg tehénért, hanem így szólt:

– Most kérlek, nézd meg, mi a baja. Valahol a lába fájhat, hogy egyáltalán állni sem tud. Hátha tudsz segíteni rajta.

– Nos – gondoltam –, ebből aligha lesz valami, hiszen nem vagyok tehén-doktor. „Mit tegyek ezzel az állattal? Fogalmam sincs, mi lehet a baja.”

A kínai észrevette vonakodásomat és még egyszer, nyomatékosan kért, fogjam meg a tehén lábát és vizsgáljam meg.

– Hohó – ellenkeztem –, mit képzelsz, mi lesz, ha a tehén lábát a fájós helyen megtapogatom? – Közben rettegve néztem a szenvedő jószág két nagy szarvára. – Nem tudom, mi lenne, ha a tehén használni kezdené a szarvát.

A férfi látta szorongásomat és biztatott:

– Attól nem kell félned; én majd tartom a tehén szarvát, a feleségem meg a farkát, úgyhogy nem bánthat téged.

Titkos félelemmel közelebb merészkedtem az állathoz, és elkezdtem nagyon gondosan végigtapogatni a sebesült lábát. Azt éreztem, hogy nincs eltörve. De valahol megrándulhatott, vagy kificamodhatott, vagy megzúzódhatott, mert mikor egy bizonyos helyen megérintettem, a tehén mindig összerándult.

Szívemben az Úrhoz fohászkodtam, és arra kértem, álljon mellém és mondja meg, hogyan segíthetnék. Fogalmam sem volt, mit tegyek, de azt tudtam, milyen sok múlik azon, meggyógyul-e a tehén, vagy sem. Igazán szívügyem volt, hogy minden tőlem telhetőt megtegyek.

– Bocsáss meg – fordultam a kínaihoz –, de nem vagyok állatorvos; azt látom, hol fáj a tehénnek, de nem tudom, mi a tennivaló.

A férfi azonban nem engedett, és kitartott amellett, hogy vegyem kezelésbe a beteg testrészt. Hirtelen egy gondolatom támadt, hogy a tehén lábára agyagpakolást tehetnék. Határozottan odafordultam a férfihez:

– Fűrészelj két kis deszkalapot, hogy a beteg lábat sínbe rakhassam. Hozok otthonról agyagot, és a tehén lábára pakolást teszek. De csak holnap jövök újra. Készítsd el csak a deszkalapokat, én pedig elkészítem a pakolást, s majd meglátod, hogy jobban lesz. – De egyet mondok neked: meg kell ígéred, hogy ha a tehén meggyógyul, feleséged ismét jöhet a gyülekezetbe, különben többé nem törődök a teheneddal.

– Hát persze, persze – sietett az ígérettel –, mihelyt a tehén meggyógyul, feleségemet soha többé nem tartom vissza a gyülekezetből.

Megkönnyebbülve hagytam el a házat. Tudtam, hogy Isten bele fog nyúlni a helyzetbe, hiszen mindent Ő elé tártam. Nekivágtam hát a hegynek, fel a nyaralónkhoz, ahonnan másnap reggel az „agyagexpedícióra” kellett indulnom. Este még egyszer mindent az Úr elé vittem:

– Drága Megváltóm, nem tudok semmi egyebet, mint elkészíteni az agyagpakolást, aztán egyszerűen Rád hagyni mindent. Csak Te tudod a tehenet meggyógyítani. Ó, kérlek, tedd meg, hogy az asszony ismét akadálytalanul hallgathassa Igédet, és a férje megláthassa, hogy élő Úr vagy, nem olyan, mint a halott bálványok, akik nem látnak, és nem hallanak, és nem segíthetnek.

Nyugodtan elaludtam. Másnap kora hajnalban kopogtattak ajtómon. Kívül még sötét volt. Azonnal arra gondoltam, hogy csak rablók lehetnek. Kikiáltottam:

– Ki van odakint? – Legnagyobb csodálkozásomra, a kínai hangjára ismertem:

– Misszionáriusnő, nem kell jönnöd, jár a tehenem. Kint szaladgál, mint azelőtt.

Boldog örömmel kiáltottam vissza:

– És a feleséged jöhet újra a gyülekezetbe!

– Hát persze – hangzott a válasz.

Szívem betelt örömmel, úgy adtam hálát hűséges Uramnak, akinek semmi sem lehetetlen, Aki a teheneket is meg tudja gyógyítani. Mennyire igaz a zsoltárvers: „**Embert és állatot megtartasz, Uram!**” Zsolt 36,7. Hála és magasztalás Neked!

A lélekmentő földműves

„Légy éber és könyörögj, vagy szólj és tégy bizonyosságot; mert a Mester ma munkára hív.”

Ismét keresztelési ünnepélyre mentem. Útközben meglátogattam egy kedves hívő parasztgazdát, hogy őt is meghívjam. A hogyléte felől érdeklődtem.

– Köszönöm, sok a munkám – felelte. A családja nagy volt, de a gyermekek még kicsik. Csak kettő tudott a mezőgazdasági munkába besegíteni. Viszont kedves, komoly, hívő felesége hűségesen mellette állt. Barátságosan meghívtam a férfit, hogy jöjjön el a vasárnapi keresztelési ünnepélyre, hiszen nem is lesz olyan messze. Mosolyogva mondta:

– Nagyon szívesen. A keresztelendők közül nyolcat én vezettem a Megváltóhoz.

Mennyire meglepődtem! Hogy volt képes ez a férfi idáig juttatni ezeket az embereket? Igaz, hogy határozottan követte Jézust, de olvasni nem tudott. Hogyan oktatta a nyolc jelentkezőt, hiszen a munkája is oly sok volt, hogy aligha ért rá utánajárni az embereknek. Talány volt számomra. – Mivel a keresztségre jelentkezők elég távol laktak, nem járhattak oktatásra a missziói állomásra; viszont ha meg akartak keresztelkedni, alapos ismeretük kellett, hogy legyen a keresztyén igazságokban. A hívő gazda sok fáradságot és időt fordíthatott rájuk, miközben oktatta őket. De ezen kívül a jelentkezőknek meg kellett azt is tanulniuk, hogy életük minden területét rendbe hozzák, és a Szent Szellem vezetésére bízzák.

Csodálkozva kérdeztem a gazdát:

– Mondd csak, mit csinálsz a nyári nagy munkák idején? Mikor mész a lelkek után?

– Hát nappal nem mehetek – felelte. – Sok a munkám. Nagyon szorgalmasan kell dolgoznom, hogy családomat ellássam. Így aztán éjjel megyek. Pedig tudod – folytatta –, az emberek nagyon szétszórva laknak a hegyek között, először le kell szállnom a völgybe, aztán felmásznom a hegy másik oldalán, hogy elérjem lakhelyüket.

– Mikor szoktál lefeküdni? – érdeklődtem. – És egyáltalán mikor alszol?

– Alvásra bizony nem sok idő marad. Ha lelkeket akarok nyerni, meg kell adnom az árát. Sokszor két órát alszom, de többször egyáltalán nem jutok ágyba, másképp nem tudok embereket vezetni Jézushoz.

Ott álltam megszégyenülve ennek a kínai hívőnek önfeláldozó, odaadó szeretete előtt, aki sokkal többet tett, mint amennyit mi tehettünk. Itt akkor is hanyagnak és lustának érezte magát az ember, ha úgy hitte, hogy sokat munkálkodott. A férfi nem volt alkalmazásban álló misszionárius, de Jézus valódi biztonságtévője. Még vidáman hozzáfűzte: – A következő keresztségre, ha Isten segít, még hatot hozok. – És szemé ragyogott miközben beszélt.

Kínában Istennek hűséges gyermekei vannak, akik sok nehézségen mentek át, de nem szüntek meg lelkeket toborozni. Ez a férfi is sok nyomorúságot látott, és sok üldözésben volt része. Egyszer így szólt hozzám:

– Tudod, az én sorsom szinte olyan, mint Jóbé.

Sosem panaszkodott, pedig láttam, hogy sokat szenvedett. De mindez mellékes volt az Úr megbízásával szemben. Arra vágyott, hogy minél több embert nyerjen meg Jézusnak.

A kínai hívők álláspontja a következő: évente egy lélek, ez a legkevesebb, amit az Úrnak vihetnek. Ezért igyekeztek oly nagyon, hogy évente legalább egy lelket Jézushoz vezessenek. Mennyire igaz ez a mondás: „Aki megmenekült, az igyekszik menteni is.”

De sokszor kellett odakint a hazai állapotokra gondolnom, és az otthoni kifogásokra:

– Ó, nálunk nagyon kemény a talaj! Itt semmit vagy nagyon keveset tehetünk.

– Igen – kérdelem én –, de miért is kemény a talaj? – Nem azért, mert nem lágyították meg a hívők könnyei, akik „gyötrődnek” az elveszettekért?!

Mennyire fogunk ámulni, ha odaát a dicsőségben üdvözültekkel találkozunk, akiket itt a Földön nem sokra becsültek, de égő szeretettel mentek az elveszettek után. Ragyogni fognak, mint a csillagok, örökkön örökké. **„Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt, és akik sokakat igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké.”** Dán 12,3.

„Ó, Uram, áldott légy csodálatos jóságodért, amit megmutatsz az emberek fiain. Hála Neked mindazokért, akiket bizonyosságiddá tettél. Bár szegények és nyomorultak, mégis a Te szeretett és kiválasztott eszközeid, akik dicsőségedet hirdetik. Üdvözítőnk és Megváltónk, drága Jézusunk, magasztaljuk a Te szentséges Neved.”

Utolér a háború és az üldözés

Komoly üldözési idő köszöntött ránk. Többször kellett támadók elől menekülnünk. Később megszállták a várost, és harminc napon át a városfalon kívül és belül dúlt a háború. Gránátok repültek a városba, és sok épület romba dőlt. Azokat a házakat, melyek a városfalon kívül épültek, már a megszállás előtt ledöntötték, hogy az ellenséges betörést megnehezítsék. Részben a hidat is szétrombolták. A tiszt, aki a védelmet vezette, az egész helységet fel akarta gyújtani, de Isten ezt nem engedte meg.

A városban igen nagy nyomorúság uralkodott. Nem volt tűzifa, és nem lehetett kapni semmi főzelékfélét. Az emberek éheztek. A halottakat nem tudták eltemetni, s ez egyenlő volt egy súlyos járvány kitörésének a lehetőségével. Szüntelen Istenhez kiáltottunk és könyörgöttünk, hogy lépjen közbe.

Akkor egy napon az ostromlókat elvezényelték, hogy máshol harcoljanak. Ezzel a háborús veszély, egyelőre elmúlt. Ó, de boldogok voltak az emberek, hogy ismét kimehettek a városból! A földek, a szabad levegő, minden oly hihetetlenül szép volt, hogy szívből örültünk a harmincnapos szorongató „fogság” után, ami alatt még a házat sem hagyhattuk el.

Körülöttünk mindenfelé tombolt a harc, sok üldözésnek voltunk kitéve rablók és támadók részéről; de áldottuk az Urat. Minden bajon átsegített minket. Örömmel vallhattuk az ének szavaival:

Sasszárnyain hord engem Jézus,
Az idő zúgó árjain át.
Sasszárnyain hord, míg elérem
Üdvözültek dicső otthonát.
Hegyek és völgyek mind lent maradnak,
Menny felé vezet szárnyain Ő;
A szárnyak erősek, mik hordanak,
És Ő egyedül az erő.
Sasszárnyain fent biztonság van,
És a szárnya alatt pihenés.
Ott vár engem jó menedékem,
Odaüz csak a kétségbeesés.
Ellenségem a Sátán keringhet,
Kiszemelve új áldozatát:
A szárnyak erősek, befednek,
Halálnak nem engednek át.
És szárnya alatt menedékem.

Milyen áldott az ott-pihenés!
Ez hozza örök boldogságom,
Hogyha megszűnt a nagy küldetés.
Számítok mindig őrizetére,
Vándorlásomban hű vezetőm.
Mert szárnya alatt van a béke,
És szárnyain Ő az erőm.

Ó, milyen csodálatos is az Úr, dicsérjük Őt és magasztaljuk Jézus szent Nevét!

Külső szolgálatban

Jüancsouban körülkerített városban éltünk. Egy napon rablók bukkantak fel és fenyegették a lakosságot. Tudtuk, hogy a város kapuját már a sötétség beálta előtt bezárják, nehogy a rablók éjszaka a városba hatoljanak, és zavart okozzanak.

Így azok, akik a városon kívül laktak, esti összejöveteleinket nem tudták látogatni. De nem tehattünk ellene semmit. Elmentem a misszionáriushoz és így szóltam hozzá:

– A városon kívül, a folyó túlsó partján is van egy kis imatermünk, sőt egy kínai házikó is áll mellette, megtoldva egy külföldi stílusú emelettel. Már lakott egyszer egy testvér abban. Nem mehetnék ki az újévi ünnepek alatt (ami Kínában tizennégy napos), hogy összejöveteleket tartsak?

Így aztán az előttünk álló kínai újévi ünnepekre kiköltöztünk egy misszionárius házaspárral a Huangcsia-kajba (a Huang család utcájába), a kis imaterem melletti házikóba. Tizennégy napon át minden este istentiszteletet tartottunk, melyen néhányan részt vettek. Még abban az örömben is részünk lehetett, hogy egy család elégette házi bálványait. Nyertünk néhány keresztségre jelentkezőt is.

Érthető módon szinte nehezemre esett, hogy ismét visszaköltözsem a városba, és az eleven kis közösséget magára hagyjam. Megkértem, hadd települjek végképp ki, hogy önállóan folytassam a munkát. Megkaptam az engedélyt. Micsoda öröm! Beköltözhettem a kis házikóba.

Persze ott nem voltam olyan védelemben a rablók elöl, mint a falon belül. A városon kívül minden szabad préda volt a rablók számára. Csak a városhoz legközelebb álló házak részesültek bizonyos katonai védelemben. Ez az oltalom az imaház előtti második házig terjedt ki. De nem féltém. Úgy gondoltam: „Én az Úr Jézus számára vagyok „szabad préda”. Ő megőriz, és kezét felettem tartja, hogy semmi ne érhessen, csak amit Ő megenged.”

Átköltöztem tehát a Huangcsia-kajba. Itt aztán volt, mit látni, és volt mit tanulni. Látogathattam, amennyit csak tudtam. Emellett egész nap jöttek az emberek, hogy megnézzék az imaházat, és különféle kérdéseket tegyenek fel. Állandóan készenlétben kellett állnom és én örültem ennek. Az imaház mellett volt egy kicsi kert, meg egy nagy udvar, azon keresztül lehetett a házamba jönni. Minden csodaszép volt.

Kimondhatatlanul örültem, hogy egyszer önálló munkám lehet, és innen is elláthatom a külső állomások szolgálatait. Ezen kívül gyakran felkerestem szeretett testvéreimet a városban, hogy velük együtt örvezzem és csatlakozzam imaóráikhoz.

Legtöbbször a szombatot és vasárnapot töltöttem náluk, kivéve mikor úton voltam. Volt egy asszony is mellettem, aki szívesen segített a háztartásban, hogy közben a bibliaolvasást gyakorolja. Így aztán mindig tartózkodott valaki az imaháznál, úgyhogy én jöhöttem, mehöttem, ahogy akartam.

Egyszer ismét elutaztam, hogy valahol csendes hetet tartsak. Onnan tovább kellett mennem egy másik szolgálatra. De a környéken hirtelen fellángoltak a harcok, és nem tudtam már üzenetet küldeni az otthoniaknak. Még egy, vagy két külső állomást kellett volna ellátnom – a távolabbi négy napi járóföldre feküdt –, de a háború miatt Üpingben kellett maradnom.

A postaforgalom teljesen megszakadt és a testvérek semmi értesítést nem kapva tőlem, aggódni kezdtek. De nemcsak ők, én sem kaptam semmi hírt. Senki nem tudta hol tartózkodom, én pedig a háború miatt nem hagyhattam el a helységet. Otthon már a legrosszabbtól tartottak. Vajon a rablók áldozata lettem, vagy éppen az ellenséges támadóké?

Steybe misszionárius, Becker testvér helyettese, és Baer misszionárius útra keltek, hogy megkeressenek. Szívük tele volt Isten iránti hálával, mikor Üpingben épségben megtaláltak, s most már az volt a kívánságuk, hogy a lehető leggyorsabban térjek haza. De a háború és az irtóztos esőzés akadályozott bennünket. Hét folyón kellett volna átkelni, de akik nem tudtak úszni, azoknak ez gyakorlatilag lehetetlenség volt ilyen esőzés idején. Más irányba tértünk tehát, Kujcsou-terület felé. Ott egy napon hatalmas rablóveszélyről értesültünk. Az Úrhoz kiáltottunk segítségért és őrizetért, és az Ézs 31,5-öt kaptuk: **„Mint repdeső madársereg, úgy oltalmazza és megmenti, megvédi és megtartja.”**

Ennek a csodálatos Igének az erejével nyugodtan mentünk tovább. Isten beváltotta ígérétét, és kegyelmesen célhoz vezetett. Kujjangban, mely egy másik tartomány területén fekszik, ott szolgáló testvéreink szeretettel fogadtak. Közösen látogattunk a környéken, és néhány közelben fekvő állomást is felkerestünk. Eljutottunk Hungcsiangba és örültünk, látva milyen áldással munkálkodik az Úr mindenütt.

Igazán nagy ajándék volt számunkra, hogy más állomásokat és más testvérek munkáját megismerhettük, érezhettük a kölcsönös vigasztalás és imatámogatás áldását, és sok kérdést megbeszélhettünk. Innen csónakkal mentünk tovább. Meg kellett kísérelnünk, hogy kerülővel jussunk vissza Jüancsouba. A pompás folyami út másfél napig tartott. Közbe-közbe kiszálltunk és további állomásokat látogattunk. Miután látták a férfitestvérek, hogy semmi bajom nem történt, otthagytak egy újonnan megnyílt külső állomáson, ahol további szolgálatot végezhettem. Ők boldog bizakodással hazatértek és mindenről beszámoltak.

Ezen a külső állomáson kezdettől fogva élményekben igen gazdag időszak köszöntött rám. Egy összejövétel alatt hirtelen eljutott hozzánk a hír, hogy a községben megöltek egy férfit. Mikor vége lett az órának, pontosabban megtudtuk az eseményt. A férfi még nem halt meg, de súlyosan megsebesült. Már ágyban volt és aludni készült, mikor egy ismeretlen megtámadta. A merénylő tudta, hogy áldozata, aki tizennégy nappal ezelőtt kötött házasságot, vissza akarta fizetni az esküvőre kölcsönként pénzt, s az éppen ott volt nála. – Nem sokkal az összejövétel után egy férfi jött hozzám, aki ugyanabban a házban lakott, ahol én; Készségesen álltam rendelkezésére.

Éppen volt nálam valami alkalmas gyógyszer, amit oda is adtam. De mennyire megrémültem, mikor röviddel ez után férfiak rontottak a házba, hogy ezt az embert kézre kapják. Szinte alig hittem a szememnek és a fülemnek, mikor megtudtam, hogy a heves szívdobogásban szenvedő férfi nem más, mint a keresett gyilkos. És még jobban megrémültem, mikor kitudódott, hogy velem egy házban lakott. Nem is sejtettem, mekkora veszélyben voltam. De most már nem csodálkoztam, miért vert az illető szíve olyan szaporán. Rossz lelkiismeret és borzasztó félelmek gyötörték.

Milyen sokszor tapasztalja az ember, hogy a legnagyobb veszélyben van, és nem is tud róla. Néha jó is, hogy nem tudja. Egyet azonban meg kell mondanom: mindazok a bajok és félelmek, melyeken gyakran át kellett mennünk, az idegeket felettébb megviselték. Milyen jó, hogy idegeinket is Isten kezében tudhattuk. Igen-igen szükséges, hogy egészen Isten erős karjába vessük magunkat, és ne tekintünk se jobbra, se balra, hanem bátran menjünk az úton, életünket teljesen odaáldozva és egészen az Úr rendelkezésére bocsátva, hogy azt tehesse, amit akar. Ez az, amit Pál a rómaiaknak ír:

„Esengek hozzátok, testvéreim, hogy testeteket az isteni irgalmasságon keresztül állítsátok oda élő, szent, Istennek kedves áldozatul, ez legyen a ti istentiszteleti szolgálatotok, mely az Igének megfelel. Ne

idomuljatok ehhez a korhoz, hanem megújult értelemmel alakuljatok át, hogy azt próbálgassátok, hogy mi Isten jó, kedves és tökéletes akarata.” Róm 12,1-2.

Veszélyeken át

„Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába a bűnösök elől.” Zsolt 17,8.

A külső állomásokon való szolgálatok ellátása miatt sokat voltam úton. Otthon már megjegyezték: „Jóformán azért jössz, hogy elbúcsúzz.” Később Németországban is ezt mondták, mert mindig olyan sietős volt az utam.

Tehát ismét útban voltam egy missziói állomásra és örültem, hogy szolgálhatok az embereknek, beszélhetek nekik az Úr Jézusról és segíthetek rajtuk. Nagy örömmel láttam, milyen sokan látogatják az összejöveteleket, de legjobban annak örültem, ha új lelkeket nyerhettem Jézusnak.

Ezen az állomáson váratlanul utcai harcok törtek ki. Nem volt ebben semmi különös, mindamellett nem volt veszélytelen. Az Úrtól azt az utasítást kaptam, hogy ezt a helyet azonnal hagyjam el. Vonakodás nélkül engedelmesskedtem és eltávoztam. Észre sem vettem, hogy a katonák már kezdték összefogdosni az embereket. Egy előkelő hölgy mellett mentem el, aki ott állt keservesen sírva. Részvétellel hozzá léptem és udvariasan kérdeztem:

– Miért sírsz, mi bajod?

De alig szólítottam meg, ijedten vettem észre, hogy katonák közelednek. Hangosan rám kiáltottak:

– Eredj onnan, és hagyj békét neki!

Akkor vettem észre, hogy az asszony fogoly, s engem is az a veszély fenyegetett, hogy foglyul esem; de Isten nagy szeretetében könyörült rajtam és nem lett bántódásom. Nem tudom mi történt azzal a síró hölgyvel. Vajon túszként magukkal vitték, hogy óriási váltságdíjért ismét szabadon engedjék? – Sohasem tudtam meg.

Onnan továbbmentem egy újabb külső állomásra. De ismét veszélyt éreztem. Városunkat, Jüancsout megint háború kitörése fenyegette, pedig úgy szerettem volna még előtte visszatérni szeretteimhez. Bátran folytattam utamat, és minden gondomat szeretett Uramra vettem. Egy reggel Mikeás 2,13-mal ébredtem: **„Előttük megy, aki utat tör, áttörnek, átmennek a kapun, és kivonulnak. Előttük megy át királyuk, élükön maga az Úr.”**

Tudtam, hogy azonnal indulnom kell, ha a városunkat még a háború kitörése előtt el akarom érni. Senkit nem találtam, aki segítene volna a csomagomat és bőröndömet vinni. Megmondtam szállásadóimnak, hogy majd elhozzom a holmimat, mihelyt lehetőségem lesz rá. Siettem a város felé, amennyire csak tudtam. Nem messze voltam a kaputól, mikor az első katonákkal találkoztam, akik feltartóztattak és megkérdezték, hova megyek.

– Lehetetlen, hogy bejuss a városba – jelentették ki. – Kint kell maradnod, nem mehetsz sehova. Két órával ezelőtt kezdődött a csata.

A meglepetéstől és rémülettől elnémultam és nem tudtam, mit tegyek. Visszafordulni már nem lehetett, mert akkor rablók kezébe estem volna, akik mindig megjelentek a háttérben, ha valahol kitört a háború, hogy minden lehetőséget kihasználjanak a fosztogatásra. Igazán nem akartam a rablók fogságába kerülni.

Rövid fohászt küldtem az ég felé:

– Uram, mit tegyek? A városba nem tudok bejutni, a városon kívül álló házacskámba sem mehetek a rablók miatt. Mutasd meg, hova forduljak. –Ágyúlövések rengették a földet, golyók repültek a levegőben – én pedig ott álltam védtelenül az utcán.

– Drága Megváltóm! – kiáltottam nagy szorongásomban –, Te tudod, hogy a kapuőr és a szülei itt laknak valahol a közelben; de képtelen vagyok tájékozódni, melyik irányba induljak el. Kérlek, küldj segítséget, hogy minél előbb védelmet találjak!

Váratlanul felbukkant a kapuőr apja és elámult, hogy engem ott talált.

– Hát te hogy kerülsz ide? – kérdezte. – Jöjj azonnal hozzánk, majd mi elrejtünk.

Nagy hálával követtem a férfit, az oltalmat adó házba, ahol felesége a legszívélyesebben fogadott.

– Itt nálunk, nagy veszélyben vagy – kezdte a férfi. – Ha szűnik a harc, s a katonák kijönnek a városból, foglyul ejthetnek, és mint túszt magukkal vihetnek. Ásunk egy bunkert, hogy elrejtőzhess. Még pedig elég nagyot, hogy valamennyien elbújhassunk benne.

Az emberek nekiláttak tehát, és a házban oly mély gödröt ástak, hogy elérték a talajvíz szintjét. Leraktak egy kis padot, hogy a veszély pillanatában oda menekülhessek. Akkora hely volt lent, hogy szükség esetén valamennyien elfértünk. Mindenre fel kellett készülnünk. Sem a rablóktól, sem a katonáktól nem voltunk biztonságban. Elég sokszor tapasztaltam, mit jelent, ha rablók törnek a házba, és minden mozdíthatót magukkal visznek, vagy ha a katonák – mihelyt elül a csatazaj – fosztogatni kezdenek, s utána egész falvakat felgyújtanak. De – jelszavam az volt – ez is hozzátartozik a szolgálatunkhoz. Örültem, hogy az Úr elsegített a kapuőr házához, és itt a legnagyobb veszély ellen oltalmat találtam. A háziak igen kedvesek voltak hozzám. Éjszaka közös paplan alatt aludtam az asszonnyal. Éjjel-nappal nagy volt a hőség, mivel a nyár kellős közepén voltunk. Egyetlen zsebkendőmmel állandóan a verejtéket törölgettem. Ruhát sem tudtam váltani, mivel csomagomat hátrahagytam. Semmim nem volt a lovaglőöltözéken kívül, amit hordtam. Éjjel és nappal készen kellett állnunk, hogy eltűnjünk az elkészített fedezékben.

Közvetlenül a csatatér mellett volt a házunk. Az oldalánál felállítottak egy ágyút, mely a várost lőtte. Csakhogy a tüzekek először rövidre mérték be a város távolságát és saját soraik közé lőttek. Egy súlyos sebesülést odahoztak az ajtónk elé. A szerencsétlen ember haldoklott. Amennyire tudtunk, segítettünk rajta; de borzalmas volt a lövések dörgését, becsapódását hallgatni.

A bajt növelte, hogy a vizünk szinte teljesen elfogyott. Már csak egy tálra való volt öt családtag, hús katoná és az esetleg még odaszállított sebesültek számára. Életemben még soha nem voltam oly hálás minden csepp vízért, mint akkor. Időnként kissé megnedvesítettem a zsebkendőmet, hogy napközben valami enyhülést találjak az iszonyatos hőségben. Csak az tudja mi ez, aki átélte. Az ijedtség és nyomorúság napjai voltak ezek. Szüntelen könyörögtem a városban levő szeretteinkért, hogy Isten tartsa felettük oltalmazó kezét. A holmimért és lovamért való aggodás is újra meg újra imádságra ösztökélt. De jó lett volna a mosdóruha, a szappan és néhány ruhanemű!

A helyzeten azonban semmit sem változtathattam. Milyen meglepetést jelentett, mikor egy napon megjelent egy férfi a csomagommal. Az egyik katonatiszt felajánlotta:

– Ha akarod, elviszlek saját otthonodba, a te kis házádba. Rám bízod magad?

Tudtam, hogy a tiszt becsüli a keresztényeket, és úgy gondolom, valóban célhoz segített volna. Ezért nagyon udvariasan megköszöntem, de közöltem vele, hogy majd elkísér az a férfi, aki a csomagomat hozta.

Golyózáporban, nagy kerülőkkel, több házon keresztül végre eljutottam kicsi otthonomba. Útközben gyakran megálltam és traktátust osztogattam a katonáknak, meg a lakosoknak, akiket sikerült a házukból kihívni. Arra gondoltam: „Talán még ma meghalnak. Előtte feltétlenül hallaniuk kell Jézusról.” – Többé nem törődtem a golyókkal. Már csak annak a sok embernek a nagy nyomorúságát láttam, akiknek élő reménység nélkül kellett szembenézni a halállal. Többen hálásan elfogadták az iratokat. Egyesekben nagy éhség volt Isten Igéje után és vágytak arra, hogy Jézusról halljanak.

Mikor házacskámat végre elértem, teljesen zsúfolva találtam. Először ki kellett ürítenem egy helyiséget, hogy egyáltalán beköltözhessek. Isten megőrző kezének oltalmát itt is gazdagon megtapasztaltam. Semmit nem tudtam lezárni, minden nyitva volt. Milyen könnyen rám támadhattak volna; de hú menyeyi Atyám nem engedte meg. Örültem, hogy ismét elengedő vizem lett a mosakodáshoz. Nagy hálával élveztem, hogy a hőségben szomjúságomat is csillapíthattam. Ott voltam a csatatéren és a tábori segélyhelyen, s a katonák nagy bajukban arra kértek, hogy beszéljek nekik Jézusról. Ennek igen örültem. Naponta jöttek katonák a házamba, és elmondták, mi a tervük a város megrohamozásával kapcsolatban. A nagy hidat már lerombolták.

Mennyire örültem, hogy végre otthon lehettem! Körülbelül egy hónap múlva épségben megérkezett hozzám Steybe misszionárius és családja. Becker testvér és felesége ebben az időben szabadságon voltak. Két hónapi rettenetes harc után ígéretet kaptam: **„Hát az Isten nem menti-e meg az ő választottait, akik őhozá kiáltanak éjjel és nappal, ha vonakodnék is? Mondom nektek: megmenti őket hamar.”** Luk 18,7-8. Német ford.

Ugyanazon a napon így szóltak hozzám a katonák, akik semmit nem tudtak az ígéretről:

„Idefigyelj misszionáriusnő, többé nem mondjuk meg, mit teszünk, mert most olyasmire készülünk, amit senki nem tudhat, de utána bejutunk a városba, és holnap te is bemehetsz.”

Hogy mit tettek, nem tudom, de abban biztos voltam, hogy Isten megtartja, amit ígért és meg fog menteni bennünket. Mikor másnap hajnalban szobámból a város felé tekintettem, a nyugati kapun túl hét tüzet láttam, majd rémülten felfedeztem, hogy testvéreim háza is ég. Nem tehettem mást, Istenhez kiáltottam. Fájdalmam igen nagy volt, mégis arra kellett gondolnom, amit a katonák előző nap mondtak: „Holnap bejutsz a városba.”

Az ostromlók a város bejáratáig küzdötték magukat, magam sem tudom hogyan, s végre bemehettünk a városba. Testvéreink a missziói állomáson később elmesélték, hogy Isten segítségével eloltották a tüzet. Milyen boldogok voltunk, hogy életben találtuk egymást, és együtt ünnepeltünk egy hálaadó és magasztaló istentiszteleten.

Csodálatos az Úr segítő és megmentő kegyelme. Engedte átélünk, amit a 91. Zsoltár mond: **„Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.”** Áldott legyen szent Neve!

A bálványpap traktátust kér

Egy alkalommal, amikor ismét valamelyik külső állomáson szolgáltam, az Úr Jézus egy bálványpaphoz küldött. Készségesen engedelmeskedtem, de egy kicsit mégis szorongtam, a küldetés miatt.

A férfi, odaérkezésemkor nagy meglepetésemre igen barátságosan fogadott, pedig tudta, ki vagyok, sőt azt is tudta, hogy az ő bálványhite ellen prédikálok, és az egy élő Istent hirdetem. Nagyon barátságosan fordult hozzám:

– Nem hoztál valami traktátust, vagy valami olvasni valót Isten Igéjéből?

– Dehogynem – válaszoltam –, csak hogy te azt úgysem akard meghallgatni, hiszen bálványokat imádsz, s az emberektől megköveteled, hogy ugyanazt tegyék.

A pap erre így felelt:

– Magam sem hiszem, amit teszek. Csak azért lettem bálványpap, mert nem tudtam másként fenntartani magam.

– Bizonyára van még sok más lehetőség a kenyérkeresetre – vettem fel –, ehhez nem szükséges bálványpappá lenned, sem annak maradnod.

Erre megvallotta, milyen boldogtalan, különösen olyankor, ha haldoklókhoz kell mennie, hogy vigasztalva megígérje: ha netalán a Pokolba kerülnének, majd ő megnyitja a Poklot és kihozza onnan őket.

– Közben én magam sem hiszek abban, hogy valaki képes erre, hiszen lehetetlen a Pokolból kihozni valakit, aki meghalt. – De ha van számomra valami traktátusod, szívesen elolvasom. Talán akkor belőlem is más ember lesz.

Hogy lett-e, azt nem tudom. Mindenesetre adtam neki néhány traktátust, amit nagyon megköszönt. Aztán még egyszer teljes komolysággal figyelmeztettem:

– Hidd el, van más munka is, mint bálványokat imádni, és olyasmit hirdetni az embereknek, amit magad sem hiszel.

Megígérte, hogy abbahagyja a szolgálatát. Nem tudtam meg, hogy szándékában mennyire jutott. Soha többé nem láttam és nem is hallottam róla. De hiszek az Úrban, hogy Igéjén keresztül szólt hozzá.

Az ilyen bálványpap ritka eset volt. Mégis tapasztalhattuk, hogy néhányat az Úr kimentett közülük. A nagy, élő, dicsőséges Isten számára semmi nem lehetetlen. Ő a gólgotai Győztes. Áldott legyen szent Neve!

„Erzsébet, ne kérj kölcsönt senkitől!”

Amikor Németországban kitört a háború, nehéz idő köszöntött ránk Kínában. Üzenetet kaptunk, hogy többé nem tudnak pénzt küldeni. Miből élünk ezután? – Abban biztosak voltunk, hogy az Úr gondoskodik rólunk. De pénzre mégiscsak szükségünk volt.

Becker testvérék szabadságra mentek. A helyettese feltárta előttünk, hogy nem marad más hátra: az elkerülhetetlenül szükséges pénzt – amíg a készlet tart – az árvaházi kasszából kell kölcsönöznünk.

Éppen akkor költöztem a lakásomba. A misszionárius felkínálta, hogy étkezzem náluk, mivel nincs miből vásárolnom, így nem tudok főzni magamnak. De az Úr Jézus így szólt hozzám: „Erzsébet, ne kérj kölcsönt senkitől!”

Nagyon megköszöntem az ajánlatot, de visszautasítottam, hogy a missziói házban étkezzem. Hogyan tovább? A hitem próbába került. A kínaiaktól, akik részben maguk is szűkös viszonyok között éltek, nem várhattam segítséget.

Nagy meglepetésemre néhány nap múlva levelet kaptam egykori sanghaji angoltanárnőmtől, melyben egy pénzösszeg is volt. Többek között azt írta:

„Az Úr megbízásából küldöm ezt Önnek.” Teljes szívvel hálát adtam hűséges Uramnak és Megváltómnak csodálatos segítségéért és beavatkozásáért. A pénz kitarthat egész idő alatt, míg az otthonról küldött fizetés elmaradt.

Milyen hálás és boldog voltam, hogy Uramban bíztam és nem fordultam kölcsönért senkihez! Szívből törekedtem arra, hogy mindenkor figyeljek az Úr hangjára, és vonakodás nélkül ellássam a rám bízott feladatot.

Tudom, hogy ezzel megörvendeztettem Megváltómat, és én magam részesültem a legnagyobb örömben.

„Ó, Uram, hála és köszönet Neked. Milyen hűséges gondviselője vagy gyermekednek, és azt akarod, hogy teljesen Igédhez igazodjunk. Köszönöm, hogy megtartod, amit megígérsz. Dicsérlek és magasztallak örökké. Ámen.”

A „halott” kínai asszony, akivel még beszélni akartam

Gyakran felkerestem a városban egy asszonyt, de sajnos nem tudott igazán hitre jutni. Sokat tudott az Úr Jézusról, akart is hinni, közel volt a szoros kapuhoz. Isten segítségével szerettem volna az utat jobban megvilágítani előtte, hogy a bűnbocsánat bizonyosságára eljusson. Azonban sürgősen egy külső állomásra kellett mennem, nem folytathattam az asszony látogatását, a vele való beszélgetést.

Mikor az utazásból visszatértem, üzenet érkezett, hogy az asszony meghalt, jöjjünk el énekelni az árvaházi gyermekekkel. Az asszony nem számított már pogánynak, és az volt utolsó kívánsága, hogy keresztyén temetése legyen.

Igen elszomorodtam, mikor halálhírére hallottam, mivel tudtam, hogy még nem jutott el egészen a Jézus Krisztusban való igazi hitre. És íme, most itt a meghívás a búcsúéneklésre. Olyan nehéz volt a gondolat, hogy a halotti ágyához, vagy koporsójához lépjek, mikor még annyi mondanivalóm lett volna számára, hogy ne kelljen úgy meghalnia, mint aki nem tapasztalta meg az üdvösséget. Keservesen sírtam és így szóltam az Úrhoz:

„Ó, drága Megváltóm, úgy fáj, olyan nagyon fáj; beszélnem kell az asszonnyal, még valamit mondani akarok Rólad.”

Az árvaházi leányokat elküldtem énekelni. Azt mondtam nekik:

– Menjetelek előre, majd utánatok jövök, s akkor együtt is énekelünk. De addig is énekeljetelek, míg én megérkezem.

Kínában a keresztyén gyászünnepségen a halotti ágy, vagy koporsó mellett egyik éneket a másik után éneklük. A lányok előre mentek. Majd én is elindultam, de útközben találkoztam a leányokkal, akik izgatottan jöttek felém.

– Hogyan, hát ti nem vagytok ott az éneklésnél? – kérdeztem. „Miért jöttök máris vissza, hiszen még együtt akartunk énekelni?”

– Jaj, misszionáriusnő – felelték –, annyira megrémültünk! Amint énekelünk a halott asszony mellett, egyszer csak hirtelen kinyitotta a szemét és ránk nézett. Úgy megijedtünk, hogy elfutottunk.

– Micsoda – kiáltottam csodálkozva –, kinyitotta a szemét? Hát nem halt meg? Jöjjetek csak velem – bátorítottam a lányokat –, elmegyünk és megnézzük. Ha újra kinyitja a szemét, akkor más énekeket énekelünk neki.

És valóban. Az asszony szeme nyitva volt, mikor megérkeztem. Mély ájulását a kínaiak halálnak vélték. Öntudatlan állapotából most ismét magához tért. Ó, de örültem ennek! Most mégis elmondhattam neki, amit

akartam, hogy Jézust elfogadhassa személyes Megváltójának, és megtérve mehessen be az örökkévalóságba. Beszélhettem vele. Értelme egészen világos volt és mindent felfogott. Jézusról szoltam, a leányok pedig a remény és üdvösség énekeit énekelték. A temetési énekeket félretehettük későbbi időre. Most egyelőre örömnépet kellett ünnepelni. Az asszony szívében hirtelen világosság támadt. Egészen megváltozott, vidám és örvendező lett.

Aztán utasítottam a hozzátartozókat, akik azt se tudták hova legyenek a csodálkozástól:

– Az asszony teljesen merev és kihült, hozzatok melegvizet üveget, amennyit csak tudtok, vagy meleg köveket, hogy felmelegedjék.

Azonnal engedelmessé váltak, és az élet csakhamar visszatért a megmerevedett tagokba. Sokáig tudtam beszélni vele. A leányok pedig egyre énekelték a bátorító énekeket. Az asszony oly vidám és boldog lett, hogy szilárd volt a meggyőződése: Jézus betért a szívébe.

Mikor hosszú-hosszú idő után elbúcsúztunk, így szoltam hozzá: „Viszontlátásra az égben.” Megköszönte és örült, hogy nemsokára a Mennyben lehet. Boldog megkönnyebbüléssel tértem haza a leányokkal. Alig voltunk otthon, küldönc érkezett és közölte, hogy az asszony most igazán meghalt, menjünk énekelni. Szinte nevetés fogott el bennünket azt hallva, hogy most igazán meghalt.

Hűséges, csodálatos Uram és Megváltóm, milyen dicsőségesen megtapasztalhattam ebben a dologban is segítségedet! Számodra semmi nem lehetetlen. Bízunk Benned és áldunk nagy szeretetedért. Ámen.

Szüntelen veszélyben

Ellenséges támadás miatt egyszer ismét el kellett hagynunk a várost, és hétnapi járőföldre menekültünk, magas hegyeken át. Útközben katonák ezreivel találkoztunk, akik részben már több napja meneteltek, hogy városunkat és környékét a támadóktól védelmezzék. Mi a Strauss családhoz mentünk, akik igen kedves testvérek voltak, és 5 hétig maradtunk náluk. A karácsonyt is ott ünnepeltük. A szomorú helyzet ellenére számunkra, mégis az öröm ünnepe volt.

Amikor felkerekedtünk, hogy hazatérjünk, nagyon nehéz terep volt előttünk, mivel a földet a nagy esőzések teljesen feláztatták. De minden baj és akadály ellenére szerencsésen megérkeztünk. Jó érzés volt tudni, hogy „látogatásunk” erősítést jelentett a távoli testvéreknek, mi is gazdagon megvigasztalódtunk és úgy tértünk vissza otthonunkba.

Ámulva láttuk, milyen csodálatosan vezetett át az Úr sok nehéz veszélyen. Hálával, magasztalással áldottuk Őt. Bizony, igaz az Ige: „...nem szunnyad, nem alszik Izráel őrizője.” Zsolt 121,4.

Egy másik alkalommal hozzánk menekültek testvérek három szomszédos állomásról, úgyhogy összesen 21 misszionárius és 5 gyermek volt együtt nálunk. Ez a közösen töltött idő is nagy áldást jelentett mindnyájunknak. Az állandóan fenyegető ellenséges támadás, a missziói állomások bizonytalan helyzete sok nehézséget hordozott magában. És mégis ez az idő benne volt Isten nevelési tervében, mert sok-sok ígérését ekkor tapasztaltuk meg személyesen, és teljes valóságában.

Személy szerint szívből köszönetet mondok mindenkinek, aki sokat imádkozott értünk abban a nehéz időben, ami után csakhamar megkaptuk a kiutazási parancsot. Tapasztaltuk, hogy az imádságok hordoznak bennünket.

Isten az Ő szent szeretetéből megengedte, hogy más testvérek mártírhalált haljanak. Erőt nyertek tőle, hogy iránta való szeretetből menjenek a halálba. Ők már odafenn várnak ránk, s habár itt még nem értjük, miért vezette egyiket így, másikat úgy, ott mégis mindnyájan ámulva áldjuk majd szent Nevét, és örökre magasztaljuk Őt.

A kínai kislány imája meghallgatásra talál

Egy előkelő idős úrnak volt egy leánykája, aki meglehetősen magányban nőtt fel. Környezetében állandóan társaság után kutatott, hogy valami vidámságra leljen. Barangolásai közben találkozott egy nagyon szegény asszonnyal, aki szalmapapucsot készített, és így kereste mindennapi kenyerét. Kedves, idős hívó asszony volt, aki első pillanattól kezdve nagyon megszerette a leányt. A kicsinek igen tetszett új „nagyamamája”. Gyakran üldögélt mellette, figyelte munkáját, s közben hallgatta a Jézusról szóló szép történeteket.

Bár a gyermek édesapja szigorúan buddhista és bálványimádó volt, engedett kis kedvencének. A leánya és a „nagyamama” közötti kölcsönös szeretet egyre bensőségebb lett. Mekkora fájdalmat jelentett, amikor a „nagyamama” egy napon súlyosan megbetegedett és annyira elgyengült, hogy úgy látszott: hamarosan búcsút kell venni tőle. A kicsi vigasztalhatatlan volt. Keservesen sírt a haldokló ágya mellett:

– Nagymama, nem szabad meghalnod. Úgy szeretek nálad lenni, és továbbra is jönni akarok. Ugye, nem halsz meg?

Mivel a leánya már sokat hallott Jézusról a kedves papucsáruson keresztül, így tudta, hogy Jézussal beszélgetni is lehet, és mindent elszabad mondani Neki. A kis ötéves gyermek odatérdelt a súlyos beteg ágya mellé, és kérte a Megváltót, hogy ne hagyja meghalni a kedves „nagyamamát”, hiszen Ő meggyógyíthatja. Isten csodálatosan meghallgatta a gyermek imáját. Az asszony meggyógyult, és a kislány továbbra is örülhetett a kedves látogatásoknak.

Az előkelő úr maga mesélte el nekem a történetet és különösen kihangsúlyozta:

– Gondold el, az én kislányom imádkozott ezért az asszonyért és a ti Istenetek meghallgatta. Pedig nem is volt még Isten gyermeke, de ennél a hívő asszonynál megtanult imádkozni.

– No, és mit teszel akkor – kérdeztem a férfit –, ha gyermeked egyre jobban megszereti a Megváltót, és Benne fog hinni?

Egész határozottan válaszolt:

– Hogy a nagy Isten, Akihez imádkoztok, meghallgatja gyermekemet, az világosan megmutatta nekem, hogy nem tilthatom meg látogatásait ennél a hívő asszonynál. Hadd higgyen a gyermek későbbi életében azt, amit ő akar. Nem fogom megakadályozni, hogy keresztyénné legyen, de egyet elvárok, hogy amit tesz, egészen tegye. Akkor boldog leszek. Láttam, hogy a ti Istenetek az élő Isten, ha még egy ilyen kicsi gyermek imájára is figyelmet fordít.

Mély benyomást tett rám ennek a buddhistának leánykájával kapcsolatos bizonyoságtétele. Igazán szívből örültem, hogy a kicsi továbbra is tiltás nélkül hallhatott Jézusról. Csendben azt reméltem, hogy a kisleány odaadása a szigorú hitű apát is hitre segíti majd. Többé nem jártam azon a vidéken, nem is hallottam többet az öregúrról és leánykájáról, de hiszem és remélem, hogy Isten felhasználta a gyermeket, és megmutathatta édesapjának a Jézushoz vezető utat. Igen, gyermekek is lehetnek a Megváltó bizonyoságtételei és odatartozhatnak azok közé, akik Őt szeretik. Bár mindnyájan megtanulnánk, hogy bízunk az Úrban, mint ez a gyermek! Olyan fontos számomra, amit Máté 18-ban olvasunk: „Abban az órában a tanítványok odamentek Jézushoz és azt kérdezték: **„Ugyan ki a legnagyobb a mennyek királyságában?”** Ő erre **magához hívott egy gyermeket, közéjük állította és így szólt: „Bizony azt mondom nektek, ha meg nem fordultok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, még csak be sem mentek a mennyek királyságába.”** Mt 18,1-3.

„Uram, taníts minket gyermeki módon hinni, és Benned bízni, hogy életünk megdicsőítsen Téged. Ámen.”

Rablótámadás a hajón

Egy napon hajóra szálltam, hogy ismét valamelyik külső állomásra utazzam. Észrevettem, hogy egy koporsót is hoztak a hajóra. A középső szakaszban több férfi gyűlt össze, egy másik helyiségben néhány asszony tartózkodott. Köszöntem nekik és megszólítottam őket:

– Ó, milyen komoly dolog, hogy egy koporsó is velünk jön.

A kínaiakra ez nincs olyan hatással, mint ránk. Ők otthon készenlétben tartják saját koporsójukat, hogy el ne felejtsek: egyszer oda kerülnek. Ez igen fontos számukra. Útközben beszéltem az asszonyoknak Jézusról. Méghozzá jó hangosan, hogy a szomszédban kártyázó férfiak is halljanak valamit belőle. Az egyik férfi átkiáltott:

– Kérlek, ne zavarj minket játék közben!

Jól van, abba hagytam a beszédet, csak kiosztottam még mindenkinek egy-egy traktátust. A férfiak nem fogadták el, kivéve az egyiket, akiről tudtam, hogy azelőtt hívő volt, csak sajnos visszaesett.

A hajón nagy volt a forróság, s én elálmosodtam. Fogtam a takarómat, egy kicsit lefeküdtem. Jót aludtam. Egyszer csak felrázott valaki.

– Ébredj! – kiáltotta egy asszony. Felriadva észrevettem, hogy valami baj van.

A férfiak eltűntek, én pedig rémülten állapítottam meg, hogy rablók vannak a hajón. Éppen az asszonyokhoz mentek, hogy holmijukat átkutassák, és ami értékes, magukkal vigyék. Az asszonyok félelmükben szorosán mellém húzódtak és könyörögtek:

– Misszionáriusnő, segíts rajtunk, kérünk, segíts rajtunk!

– Hallottátok, amit Jézusról beszéltem nektek – feleltem. – Hívjátok Őt segítségül. Ha Jézushoz imádkoztok, és az Ő segítségét kéritek, meghallgat benneteket.

Akkor ezek a pogány asszonyok, akik életükben még soha nem imádkoztak, könnyek között hívták segítségül az élő Isten Nevét. A rablók odaléptek és kiadták a parancsot:

– Kinyitni a koffert!

Azonnal kinyitottam a bőröndömet:

– Tessék, itt van.

A rablók szemügyre vettek:

– A te táskádat nem akarjuk megnézni.

Vajon látták rajtam, hogy ami az értékeket illeti, nálam nem sok keresnivalójuk lehet? Vagy Megváltóm oltalmazó keze tartotta vissza őket? Nem tudom. A hajót a folyóközépre kormányozták, hogy senki ne menekülhessen a partra. Megkérdeztem az egyik asszonyt, hova lettek a férfiak. Szájára tette az ujját. Már csak egy férfi ült ott, mégpedig pontosan az, aki elfogadta a traktátusomat. Mikor a rablók megpillantották kezében a lapocskát, békén hagyták; a többit viszont mind elhurcolták. Megölték, vagy mint foglyokat magukkal vitték, nem tudtuk meg. Az asszonyok között volt egy nagyon előkelő, gazdag öltözetű hölgy. Ha észrevették volna, minden valószínűség szerint foglyul ejtik. A hölgy a többi asszonnal együtt segítséget keresve közvetlenül mögém bújt. Villámgyorsan levetette gyönyörű felső ruháját, és elrejtette mögöttem, s most már senki sem láthatta, milyen gazdag nő volt. Az Úr igazán láthatóan segített, és valamennyi asszony hálás volt azért, amit az élő Isten cselekedett.

Mikor hosszú utazás után végre elértük a következő állomást, sokan vártak ránk, akik látni akarták, ki maradt életben. Mert a támadás híre futótűzként terjedt el a vidéken. Ott voltak az utasok hozzátartozói, hogy szeretteiket fogadják.

– Azért nem esett bajunk, mert te is a hajón voltál – mondták az asszonyok. A parton állók is megerősítették:

– Misszionáriusnő, a te Istened őrizte meg őket, mert te is közöttük voltál.

Örültem annak a bizonyítványnak, amit ezek a pogány asszonyok rólam és Istenemről kiállítottak.

– Igen, ezt az élő Isten cselekedte – mondtam. – Azért most mindnyájatokat kérlek, jöjjetek velem az imaházba, és halljátok meg, mit tett ez a nagy Isten és Fia Jézus Krisztus értünk.

Az asszonyok eljöttek, és nagy érdeklődéssel hallgatták; azt hiszem később sokan az Úr Jézushoz tértek.

Ámultam, milyen csodálatos fordulatot adott az Úr az egész helyzetnek. Övé a dicsőség és a magasztalás.

A gyáva keresztyén

Annak idején, amikor az ellenséges támadók környékünkre, sőt a városba is behatoltak, egy ott lakó hívő igen aggódott az életéért. A kereszteléskor kapott képek – övé és a többi hívő családtagé is – ott függtek a lakószobában, a Kínában szokásos házi bálványok és bálványoltárok helyén. Az ellenség első pillanatban láthatta, hogy itt keresztyének laknak a házban.

Ez a testvér félelmében megparancsolta a még hitetlen menyének:

– Szakítsd le a képeket és dugd el, nehogy kivégezzenek a támadók, ha idejönnek.

– Ó, papa, hagyjuk fenn, hiszen olyan szépek – felelte a menyé. – Meglátod, nem lesz semmi bajunk.

De az apa kitarzott amellest, hogy a képeket azonnal el kell tüntetni. A fiatalasszony még egyszer védekezni próbált:

– Apám, Istened, Akiben hiszel, meg tud oltalmazni, hogy semmi bajod ne essék.

Sajnos, a férfi nem hallgatott menyére. Pedig ennek megszegyenítő módon nagyobb hite volt, mint a megkeresztelt, hívő apósának. A férfi nem nyugodott addig, míg menyé – akarata ellenére – le nem vette a képeket. Igazán nagy szívfájdalommal tette. Most aztán az ember „boldog” volt, hogy nem kell féltene az életét.

Az utcákon tovább folyt a harc. Az ellenséges haderő úgy védte a várost, mint egy bástyát, kívülről a kormánycsapatok próbálták minden erővel behatolni. Amikor az illető férfi egy napon elhagyta a házát, hogy valami ügyét elintézzze, az utcán egy golyó eltalálta a térdét. Ott feküdt megsebesülve. Napokon át próbálták gyógyítani, de a seb gyógyíthatatlannak bizonyult és hirtelen, egész váratlanul meghalt.

Isten hatalmas és komoly intése volt ez. Hiába tette félre a képeket, az élete elveszett. Rokonai mind mélyen megrendültek. Egész világosan látták, hogy Istennel nem lehet játszani. Mi is nagyon megszorodtunk, amikor az esetet hallottuk. Bízom benne, hogy ezek után valamennyi hitetlen családtag elfogadta Jézust.

Sok ember számára komoly tanulságot jelentett ez az eset. Jézus újra megerősítette, amit tanítványainak mondott: **„Aki lelkét megszerezni igyekszik, el fogja veszíteni, aki el fogja veszíteni lelkét, életre szüli azt.”** Luk 17,33.

Té-en a kutyaólbán

A nagy éhínség idején egy prédikátor felfedezte, hogy egy kisleányka éjszakára a kutyaólbá húzódott melegedni, a kiskutyák közé, s ott el is aludt. Mikor a község lakói a különös esetről értesültek, így szóltak a prédikátorhoz:

– Ha hívő vagy, könyörülj ezen a gyermekén.

Ő kétszer se mondatta magának a dolgot, hanem magához vette az éhségtől félholt kis teremtést. A gyermek kb. ötéves lehetett, de oly gyengécske volt, hogy az életkorát valójában alig lehetett megállapítani. Különösen mivel beszélni sem tudott. Talán néma volt? – A prédikátor nagyon elszomorodott. Nagy szeretettel felkarolta a gyermeket és most meg kellett állapítania, hogy néma. Feleségével együtt igen bánkódtak miatta.

Mikor eljutottam erre a külső állomásra, elmesélték a kicsike történetét. Odahívtam magamhoz a félénk leánykát, megvizsgáltam a torkát. Amennyire meg tudtam ítélni, minden szerve normális volt. Azt mindenesetre nem tudtam megmondani, fennáll-e a beszédképesség lehetősége, vagy sem; de arra gondoltam, hogy a beszédképesség hiányának oka lehet a tartós rossz táplálkozás is. Hiszen a gyermek valóságos csont és bor volt. A prédikátor felesége azt mondta:

– Ó, a gyermek szinte kövér ahhoz képest, amilyen akkor volt, mikor hozzánk került. Mi Té-en-nek neveztük el.

Té azt jelenti: kapni, en pedig: kegyelem. Té-en tehát: kegyelmet kapott. Kegyelmi gyermek volt. – Megfigyeltem, hogy a hallása jó, különben nem reagált volna semmire, amit mondtak neki.

Elhatároztam, hogy megtanítom beszélni, és hangosan, érthetően különböző szavakat mondtam neki. „Te is mondd” – bátorítottam kedvesen, de egy szót se tudtam kihúzni belőle. Nem mosolygott és semmilyen módszerrel nem tudtam meggyőződni, van-e hangja vagy sem.

Amikor a prédikátorné, aki igazán szerető anyja lett a kicsinek, megkérte, hogy hozza be ezt vagy azt a konyhába, a gyermek elszaladt és hozta.

Té-en kedves, engedelmes gyermek volt, de nem tudott beszélni. Valahogy sehogy sem tudtam belenyugodni. Újra és újra megpróbáltam ilyen vagy olyan módon legalább egy hangot kicsalni a kedves gyermekből. Odanyújtottam például egy almát és megkérdeztem:

– Kéred ezt az almát? Ha azt mondod igen, megkapod.

De nem jött semmi válasz. Így le kellett mondania az almáról. Minél tovább tartózkodtam ezen a külső állomáson, annál jobban megszerettem a kis Té-ent, és észrevettem, hogy ő is szeret engem. Ha összejövetel volt, gyorsan hozott egy kis padot, és odatette egészen közel az én székem mellé, hogy minél közelebb

ülhessen hozzám. De ha valaki más ült a kis padjára, sürgősen hozott egy másikat, odatette a másik oldalra és mellém ült. „Végre megnyertem őt” – gondoltam.

Egyszer ismét összejövetelre mentünk, amit Té-en nevelőapja tartott, s én így szóltam kis kedvencemhez:

– Ha mellettem akarsz ülni, neked is énekelned kell. Fogsz velem énekelni?

Feleletképpen bólintott a fejével.

– Ha magasan énekelünk – folytattam –, akkor te is magasan énekelj, és ha mélyen, akkor énekelj te is mélyen.

Látni akartam, hogy egyáltalán ki tud-e adni magából valamilyen hangot, hátha a gondos ápolás következtében legalább a hangját visszanyerte. Megkezdődött az összejövetel. Énekelünk egy éneket, ami igazán nagyon magas volt. Könyökömmel oldalba böktém Té-ent és bátorítottam:

– Té-en, énekelj. Próbáld meg egyszer. S akkor hirtelen valami egész magas sikoltást hallottunk, úgyhogy valamennyien megijedtünk.

– Na, végre – gondoltam magamban –, Té-ennek tehát mégis van hangja. Amikor mélyebben énekelünk, a kicsi újra kiáltást hallatott, de most mélyebben. Azok, akik tudtak a kis Té-en bajáról, szívből örültek mindkét kiáltásnak. Ez volt az első alkalom, hogy hangot hallatott. A bájos leánykát mindenki nagyon szerette, s az öröm így még nagyobb volt.

Összejövetel után magamhoz vettem a kicsit, és beszédre kezdtem tanítani. Meg is tanult beszélni. Mekkora öröm volt ez mindnyájunk számára, de mindenekelőtt a kedves nevelőszülőknek! Mindenkit boldoggá tett, hogy most már beszélhetett a kis Té-ennel. Értelmes, aranyos, komoly leányka volt.

Egy napon megkérte „apját”, a prédikátort:

– Apám, taníts meg olvasni is. Úgy szeretnék tanulni, hogy később jobban a segítségedre lehessek.

Még nem volt iskolaköteles korú, de hála jó felfogóképességének, gyorsan és jól megtanult olvasni. Miután az olvasás már ment, tovább kérlelte:

– Ugye papa, megtanítasz a kátéra is?

Ez a kérése is teljesült. Egy alkalommal nagymamája jött látogatóba, s a kicsi így szólt hozzá:

– Nagymama, ülj ide, segíték neked a kátét tanulni.

Figyelemreméltó kitartással egy-egy mondatot húszszor is elmondott az öregasszonynak, míg ő hibátlanul utána nem mondta. Így lett a mi kis Té-enünk tanítónő, mielőtt maga iskolába ment volna. Mindenki, de különösen az idős emberek nagy örömet lelték a barátságos, türelmes, fürge leánykában.

Té-en később az árvaházunkba került, ahol hamar otthonosan érezte magát, és a legszorgalmasabb, leghálásabb növendéknek bizonyult. Mindig örültünk egymásnak, amikor találkoztunk. Ha megkérdeztem:

– Té-en, kié vagy? – egész közvetlenül válaszolt:

– A tied.

Úgy örültem, hogy van egy kedves kis leánykám, aki hozzám tartozik. Persze jól tudtam, hogy voltaképp nem az enyém, de azért továbbra is nagyon szeretett. A gyermek, mint az Úr hűséges követője, jó bizonyosság volt mindenki előtt.

Té-en felserdült és szép nagyleány lett. Remélem, hogy ha még él, sok embernek lehet áldására.

Sose felejtjük el, amit Jézus mondott: „**S aki az én nevemben magához fogad egy ilyen gyermeket...**” Mt 18,5. „**Hagyjátok, hogy a gyermekek hozzám jöjjenek! Ne akadályozzátok őket! Hiszen ilyeneké Isten királysága.**” Mk 10,14.

Születésnapom álma

Születésnapomon álmot láttam. Egy fekete koporsó állt előttem, mellette három nő. Egyik a nagynéném volt, aki nálunk lakott otthon, a másik édesanyám, a harmadik a kishúgom, akik mind a hárman már a dicsőségben vannak. Ott álltak a koporsó mellett fekete ruhában, összekulcsolt kézzel. Magamban így szóltam:

– Csak édesapám feküdhöz a koporsóban, senki más; úgy látszik, hazaviszi őt az Úr.

Bizonyosat azonban nem tudtam. Mivel éppen év végén jártunk, már megvolt az új útmutatóm. Megnéztem, mi van benne a következő évi születésnapomon. Ott többek között ezeket a szavakat találtam:

Ha sírdomb vetne árnyat szememre, s bánat int,
Adj nekem akkor szárnyat, s lelkem repül megint.

Tehát mégis egy sír. Az Úr tudtomra adta, hogy készüljek fel, mivel nem tudtam hazautazni, hogy édesapámtól elbúcsúzzam. Néhány hónap múlva második anyám közölte, hogy édesapám súlyos betegen kórházban fekszik, és valószínűleg nemsokára meghal. Nagyon gyorsan búcsúlevelet küldtem apámnak, és még ugyanazzal a postával ment egy levél barátnőmhöz, akit megkértem, vigyen sürgősen egy csokor fehér szegfűt vagy fehér rózsát édesapámnak, és adja át üdvözlőmet.

Utána kértem az Urat, tegye lehetővé, hogy mindkét levél időben eljusson Németországba. Jézus felettébb meghallgatta imádságomat. Anyám később tudatta velem, hogy míg általában minden levél 6 hét alatt ért oda, az én két levelem – apámhoz és barátnőmhöz – három héten belül megérkezett, még éppen időben, édesapám halála előtt. Ma is rejtély, hogy vitte ezt végbe Isten. De hiszen Neki semmi sem lehetetlen.

Anyám beszámolt levelében a temetésről is. Fényképet is mellékelte a koporsóban fekvő édesapámról és egy búcsúlevelet, amit röviddel halála előtt külön nekem írt.

Alig tudtam az egészet felfogni, és bensőleg feldolgozni. De a mi Istenünk a vigasztalás Istene. Szeretetével csodálatosan megvigasztalt fájdalmamban. Olyan öröm volt a tudat, hogy édesapámat viszontlátom az Úrnál. Utolsó szavai ezek voltak: **„Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él...”** Jób 19,25.

Szívből hálát adtam szeretett Uram gondoskodásáért, megőrzéséért, és hordozó szeretetéért. „Ó Uram, köszönöm ezt az isteni élményt. Ezt a számomra készített örömet, ezt a vigasztalást. Áldott légy örökké! Ámen.” **„...győzelem nyelte el a halált! Halál, hol a győzelmed? Halál, hol a fullánkod? Hála legyen Istennek, aki Urunkon, a Felkent Jézuson keresztül a győzelmet adja nekünk.”** 1Kor 15,54-55; 57.

„Ezt el kell mondani az Úrnak!”

„Kiskorúak és csecsszóó gyermekek szájával fogom helyreállítani Isten dicséretét.” Mt 21,16.

Egy 9-10 éves kisfiú rendszeresen járt a gyülekezetbe. Egy napon kis öccse született. Nagy volt a család öröme. De a testvékének három nap múlva csúnya kelés nőtt a nyakán. Mindenkinek az volt a véleménye, hogy teljesen reménytelen eset. Az ismerősök kijelentették, hogy a kicsi meg fog halni. A szülők és rokonok nem voltak hívők, ezért a bálványoknál kerestek segítséget. Csakhogy onnan nem jött semmi segítség.

Az anya vigasztalan volt és keservesen sírt. Bármennyire fájt neki, a gyógyulásra vonatkozó minden reményét fel kellett adnia. A fiúcska, aki rendszeresen járt hozzánk, megszerette az Úr Jézust, és most megpróbálta édesanyját vigasztalni.

– Mama – kérdezte –, miért sírsz annyira? Miért vagy olyan szomorú?

– Mert a kis testvéké meg fog halni. Oda kell adnunk őt – zokogott az anya.

– Nem, mama – felelte a fiú –, öcsikémnek nem kell meghalnia. Elmondhatjuk az Úr Jézusnak, és Ő meg tudja gyógyítani.”

– Ó, – sóhajtott az anya –, én nem tudok az élő Istenhez imádkozni. Még sosem beszéltem a te Úr Jézussal. Fiam, ha te tudsz, imádkozz Hozzá.

A fiú azonnal imádkozni kezdett:

– Köszönöm, Neked drága Megváltóm, hogy kis testvért ajándékoztál nekem. Látod most milyen beteg lett; de nem kell meghalnia, mert Te nagy orvos vagy, Aki segíthet rajta. Kérlek, drága Megváltóm, gyógyítsd meg a testvékémet! Vedd el ezt a csúnya kelést. Hálát adok Neked, hogy ezt meg is teszed. Ámen.

Az anya az ámen után azonnal megnézte a fiúcska kelését.

– Még mindig ott van – mondta szomorúan.

– De most már ne szomorkodj, anyám – bátorította a fiú bizakodva. – Én elmondtam az Úr Jézusnak, és Ő hallotta. Most már csak hinnünk kell, és majd elmúlik.

Mikor az anya következő reggel a gyermeket karjára vette, hangosan odakiáltott a fiának:

– Gyere gyorsan, gyere gyorsan!

A fiú sietve előkerült, nem tudta mi történt, csak meglepődött édesanyja kérdésén:

– Melyik oldalon is volt a fekély? – Teljesen eltűnt! – És örömmel felkiáltott.

Most aztán boldogan hálát adott, és fia túláradó szívvel köszönte meg az Úr segítségét. Az anya, később eljött hozzám, mindent elmondott és hozzátette:

– Szégyellem magam kisfiam előtt, aki ismeri Jézust és tud imádkozni. Kérlek, taníts meg engem is és mutasd meg az utat a ti Istenetekhez, Aki az egyedül élő, Aki segíteni tud. A bálványok még sosem tudtak segíteni rajtam.

Ettől kezdve az asszony teljes odaadással hitt az élő Úrban, Akinek adatott minden hatalom Mennyen és Földön. Szorgalmasan járt a gyülekezetbe és nemsokára éppoly boldog volt, mint kisfia, aki bízott Jézusban, és szerette Őt. Igen, az Úr csodát tesz, nagyhatalmú és készségesen segít.

Ér-e próba vagy kísértés?
Háborúság zaklat-é?
El ne csüggedj ám miatta:
Vidd imádban Ő elé!
Volt-e már ily hű barátod,
Gondod így ki fölveszi?
Látja minden gyöngeséged,
Tárd ki bátran őneki!

„Ó, milyen hálás vagyok Neked, drága Uram, hogy megint oly csodálatos módon vontál magadhoz embereket, anyát a benned bízó kisfián keresztül. Dicsőséges és csodálatos minden cselekedeted. Magasztallak, hogy a kisgyermeket meggyógyítottad, s az anyát nagy jóságodból magadhoz vontad. Imádom a Te szereteted hatalmát. Amen.”

„Kövessetek engem, és azt művelem, hogy embereket halásszatok” Mt 4,19.

Amikor az ellenséges támadás veszélye egyre nagyobb lett, kénytelenek voltunk egy másik állomáson lakó testvérekhez utazni. Egész sereg missziói munkást találtunk ott, akik hasonló okból jöttek ide. A sok felnőtt között egyetlen gyermek volt. A kicsi először igen megörült, hogy annyi néni és bácsi jött látogatóba, de ez az öröm hamar elpárolgott, mikor észrevette, hogy senkinek sincs ideje számára. Hiszen annyi megbeszélni való volt, hogy az aranyos fiúcskára minden rosszindulat nélkül ügyet se vetettek. Igazán fájt látnom, ahogy ott ült elhagyatottan. Odamentem hozzá és megkérdeztem:

– Mondd csak, nincsenek ólomkatonáid?

– De igen, néni – válaszolt.

– Akkor hozd elő hamar, és játsszunk együtt – biztattam.

A fiúcska szinte megelevenedett. Villámgyorsan előhozta a harcosokat, s a nagyok társaságától kissé távolabb már kezdődött is az izgalmas csata. A dragonyosok büszkén lovagoltak előre, nyomukban a gyalogsággal. A két sereg összeütközött. Voltak halottak, foglyok és sebesültek. A fiú egészen elemében volt, s mint bátor hadvezér, megpróbálta katonáit győzelemre vezetni. Észre sem vettem, milyen sokat jelentett neki, hogy törődtem vele. A néni, akivel játszott, igen fontos lett számára.

Szokásom szerint minden reggel kimentem az udvarra egy kicsit mozogni, s közben rendszerint ezt az angol éneket énekeltem: „I will make you fishers of men, if you follow me”. („Emberhalásszá teszek titeket, ha követtek engem.”)

Mivel ez a kedves gyermek mindent nagyon komolyan vett, amit én tettem, ő is feltétlenül meg akarta tanulni ezt az éneket. Megkérte édesapját, magyarázza és tanítsa meg neki. Bár nem járt még iskolába, de szívesen énekelte.

Sok-sok év múlva, mikor egy idő óta már ismét otthon voltam, felkeresett egy fiatalember. Látszott rajta, hogy egyetemi hallgató. Kezet nyújtott, kedvesen köszönt és megkérdezte:

– Erzsébet testvér, megismer? – Csodálkozva feleltem:

– Nem, lehet, hogy láttam már valahol, de nem tudok visszaemlékezni.

Erre elkezdte az angol kórust énekelni:

– Emberhalásszá teszlek titeket...

Hirtelen derengeni kezdett.

– Ön tehát XY úr? – kérdeztem várakozásteljesen.

– Nem, én nem X úr vagyok, hanem... – és megmondta a keresztnévét. Ő volt az a bizonyos kisfiú az ólomkatonával.

– Ó – kiáltottam –, ez igazán kedves!

Elmesélte, hogy annak idején milyen mély benyomást tett rá az az ének, és attól kezdve egyetlen nagy vágya volt – hogy egykor emberhalász lehessen. Míg hallgattam, könnyek lepték el a szemem. Nem is sejtettem, hogy Isten felhasználta, kint a missziói mezőn annál a találkozásnál, és egy ifjú számára útmutató lehettem. Ez hatalmas tanítás volt nekem.

– Most egyetemre járok – folytatta a fiatalember –, és ha Isten segít, lelkész leszek.

Óriási volt az örömöm. Azóta nem láttam. De már régen szeretném meglátogatni. Mint lelkész szolgál olyan vidéken, ahová nem tudok eljutni. Kedves felesége van és gyermekei. Áldja meg Isten őt és a szolgálatát nagyon gazdagon.

A történetből megtanultam valamit. Bárhol járjunk, bárhol álljunk, mindenütt figyelnek bennünket. Embertársainkat vagy jóra, vagy rosszra befolyásoljuk. – Mi árad belőlünk? – Mit látnak rajtunk az emberek? Felfelé segítjük őket, vagy lefelé? Bizonyosság, ösztönzés, példakép az életünk mások számára? Vagy megerősítjük őket közömbösségükben, hanyagságukban, világszeretetükben?

Még valami igen fontos lett nekem: megtanultam, hogy a gyermekeket is nagyon komolyan kell venni. Soha nem hittem volna, hogy az, amit tettem, egy gyermeknek olyan fontos lehetett.

Úgy van, ahogy Pál a korintusiaknak írja: „**A mi levelünk ti vagytok saját szívünkbe írva, melyet minden ember ismer és olvas;**” 2Kor 3,2. Kérjük Istent teljes szívünkben, hogy életünk Őt dicsőítse, hogy ne magunknak éljünk, ne azt tegyük, ami nekünk tetszik, hanem Jézus számára foglyul ejtve engedjük, hogy egészen Ő vezessen és irányítson, életünknek legapróbb részletéig.

Figyelnek bennünket! – Mi árad belőlünk?

Soha ne felejtjük el, mekkora felelősség rejlik Jézus szavaiban, amit a Hegyi beszédben mond: „**Ti vagytok a föld sója! Ha a só ízét vesztené, mivel sóznak azután? Semmi ereje nincs többé, másra nem való, mint hogy kivessék, és az emberek rajta tapossanak. Ti vagytok a világ világossága. Lehetetlen elrejteni a hegyen épített várost. Méceszt sem azért gyújtanak, hogy véka alá tegyék, hanem a mécslábra, onnan világít mindenkinek, aki a házban van. A ti világosságotok is úgy ragyogjon fel az emberek előtt, hogy mikor nemes testeiteket látják, a mennyekben lakó Atyátokat dicsőítsék!**” Mt 5,13-16.

A bibliásasszony nem tud meghalni

„Miért nem mehetek haza, mikor itt állok a halál küszöbén? – kérdezte egy kedves öreg bibliásasszony, aki régóta hozzánk tartozott. Amikor meglátogattam, már az utolsó állapotban volt. Hitetlen menyé így szólt hozzám:

– Nem tudom megérteni, miért nem tud a mama meghalni. Csak sír és jajgat, szeretne elbúcsúzni, és már napok óta haldoklik.

Én sem értettem, de az volt az érzésem, hogy valami még terheli, ami nem jött napfényre. A kedves haldokló asszony hozzám fordult:

– Misszionáriusnő, már nem tudok élni, de meghalni sem tudok, és az Úr nem válaszol. – Nagyon megindultan és részvétellel mondtam neki:

– Imádkozom és megkérdem az Urat, mi lehet az oka.

Odafordultam a menyéhez és megkértem:

– Engedd, hogy egyedül maradjak az egyik szobában.

Készséggel teljesítette kívánságomat, és én a szobában térdre borulva kértem az Úr Jézust, mutassa meg, miért nem viszi haza ezt a testvért. Kérdeztem, hogy talán valami tisztázatlanság az oka, aztán még hozzátettem:

– Drága Megváltóm, Te magad tudod legjobban, milyen szomorú helyzetben van ez a bibliásasszony. Kérlek, adj világosságot és légy segítségül. Addig várok, amíg nem válaszolsz.

Az Úr nagy szeretetében és irgalmában valóban megadta a választ. Volt egy terület az asszony életében, ahol nem tudtunk egészen bízni benne. Meg is kérdeztük, hogy rendben van-e minden. Válasza mindig egyenes és világos volt, állította, hogy minden rendben van. Hinni akartunk neki, de egy kis kétség mindig maradt bennünk. Most, míg térdeimen voltam, az Úr megmutatta, hogy éppen ezen a ponton van valami, amit mind a mai napig tagadott, nem vallott be és nem rendezett. Ezért nem tudott békességre jutni. Az Úr Jézus úgy szerette ezt az asszonyt, hogy még egy lehetőséget akart adni neki a teljes rendezésre. Nem hiába fizetett olyan nagy árat a kereszten. Nem akarta, hogy ez a bibliásasszony, aki sokáig hűségesen szolgált, és igazán őszinte szívből szerette Őt, elveszen egy titkos bűn miatt. Egyrészt igen mélyen érintett Jézus irgalma és kikutathatatlan szeretete, másrészt újra tudatára jutottam, milyen komolyan vesz az Úr mindent. Valóban, semmi tisztátalannak, semmi közönségesnek nincs helye az Isten dicsőségében. Ó, milyen kimondhatatlanul szomorú lenne egy elrendezetlen dolog miatt csalódkodva érkezni a Menny ajtajához!

Szívből megköszöntem az Úr szeretetét, hogy megmutatta, hol a baj. Visszamentem a beteghez és megkérdeztem:

– Mondd csak, van valami a szíveden, amit mind máig eltitkoltál?

– Ó, igen – tört ki belőle –, valamit nem rendeztem el, és abban a gondolatban hagytalak titeket, hogy mindent elintéztem.

Láttam rajta bensőleg milyen összetört, egészen kétségbeesett. Annyira gyenge volt, hogy nem mehetett el a dologtól személyesen tisztázni, írni pedig nem tudott.

– Lennél olyan kedves és megtennéd – kérdezte tőlem –, hogy miután vétkeimet bevallom neked, elmondod a missziói állomáson minden testvérnek?

Készséggel megígértem, hogy teljesítem kívánságát. Aztán következett a bűnvallás. Hálás voltam, hogy mindent feltárt és semmit nem tartott vissza.

– Közölni fogom a testvérekkel, és a nevedben bocsánatot kérek. De most valamennyi missziói testvér nevében azt akarom mondani neked, hogy ők is megbocsátottak.

Együtt imádkoztunk, aztán az egész terhet a kereszthez vittük és hálát adtunk Jézus Véréért, amit minden bűnünk bocsánataért hullatott. A bibliásasszony elnyerte a bűnbocsánat bizonyosságát és újra betelt a Szent Szellem örömeivel és békességével. Hamarosan boldog békességgel hazatérhetett. Többé nem tartotta vissza semmi. Jézushoz ment.

Szívesen teljesítettem a kedves testvér utolsó kívánságát. Vallomását a testvérek elé tártam, és elmondtam, hogy a nevükben mindent megbocsátottam. – És ami még nagyobb: Jézus megbocsátott neki és magához vette a dicsőségbe. Együtt áldottuk dicsőséges Urunkat és Megváltónkat, Aki könyörült ezen a testvéren. Szent az Isten, tekintete elől semmi nincs elrejtve; ugyanakkor kegyelmes az Isten, Aki nem gyönyörködik sem az istentelen ember, sem a rendezetlen életű hívő halálában. Milyen hűséges volt, hogy megadta a lehetőséget testvérünknek a bűnvallásra; – de közülünk ki tudja, hogy lesz-e ilyen lehetősége a halálos ágyán?

„Tekints azért Isten jóságos és szigorú voltára, az elesőkkel szemben Isten szigorúságára, veled szemben jóságos voltára, ha ugyan a jóságosságnál megmaradsz, egyébként téged is kivágnak.” Róm 11,22.

Üdvözítő drága Név

„...s te majd nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő fogja népét vétkeiktől megmenteni.” Mt 1,21.

A kedves öreg Mo-Po egész különös kegyelemben részesült. 94 éves volt, amikor először hallott Jézusról. Hosszú élet bálványszolgálatát állt mögötte, mégis meg tudta ragadni Jézus megmentő szeretetének kegyelmi ajándékát, és magas kora ellenére teljes szívvel megtért. Milyen gyermeki módon örült, hogy Isten gyermeke

lehet, Megváltója van és övé a bűnbocsánat bizonyossága. De legjobban annak örült, hogy hamarosan bemehet a Mennybe Urához és Szabadítójához.

Öröme ragadós volt. Teljes szívvel vele örültünk. Mivel a lába nem volt eltörve – ami a kínai asszonyok között ritkaságnak számított –, előrehaladott kora ellenére sokkal jobban gyalogolt, mint a legtöbb fiatal. Egyetlen összejövetelről sem hiányzott, pedig csaknem félórai távolságra lakott.

Egy napon meglátogattam. Nagyon örült, amikor megpillantott.

– Misszionáriusnő – szólított meg –, mivel eljöttél hozzám, megnézheted milyen pao-pé (drága kincs) van a birtokomban.

Természetesen csupa szem és fül lettem, hogy megtudjam, mi lehet ennél a külsőleg szegény, de kedves öregasszonynál olyan becses. Kíváncsian néztem körül a szegényesen berendezett lakásban. Felfedeztem néhány kosarat, mely tele volt összegyűjtött kalászokkal.

– Ez a te pao-péd? – kérdeztem a kosarakra mutatva.

– Ó, nem – felelte –, ez az eleségem. Magam gyűjtöttem, és az emberek olyan barátságosak voltak, még hagyogattak is valamit a szántóföldön, azért találtam ilyen sokat.

– Ebben van a kincsem – mondta boldogan. A téglát csak azért tettem rá, hogy senki rá ne jöjjön, milyen drága kincset rejtettem el. Ül le, kérlek – folytatta –, egy kicsit várnod kell, míg az én pao-pém napfényre kerül.

Majd reszkető kézzel, de a várakozás nagy örömeivel elkezdte kincsét kicsomagolni. A kendő alól egy doboz került elő. A dobozban valami gondosan becsomagolt dolog volt, amiből egy kisebb csomag került ki. Közben hozzám fordult és megnyugtatóan, hogy még egy kicsit legyen türelemmel, nemsokára meglátom.

– Mán-mán-di (Lassan)!

A kedves kínaiaknál meg kell tanulnunk bőséges időt fordítani mindenre. Itt lehet a türelmet gyakorolni. Minden csomagból egy másik került elő. A titokzatos tárgy egyre kisebb lett, feszült várakozásom egyre nagyobb. Nem győztem kérdezgetni állandó csodálkozással:

– Mi lehet ebben?

Mikor Mo-Po izgatott örömmel szinte már semmit nem tartott kezében, odalépett egész közel hozzám:

– Most jön.

Kihúzott egy kis cédulát, ujjával rábökött és nagy belső megindultsággal mondta:

– Itt van rajta Jézus Neve. Ez itt Jézus, látod, ez itt Jézus – folytatta túlárado örömmel, és alig tudta abbahagyni, hogy Jézus Nevét mutogassa nekem.

Egyre ismételte, nem tudott betelni a drága Jézus Név emlegetésével. Meg kell vallanom, hogy mélyen érintett és megalázott. Egész életem folyamán aligha hallottam Jézus Nevét nagyobb bensőséggel kimondani, mint ahogy ezt az öreg hívő asszony tette. Kicsordult a könnyem. Az asszony oly megindult és elragadtatott volt Jézus drága Nevétől, hogy meg kellett kérdeznem magamtól:

– Engem is ilyen mélyen érint, ha Jézus Nevét olvasom?

Ez volt tehát az öreg Mo-Po drága kincse. Neki Jézus Neve olyan sokat jelentett, hogy ezért a drága Névért egy kicsi, agyonfogdosott, sokszor ki-és becsomagolt cédulát úgy őrzött, mint a legnagyobb vagyont. Nyilván megértett valamit abból, amit Pál Jézus Nevéről ír: **„Ezért azután Isten is felmagasztalta őt, és kegyelme olyan névvel ajándékozta meg, mely minden név felett van, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieknek, földieknek és földalattiaknak térde...”** Fil 2,9-10.

Aztán átnyújtva a kis cédulát, így szólt:

– Itt van, olvasd el, mi van a lapra írva. Én semmi mást nem tudok olvasni, csak Jézus Nevét.

Mo-Po számára Jézus Neve szentség volt. Hiszen igaz, valóban ez a legszebb, legnagyobb, legdrágább Név, mely az Égen és Földön létezik. Az Úr ezt jelentette ki Mo-Ponak.

Elolvastam az imádságot, ami a papírlapon állt. Olyan ima volt ez, amit az üdvösségre vágyó kínaiaknak szoktunk adni, hogy a helyes imádkozásnál segítséget jelentsen. Ők ugyanis eleinte mindig attól félnek, hogy az élő Isten nevét méltatlanul veszik ajkukra, azért kérik az ilyen imasegítséget. De minél tovább

kapcsolatban vannak Jézussal, annál nagyobb lesz Isten iránti bizalmuk, úgyhogy később saját szavaikkal viszik minden dolgukat az Úr elé.

Így imádkozott Mo-Po is, amikor Jézust kereste: „Úr Jézus, szabadíts meg engem, légy a közbenjáróm, bocsásd meg a bűneimet.” – Jézus meghallgatta imáját. Bocsánatot nyert a Megváltó kiontott vééréért. Ó, de örültem vele együtt, hogy 94 éves korában még dönthetett az Úr mellett. Minden, amit az összejöveteleken Jézusról hallott, csak még nagyobbá tette számára dicsőséges Urának Nevét. Ó, bár nekünk is mindennél nagyobb lenne Jézus drága Neve!

– Amikor megtudtam, hogy Jézus az én Megváltóm – mesélte Mo-Po –, azonnal kidobáltam a bálványaimat. Most mindennap kicsomagolom a pao-pémet. Nincs nagyobb gazdagságom, mint Jézus Neve. De látod, a Nevet mindig gondosan visszacsomagolom. Ha valaki a házban tudná, hogy Jézus Neve itt van nálam, bizonyára eltépné. Vigyáznom kell, nehogy megtalálják.

Most értettem meg, miért fedte le Mo-Po az egészet még egy téglával. Csodálkoztam az öregasszony finom bölcsességén. Igen, igaz ez a mondás: „Istent szeretni, ez a legszebb bölcsesség.” Dicséret és dicsőség a szent, drága, áldott Jézus Névnek, amely előtt egyszer minden térd meghajol.

Mondd, hallottál-e már a drága Névről, melyben Isten üdvöt ad?
Dicséri minden messze Földről, Égről, part és tengeráradat.
Név, amelynél nincs nagyobb név, Jézus, legszebb itt a Földön lent;
Megtartásunk nincsen semmi másban, Benne üdvünk megjelent.
E Név, mint hajnalcsillag úgy világít bánatunknak bús egén,
Reménynek, kedvnek lángját újra szítja, Tőle árad ránk a fény.
Itt lenn a fáradt, csüggedő szíveknek, süllyedőknek sziklaszál,
A vágyva vágyott égi békét hozza, nem riaszt már bűn, halál.
Ha egyszer minden névnek fénye tűnik, s elborít az éj-sötét,
Bíborsugárral most és mindörökre Jézus Neve árad szét.

Láttad a prédikációt?

Kedves Mo-Po testvérünk sajnos nagyon rosszul hallott. Csak akkor értette, amit mondtak, ha belekiabáltak a fülébe. Egyszer megkérdeztem:

– Hallod, amiről a gyülekezetben szó van?

– Nem – felelte –, egy szót sem értek.

Egészen meglepődtem, és tovább faggattam:

– De hogy lehet, hogy sohasem hiányzol az összejövetelről, ha nem értesz belőle semmit?

Elámult különös kérdésem, aztán így felelt:

– De hiszen ott ülök Isten áldása alatt!

Amikor Mo-Po egy alkalommal ismét ott volt az istentiszteleten, utána hozzám jött és megkérdezett:

– Láttad a prédikációt?

– A prédikációt látni? – kérdeztem meglepődve. – Én a prédikációt hallottam, nem láttam.

– Micsoda? Te nem láttad a prédikációt? – tudakolta.

– Te talán láttad? – kérdeztem Mo-Pot. Ragyogó arccal mondta:

– Igen, én láttam a prédikációt.

Elgondolkodva mentem haza, és a szobámban térdemre estem:

– Megváltóm, mi lehet nálam a baj? Az öreg Mo-Po, aki még csak három éve keresztyén, látta a prédikációt, én pedig, aki oly sok éve követlek, csak hallottam. Kérlek, segíts nekem.

A következő összejövetelen úgy ültem, hogy Mo-Pot és a prédikátort együtt szem előtt tarthattam. Most feltétlenül rá kell jönnöm, hogyan látja Mo-Po a prédikációt; mert arra elkészülhettem, hogy az öreg hívő asszony istentisztelet után újra megkérdezi: láttam-e a prédikációt? Míg az igehirdető Isten szeretetéről beszélt, közben egész arca ragyogott. De nemcsak a prédikátor arca fénylett, hanem Mo-Poé is valósággal

sugárzott, és egyre helyeslően bólogatott a prédikátor felé. Most megértettem, hogyan lehet látni a prédikációt.

Mikor vége volt az istentiszteletnek, Mo-Po azonnal odajött hozzám és feltette a szokásos kérdést:

– Láttad ma a prédikációt?

– Igen – feleltem –, amikor a prédikátor Isten szeretetéről beszélt, egész arca ragyogott. Akkor láttam a prédikációt.

Ettől kezdve igyekeztem, hogy a prédikációt ne csak halljam, hanem lássam is. Feltettem magamnak a kérdést: „Vajon az emberek rajtam is látják a prédikációt, amikor Jézus szeretetéről beszélek?” Ha a szív telve Isten drága Igéje feletti örömmel, akkor az arc is sugárzik.

„Úr Jézus, életem és arcom érted világítson, hogy az emberek rajtam keresztül is Téged lássanak. Ámen.”

Első akarok lenni, aki Jézusért meghal

98 éves volt Mo-Po, amikor az ellenség városunkba tört, hogy a misszió embereit és a hívőket kivégezze. Először összehívták a lakosságot. Tudtuk, hogy ütött az óra, és amikor betódultak, a misszió valamennyi alkalmazottjával együtt mentünk a bejárati kapuhoz. Egy kb. 10 éves kislány a szemünk előtt dobbantott a lábával, úgy kiabálta: „Halál a külföldiekre!”

Ez a menet értünk jött, hogy a veszthelyre vigyen bennünket. Akkor a derült égből hirtelen szörnyű zivatar támadt, úgyhogy az emberek elrohantak és menedéket kerestek. Mikor a vihar elmúlt, ismét felsorakoztak és másodszor is felvonultak a missziói házhoz.

Akkor Isten újra borzasztó vihart küldött hatalmas felhőszakadással.

Kigyulladt az ezredes háza, aki felelős volt a tömegfelvonulásért. Különben érdekes volt, hogy a legtöbb ember azt sem tudta, miért jöttek a városba. Mikor kiadták nekik az utasítást, hogy vonuljanak a missziói házhoz, kijelentették, hogy ők továbbra is inkább bálványokat akarnak imádni.

Hűséges Urunk csodálatosan közbelépett és megvédett bennünket.

Angyalseregeit küldte oltalmunkra.
Nap hevében, terhiben
Te vagy édes nyughelyem.
Jöhet bármi, nem riaszt,
Szívem Benned lel vigaszt: JÉZUS!

Az ellenség azonban egy napon közhírré tette, hogy aki hozzánk jön az összejövetelre, őt útközben mind megölik. A városban lakók tudták ezt, de nekünk nem szóltak róla. Éppen női óra következett. Megegyeztünk, hogy mihelyt városunkban halálra ítélnék egy keresztyént, meghúzzuk a harangot, hogy ezzel adjunk hírt a többieknek, és mindnyájan az elítélthez csatlakozhassanak. Egyetlen hívő se menjen egyedül a halálba.

Amikor Mo-Po pogány hozzátartozóitól értesült az ellenség szándékáról, hamar felöltözött és így kiáltott:

– Én legyek az első, akit Jézusért megölnék.

Gyorsan kiment az utcára, hogy a gyülekezetbe jöjjön. De az Úr olyan csodálatosan rendelkezett, hogy a kormánycsapatok értesültek a tervbe vett támadásról, és még időben megakadályozták.

Mo-Po 99 éves volt, amikor az Úr gyengéden hazavitte a mennyei dicsőségbe.

Jó az esti nyugalom,
Szemem fáradt, becsukom.
Úgy pihenek csendben el,
Egy kedves kép átölel: JÉZUS, JÉZUS, JÉZUS!

2. Hazatérés – háborús akadályok a továbbutazásban

Csingtao-i tartózkodás – Hazautazom szabadságra

1941-ben fel kellett készülnünk a hazautazásra. Indulás előtt álmodtam: utazás közben tengerhez érkeztem. Egy hídon álltam és letekintettem a tengerre. Nagy hadihajók úsztak rajta. Ijesztő látvány volt. – Hazámban ekkor háború dúlt. – Továbbmentem a hídon, aminek hirtelen vége lett. Felkiáltottam, mert szakadékot láttam magam előtt. Csak egy lépés és lezuhantam volna. Ebben a pillanatban a híd más irányba fordult, egy kéz megragadott és kivezetett a biztos partra.

Másnap reggel így szóltam barátnőmhöz:

– Nem fogok programszerűen hazakerülni. Közben még történik valami.

Így is lett. Néhány testvér kíséretében, akik ugyancsak szabadságra mentek, eljutottunk Kuangtung tartományba. Útközben nagy kerülőket kellett tennünk. Kína háborúban állt Japánnal, és sok helyen a belső ellenség is pusztító munkát folytatott. Olyan utakat kellett választanunk, amikkel előre nem számoltunk. De nem tehattünk mást. Sokszor kerülünk nehéz helyzetbe és kiáltottunk az Úrhoz nyomorúságunkban, s Ő megmentett minket. A tengeren irtózatossá vált az út. A hullámszél oly erős volt, hogy mindnyájan tengeri betegséget kaptunk. Két-három napig azt se tudtuk, mi lesz velünk. Olyan nyomorultnak éreztem magam, hogy úgy gondoltam, nem kerülök élve haza. De Isten kegyelme által jobban lettem.

Hosszú, nehéz utazás után végre eljutottunk Sanghajba. Ott a Kína Belföldi Misszióból való testvérek fogadtak be nagy szívélyességgel. Mi a CIM (Kína Belföldi Misszió) német ágához tartoztunk. – Az ott töltött idő nagyon szép volt és a nehéz háborús viszonyok ellenére sok szeretetet tapasztaltunk. Voltak testvérek olyan országokból is, melyekkel Németország háborúban állt. De mi szeretetben találkoztunk egymással, mint Isten gyermekei.

Az volt a terv, hogy Szibérián keresztül térünk haza, de a Déli-tenger mellől hír érkezett, hogy egyik misszionáriusunk felesége meghalt, s ő most gyermekével együtt haza akar utazni. Természetesen övé volt az elsőbbség, s nekünk egyelőre Sanghajban kellett maradni a menetjegyekre várva. Később mi is elutazhattunk, de tele voltunk szorongással és félelemmel. Vajon eljutunk-e a tervezett úton, nem bonyolódna-e a közbeeső országok is háborúba?

Egy szép vasárnapon kora reggel a fedélzetre mentem, hogy teljes csendben élvezzem az Úr dicsőségét és gyönyörködjem keze alkotásában. Meglepetésemre egy apácával találkoztam, aki már ott sétálgatott. Meg akartam szólítani, de ő megelőzött és a beszélgetést azonnal Máriára irányította, kijelentve, hogy jó kapcsolatban kell lennünk vele, mint Isten anyjával.

– Tegyük fel, hogy az Ön édesapjának lenne egy barátja – magyarázta nekem –, s Ön szeretne valamit az édesapjától. Bizonyára először az apa barátjához fordulna és megkérné, járjon közbe az édesapjánál, hogy megnyerje, amit kíván.

Csodálkozva hallgattam és engedtem, hogy tovább beszéljen.

– Ugyanígy tehetünk Máriával is. Elmondhatunk neki mindent, amit az Úr Jézustól kérni szeretnénk. – Félbeszakítottam:

– Ó, én ennél sokkal jobb utat tudok. Én közvetlenül az Úr Jézushoz mehetek és elmondhatok Neki mindent, amit kívánok. Atyámnál ugyanez a helyzet. Sokkal komplikáltabb lenne a baráton át kerülőutat tenni. Teljes a bizalmam mennyei Atyám iránt: azonnal Hozzá mehetek, elmondhatok közvetlenül Neki mindent, ami foglalkoztat, és az a csodálatos, hogy közvetlenül felel.

Az apácát ámulatba ejtette, amit mondtam.

– Én jó kapcsolatban vagyok az Úr Jézussal – folytattam –, azért nincs szükségem kerülőútra, hogy Márián keresztül imádkozzam hozzá.

– Ó – felelte –, egész életemnek egyetlen nagy kívánsága van. Mit nem adnék, ha teljesülne!

– Mi a kívánsága? – kérdeztem megindultan.

– Úgy szeretnék szent lenni.

– Ennek nagyon egyszerű az útja – válaszoltam. Megmagyarázhatom?

– Hogyne, tessék – felelt az apáca.

Gyorsan előhozta angol Bibliámat, együtt leültünk a hajószalonban, ahol zavartalanul beszélgethettünk egymással. Hosszú értekezés lett belőle. Ráműtött Isten Igéje alapján, hogyan vérzett bűneinkért az Úr Jézus, hogy halt meg, támadott fel és szentelte magát értünk, hogy mi is szentek legyünk. Megmagyaráztam, hogy szentek és igazak nem lehetünk saját erőlködésünkből, hanem egyes egyedül az elvégzett áldozat alapján. Ezt a szentséget pedig kétezer évvel ezelőtt örököltük. Nem kell magunknak elkészítenünk, csupán hitben elfogadni azt, amit Jézus helyettünk cselekedett.

Elámult, hogy ilyen módon beszéltem Jézus Krisztus szentségéről. De látszott rajta, hogy a valóság utáni nagy vágyában szinte leste ajkamról a szavakat. Még figyelmeztettem, hogy nem az a lényeg, az emberek szentté avatnak-e vagy sem. Csak Isten szemében szentek legyünk! Boldog volt, hogy a szentség ilyen egyszerű és csodálatos útról hallhatott. Sok odaillő helyet kerestem a Szentírásból, és láthattam, hogy ez a katolikus apáca egyre jobban megnyílik az Ige előtt. Együtt maradhattunk egész Harbinig, ahonnan az apácának kijelölt munkahelyére kellett mennie. Búcsúzóul még együtt imádkoztunk. Mennyei Atyánk hűséges, gondoskodó, oltalmazó szeretetébe ajánlottam őt. Vajon hova került ez a testvér annak a nehéz időnek háborús zűrzavarában? Hiszem, hogy Jézus szeretetének új kijelentésével el tudta hordozni mindazt a nehézséget, ami várt rá. Soha többé nem hallottam róla.

Szombaton érkeztünk Harbinba és a követség sajnos már zárva volt. Hétfőig várnunk kellett.

– Ó, de kár – mondtuk –, ha a követség nem lenne bezárva, továbbutazhatnánk.

De tudtuk, hogy az Úrnál nincs véletlen és Ő nem követ el hibát. Azt írtam haza: „Ha Isten akarja és élünk, 11 napon belül otthon vagyok.”

Vasárnap együtt ültünk s az egyik testvér születésnapját ünnepeltük. Éppen a délutáni kávé ittuk, mikor megérkezett az ijesztő hír, hogy Németország háborúba lépett Oroszország ellen. Milyen jó, hogy nem indultunk el! Most igazán örültünk, hogy várnunk kellett. Ha továbbutaztunk volna, egyenesen a háború kellős közepébe kerülünk. Azonnal táviratoztunk Sanghajba a Kína Belföldi Misszió főhadiszállására, és azt kértük, kérdezzék meg felelős vezetőinktől, mit tegyünk. Sanghajból megkaptuk a táviratot, mely szerint testvéreink azt mondták: nem képesek a jelenlegi helyzetet megítélni, kérik Sanghajt, vegye át értünk a felelősséget. Nem maradt más számunkra, vissza kellett fordulnunk, mivel pénz- és élelmiszerkészletünk kifogyóban volt. Sanghaj közölte, hogy elhelyeznek bennünket egyik állomásukon, ahol tovább szolgálhatunk, míg vége nem lesz a háborúnak, és ismét utazhatunk.

Úgy döntöttünk, hogy nem utazunk tovább. Cseppet sem volt könnyű a helyzet, mégis láttuk benne Isten őrző kezét. Azokat, akik szombaton Németország irányába elutaztak, mind visszaküldték, és olyan állapotban érkeztek, hogy kórházba kellett szállítani őket. Ezt mindenesetre elkerültük.

Szívvel megköszöntük irgalmas, kegyelmes Istenünknek megőrző segítségét. Azután visszatértünk, de nem Sanghajba, hanem a régi német gyarmati városba, Csingtaoba. Szép nagy kikötőváros volt ez, sok német stílusban épült házzal. Igazán otthonosan mozogtunk, és dicsértük Isten nagy jóságát, Aki csodálatos módon odavezetett.

Álmom tehát beteljesedett. Sanghajban sok csatahajót láttunk, és Harbinban nem ment a híd tovább, hanem más irányba fordult, úgyhogy Csingtaoban értünk biztos partot. Imában megkérdeztem az Urat: „Mért kellett Harbinig elmennünk?” Megmutatta, hogy az apáca miatt, hogy segíthessek rajta.

Áldanom kellett az Urat, hogy oly csodálatosan irányítja a dolgokat, ha egy lélekkel találkozni akar. Azért sosem akarok jajgatni és panaszkodni, ha olyan útra vezet, amit nem tudok megérteni. Van Valaki, Aki a miértet mindig tudja, s ebben a Valakiben teljesen, tökéletesen megbízhatunk. Reménységem, hogy azt a katolikus apácát, akivel az Úr rajtam keresztül találkozni akart, viszontlátom Önála a Mennyben. Az Úr számára semmi sem lehetetlen. Áldott legyen mindörökké.

Még utam ködbe vész, Te látod már,
Így lelkem békességgel, csendben vár.

Oly hasztalan sok aggódó futás,
És minden megrebbe szívdobbanás!

Számomra kész az út és kész a perc,
Elvégzed, megvalósul majd a terv.

Hadd áldjalak, hogy engem így szeretsz,
Az üdv enyém s hatalmasan vezetsz!

Jól látod, honnan zúg szélvész felém,
Szólsz, és majd csendesül, nem félek én.
Igéd megáll, és meg nem csal sosem,
Az utam látod s ez elég nekem.
Redern H.

Új munkamező Csingtaoban

Már első szabadságunkon, mikor Sanghajon át Csingtaoba utaztunk, köszöntött bennünket egy kedves misszionárius özvegy is, aki a berlini misszióhoz tartozott.

Mikor aztán Csingtaoba jutottunk, átmenetileg azt a gyülekezetet bízták rám, melyben Istennek ez a szeretett gyermeke szolgált. Négy gyermeke volt, részben már felnőttek. Nagy örömet jelentett, hogy találkozhattunk, és közösségben lehetünk vele. A berlini misszió a háború miatt nem tudta Csingtaot tovább fenntartani. Így a gyülekezetet átmenetileg az amerikai Lutheránus-Misszióhoz csatolták. A közös munka nagyon szép volt. Az amerikaiak tekintettel voltak a német testvérekre és a megbeszéléseken feltűnt, hogy a misszionárius-özvegy tanácsát mindig nagy figyelemre méltatták.

A Kínai Belföldi Misszió úgy kívánta, hogy amíg tart a nyugtalanság, addig Csingtaoban tevékenykedjünk. Kilátásba helyezték, hogy később át kell mennünk a KBM egyik állomására, mely mélyen az ország belsejében van, de a háború miatt ez pillanatnyilag lehetetlen volt. Szétszítottak tehát bennünket a nagyvárosban a misszionáriusok között. Valaki mindjárt az elején kijelentette, hogy Csingtaoban egyetlen misszionáriusnő van. Nagyon csodálkoztam, mivel tudtam, hogy sok ott a misszionárius; de mikor egy ideig a kedves özvegynél lakhattam, megfigyeltem valamit, amiből sokat tanultam. Az asszony Isten előtt járt, és nagy áldást jelentett mindenkinek, akivel találkozott. Fehérek, barnák, feketék és sárgák keresték fel házában, hogy bajukat elpanaszolják, és szívüket kiöntsék. Az özvegy a börtönben is látogatott és minden tőle telhetőt megtett. Ilyesmit azelőtt soha nem tapasztaltam. Füle és szíve minden ember felé nyitva volt, mindenki számára volt ideje a nagy munka ellenére is. Csodálatos volt, hogy vele együtt dolgozhattam.

Mellékesen német gyermekórárt is tartottam és házi összejöveteleket németeknél és kínaiaknál. Munkám javarészét természetesen a kínaiak közötti szolgálat tette ki. De örültem, hogy honfitársaim felé is szolgálhatok. Csakhamar mindkét kezem tele volt tennivalóval, és éreztem: ugyanúgy helyemen vagyok, mint saját állomásunkon.

A szomszéd Kiau-csauban, mely ugyancsak a csingtaoi missziói munka területéhez tartozott, megismerkedtem egy hűséges badeni testvérrel, akivel szoros barátságot kötöttem. Csingtaoi kedves szállásadóm egy kicsi házban lakott. Ennek ellenére mindenkit meghívott, akinek a városban elintéznivalója akadt, hogy töltsen nála az éjszakát. Bármennyien jöttek, mindenkinek jutott hely. Otthona az én szememben valóságos gumiháznak tűnt, amit tetszés szerint lehetett nyújtani. Bár külön meg akartam figyelni, hol talál a kedves özvegy saját számára egy kicsike helyet, nem tudtam rajtakapni. Este ő volt az utolsó és reggel az első. Ő, de sok mindent lehetett tapasztalni ebben a házban! Ez a kedves asszony sok adományt kapott, de jól átgondolva mindent továbbadott a rászorulóknak.

Egy napon, amikor ismét egészen elárasztott a kis házból kiáradó gondoskodó, körültekintő szeretet, megkérdeztem az Urat:

– Drága Megváltóm, kérlek, mutasd meg ennek a háznak a titkát. Miért árad innen olyan áldás, amelyet máshol szinte alig látok?

Jézus így felelt:

– Ebben a házban senkiről nem mondanak hátrányos dolgot. Itt nem beszélnek másokról.

Ez volt hát a nagy titok! Nem beszélni másokról, csak szeretni és szolgálni. Milyen nagy lecke! Most értettem meg azt a kijelentést, amit mindjárt kezdetben hallottam:

– Csingtaoban egy misszionáriusnő van.

Hálát adtam az Úrnak azért a kiváltságért, hogy szolgálóleányát megismerhettem.

Négy fia közül egyik elesett a háborúban, a másik súlyosan megbetegedett és a betegség következtében meghalt. Egyik lelkész lett és misszionárius, a másik pedig tanító. Sajnos már régen nem hallottam róluk; de talán lesz még lehetőség rá, hogy a régi barátságot ismét felújítsuk.

Ó, Uram, milyen csodálatosak a Te cselekedeteid! Szent vagy és dicső. Ezt a kedves anyát Krisztusban hogy megáldottad! Légy áldott, légy magasztalva szentséges mennyei Felség, dicsőség Királya! Dicsérlek és imádlak mindörökké. Amen.

A Lutheránus-Misszió központjában

Csingtaóban a rendszeres missziói szolgálaton kívül egyéb tennivaló is akadt. A Lutheránus-Misszió berendezett egy központot, mely mindenki számára nyitva állt, különösen az ideérkező szabadságos (amerikai) katonák számára. Közülük sokan harcoltak Okinawa szigetén, s ez után a rettenetes véres csata után Csingtaoba jöttek pihenésre. Az otthon vezetője Baer misszionárius lett, a mieink közül.

Itt ismerkedtem meg egy katonatiszttel, akire külön felfigyeltem. Hívást kapott, hogy lépjen az Úr szolgálatába a KBM-ban, de a háború kitörése, sajnos, megakadályozta ebben. Egy nagy hajót irányított, sok katona és matróz volt a keze alatt. Azt tanácsoltam, kezdje mindjárt ott a missziói munkát.

Örömmel láttam, hogy ezek az amerikaiak valahogy szabadabbak és készségesebb bizonyágtevők voltak, mint sok német hívő. Miért is kell szégyellni azt, hogy valaki nyilvánosan megvallja Jézust? Miért ne lehetne másoknak is beszélni a Megváltóról? Ez a katonatiszt ma misszionárius Japánban. Felesége van és néhány gyermeke. Egy iratmissziós hadjárat vezetője.

Hála legyen az Úrnak, hogy sokan új reménységet, új biztatást kaptak a Megváltó hűséges követésére. Hála az Úrnak, hogy többen, akik személyes Megváltó nélkül vonultak be, személyes Megváltóval térhettek haza a háborúból. Ó, ha tíz életem lenne, mind a tízet az Úr Jézusnak adnám, hogy lelkeket vezessek hozzá! „Méltó, hogy magasztaljuk és elégjünk szolgálatában.”

Külön örülök annak, hogy ezen a tisztén keresztül lelki kapcsolatban lehetek Japánnal is. Az az imádságom, hogy az Úr ott is sok lelket mentsen meg, és tegye őket bizonyossággá mások számára.

Áldott az Úr, Aki jó és kegyelmes, Aki keresi az embert, meg is találja, és mindenütt az evangélium terjedésének szolgálatába állítja, hogy a hívők száma beteljék, hogy Ő megjelenhessen dicsőségben és hazavigye menyasszonyát.

Egy másik tisztnek megmutathattam a Jézushoz vezető utat. Megilletődve mondta: „Milyen csodálatosak Isten útjai! Végig kellett küzdenem az Okinawa szigeti rettenetes csatát, hogy onnan Csingtaoba jöhessek. És itt találtam egy misszionáriusnőt, aki Németországból jött Kínába, és nem tudott hazautazni, hogy nekem – az amerikaiak – megmutathassa az utat Jézushoz. Mondd, hát nem nagy, hatalmas és dicsőséges az Isten, Aki így cselekszik? Európában az amerikaiak a németek ellen harcolnak, nekem pedig egy német misszionáriusnő segít, hogy megtaláljam Jézust.” Nagyon örültem ennek a vallomásnak.

Nálunk Csingtaóban valóban semmit nem lehetett érezni a háborús ellenségeskedésből. Az amerikaiak bejártak a németekhez és viszont, s a közös istentiszteleteken – amiket egyszer németül, egyszer angolul tartottak – még jobban egy családdá kovácsolódtunk. Az Úr munkája volt ez.

Az amerikai lelkésztől angol Újtestamentumokat kaptam, hogy osztogassam angolul beszélők között. Bár minden amerikai katonának volt Újtestamentuma és énekeskönyve (ez hozzátartozott a felszerelésükhöz), de egyesek elvesztették a háborúban. Az istentiszteletek után rendszerint összejöttünk a missziói központban egy kávéra és sokat énekeltünk.

Egy komoly fiatal hívő katona, akinek a szíve égett Jézusért, ifjúsági evangélizációt rendezett. Az első alkalom éppen a születésnapomra esett. Az összejöveteleken sok fiatal vett részt és néhányan elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak. Megindító látvány volt, ahogy a hívő katonák bajtársaikért imádkoztak, hogy közülük sokan megmeneküljenek. Imáikat Isten néha egész különös módon hallgatta meg. Ezeken az estéken én is szólhattam a fiatalokhoz és a katonákhoz, de mindenekelőtt a jelenlevő kínaiakhoz. Ami az angol Bibliák osztogatását illeti, közben Jézus csodálatos vezetését tapasztaltam, Aki megmutatta, melyik katonának hiányzik az Újtestamentuma. Idővel az amerikaiak már jól ismertek, és ha útközben megláttak, felvettek dzsipjukra és elvittek oda, ahová igyekeztem. Igen, az Úr csodálatosan megsegített és munkálkodott Szelleme által. Áldom és magasztalom szeretetét és kegyelmét.

A bánatos özvegy

Hallottam egy német kereskedő feleségéről, aki Csingtaóban lakott.

Ismert énekesnő volt, egyébként katolikus. Gyakran énekelt a katolikus és evangélikus templomokban. Váratlanul nagy fájdalom érte. Férjét a halál elragadta, és súlyos betegség következtében a fia is meghalt. Egyetlen leánya más vidéken lakott. Kértek, hogy a megpróbált asszonyt látogassam meg, csak hogy ez igen nehéz volt, mert hallottam, hogy nem fogad látogatókat és bezárkózik a lakásába. Azelőtt sok barátja kereste fel, de most mindentől visszahúzódott, és ha elhagyta a házat, csak a temetőbe ment.

Egyáltalán nem tudtam, hogyan kerülhetnék kapcsolatba az asszonnal, hogy beszélhessek vele. Imában Jézus elé tártam az egész ügyet és kértem, hozzon össze az asszonnal, ha az Ő szent akarata, hogy megvigasztaljam és áldás legyen számára. Sokáig vártam a válasza. Csingtaóban ismeretséget kötöttem hívó német gyógyszerészekkel. Meghívtak, tartsak náluk házi áhítatokat, ahogy ezt már másutt is tettem. Amikor röviddel újév után ismét megfordultam házukban, hogy a család és néhány ismerős körében bibliaórát tartsak, hirtelen csengettek. Egy előkelő fekete ruhás nő lépett az előszobába. Azonnal átvillant rajtam: „Ó, de örülnék, ha ő lenne az a bizonyos hölgy!” Bevezették hozzánk a szobába, és röviden bemutatták. Ő volt. Kedvesen köszöntöttem és így szóltam hozzá:

– Éppen bibliaóránk van. Nem lenne kedve részt venni rajta?

– Szívesen – felelte és leült.

Éppen ott tartottam, hogy minden jelenlevőnek átadjak egy újévi jeligét, amit az Úrtól kértem számukra. Mikor a gyászruhás nőhöz értem, nagy szeretettel azt mondtam neki:

– Az Ön számára is hoztam egy Igét. – Ezt az Igét ugyanis otthon húztam arra az esetre, ha az asszonnal az újévi ünnepek alatt valahol találkozónék. Az asszony elolvasta az Igét – nagyon drága, neki szóló vigasztaló Ige volt – és csodálkozva fordult hozzám:

– Hogy jutott eszébe, hogy Igét húzzon nekem? Hiszen nem is ismer?

Akkor elmondtam, hogy már régen szeretném meglátogatni, de nem láttam rá semmi lehetőséget.

– Egyszerűen megkértem az Urat, hogy hozzon össze bennünket. Sokat kellett Önre gondolnom. És az igét is azért húztam, hogy átadhassam, ha az újévi ünnepek alatt találkozónánk.

Nagyon megilletődött, hogy egy idegen ember, akivel még soha nem találkozott, ennyi szeretetet és részvétet mutat iránta. Aztán a Bibliára mutatva így szólt:

– Ha van valami, ami segítséget ad és megvigasztal, akkor az a Biblia.

Örültem, hogy ezt az ő szájából hallom. Egyre jobban ámultam, mert látnom kellett, hogy ha az Úr egyengeti az utat, akkor a gyümölcs is megterem az örökkévalóság számára. Milyen csodálatosan meghallgatta imádságomat! Igazán boldog voltam.

Amikor a bibliaóra véget ért, vendéglátóim egy Bibliát ajándékoztak az asszonynak, én pedig megkérdeztem, elkísérhetem-e a villamosmegállóig. Készséggel elfogadta ajánlatomat, s amint egymás mellett mentünk az utcán, megkérdezte, nem látogatnám-e meg.

– Szívesen – válaszoltam. – Magammal vihetem a Bibliámat is, hogy együtt olvassunk belőle?

– Hogyne, persze – felelte reménykedve.

Máris nyitva volt az ajtó! Nem vártam sokáig a látogatással. Szíve annyira megnyílt, hogy attól kezdve hetenként kétszer mentem hozzá, hogy Bibliát olvassak vele, imádkozzam és vigasztaljam őt. Elmondhatom, hogy abban a házban sok könnyet hullattam. Az asszony hol reménykedő volt és megvigasztalódott, hol összetört és kétségbeesett. Továbbra is visszavonultan élt, csak engem engedett a lakásába.

Több dolgot elmondtam az életemből, és élményeim közül sokat legépeltettem vele. Szívesen tette és használt is neki, hogy Isten szeretetével és kegyelmes vezetésével foglalkozott. Egyre jobban vonzódtunk egymáshoz. Barátságot kötöttünk és örült minden látogatásomnak. De sokáig tartott, míg valamennyire megvigasztalódott. Ezt csak az érti meg, aki hasonló dolgokon ment át. Valóban nem volt egyszerű hazájától messze, ott az idegenben, egyedül megbirkózni fájdalmával. De az Úr megvigasztalta őt. Még ma is kapcsolatban vagyunk, bár igen messze lakik, Ausztráliában.

Igen, az Úr jóságos, kegyelmes és sokszor nagyon csodálatos módon könyörül az emberek fiain. Ez az ének különösen illet az asszonyra:

Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem,
Hogy nélküled járni sem tudok!
Fogjad kezem és akkor hű Megváltóm
A félelemre többé nincsen ok!
Fogjad kezem és vonj közelebb magadhoz,
Úgy szíveden én megpihenhetek!
Fogjad kezem, különben tévedezvén
Az igaz útról is letérhetek!

Kezét ő is bizalommal az Úr kezébe tette. Egy napon kijelentette, hogy nem tud már úgy imádkozni saját egyházában, mint azelőtt. Az Úr Jézushoz imádkozik szabad szívvel, úgy ahogy tőlem tanulta. Persze, én ennek kimondhatatlanul örültem. Igen, Jézus neki is személyes Megmentője és Megváltója lett. Remélem, megmaradt ezen az úton és Jézussal való közössége egyre mélyült.

„Uram irgalmas vagy és kegyelmes. Könyörülsz az árvákon és özvegyeken. A nyomorultat csodálatosan megsegíted. Áldott legyen szent Neved mindörökké.”

Később megkértük az asszonyt, hogy énekeljen nagypénteken a templomunkban, de visszautasította. Azt mondta: képtelen lenne énekelni, összeroppanna. De én megbátorítottam:

– Nem, nem fogsz összeroppanni. Soha olyan boldog szívvel nem énekelhetsz, mint éppen nagypénteken, hiszen oly sok megköszönnyalód van Uradnak és Megmentődnek. Gondold el, mennyit szenvedett érted szeretetből. Nagypénteken értjük meg igazán, hogy minden nyomasztó terhünket, szívünk nagy fájdalmát egyszerűen az Úrra vethetjük.

Erre elfogadta a meghívást. Felejthetetlen éneklés volt! Gyönyörű hangjával, a kereszt titkának mély átélésével és megértésével minden hallgatót felüdített. Sokan könnyekig meghatódtak. Mondhatom, hogy számomra egyike volt a legmegrázóbb nagypénteki istentiszteleteknek. Húsvétkor is énekelte. Érezni lehetett hangjában a drága vigasztalódást, és hogy személyes Megváltója lett a Feltámadott, Akinek szolgálni akart egész életével. Hangja valósággal szárnyalt. Urával együtt győzedelmeskedett.

„Úr Jézus, szívből hálát adok ezért a testvéreért, aki megtalált Téged. Csodálatos vagy és dicsőséges! Te vagy Júda oroszlánja, a megölt Bárány, Aki dicsőségesen feltámadtál, Aki világosságra hoztad az életet, szabadságot és halhatatlanságot. Áldott a Te drága Neved! Ámen.”

Nézzed Megváltód győztesen feltámadt,
Nincs köteléke rajta a halálnak.
Örvendj ó lélek, a Pokol is fél:
Meváltó Jézusod győztes és él.

A katona és a tábournok

Reggeli imámban egyszer arra kértem az Urat, hogy aznap hozzon utamba valakit, aki keresi az üdvösséget. Elindultam és alig mentem egy darabon, mikor egy katonai jármű megállt mellettem. Valaki vidáman rám köszönt:

– Good morning (Jó reggelt).

Visszaköszöntem és megkérdeztem, nem vennének-e fel. – Nagyon szívesen – válaszolták azonnal. Felszálltam és mindjárt megkérdeztem a fiatal vezetőt:

– Szereti Ön Jézus Krisztust?

Kérdésem kellemesen meglepte a katonát.

– Igen, szeretem – válaszolta, majd szomorúan hozzáfűzte – és voltaképpen pap szerettem volna lenni. A katolikus egyházhoz tartozom ugyanis; a háború azonban számomra mindent romba döntött.

– Ó, nem – vágtam közbe –, én tudok ennél jobbat. Imádkozzék mindennap, hogy az Úr hívja el az Ő szolgálatába.

A fiatal katona egyre lassabban hajtott, végül megállt, majd kerülő úton vitt a barátnőmhöz, hogy minél tovább beszélgethessünk.

– Ha Ön lelkész lesz – mondtam neki –, azt vigye az embereknek, Aki után vágyódnak. Tiszta üzenetet a megfeszített Úrról és Megváltóról. Mondja meg nekik, hogy Jézus Vére által teljesen megszabadulnak a bűntől. Az a fontos, hogy életünket Neki szánjuk és maradéktalanul átadjuk; akkor Isten áldást tud adni a szolgálatunkra.

Megkérdeztem, van-e Újtestamentuma.

– Nincs – válaszolta.

Adtam neki egyet és szívére kötöttem, hogy mindennap olvassa. Nagyon megköszönte a szép ajándékot és megígérte:

– Ma este elkezdem az olvasást.

Igen sajnáltam, hogy kevés ideje miatt nem vehetett részt gyakrabban az istentiszteleten. Bátorítottam, kérjen engedélyt a felettesétől. Búcsúzásnál megkért, hogy imádkozzam érte. Címeinket kicseréltük és szívében reménysugárral ment tovább. Isten megmutatta magát neki és útjainak látszólagos kilátástalanságában világosságot gyújtott. Lelkesítette a vágy, hogy másokon segítsen, és az embereket Jézushoz vezesse.

– Úr Jézus, áldd meg ezeket az embereket, akik drága akaratodat szomjazzák!

Hallatlanul örültem ennek a csodálatos imameghallgatásnak, amiben ezen a szép hétfői reggelen részem lehetett. Milyen dicsőséges tudat, hogy használ bennünket.

Egy vasárnap reggel, amint éppen útban voltam a város felé – alig hittem a szememnek –, a Kínában állomásozó amerikai tábornok kocsija állt meg mellettem. Egy úr kihajolva barátságosan megkérdezte, elvigenek-e a városig. Örömmel elfogadtam a meghívást, és előre ültem a sofőr mellé. Hátról ült a főparancsnok egy másik úr társaságában.

Mivel mindig volt nálam traktátus, adtam egyet-egyet a tábornoknak és útítársának. Azonnal olvasni kezdték. A tábornok, búcsúzásnál ezt mondta:

– Nagyon szép és jó dolog, amit adott. Köszönöm. – Igazán örültem, hogy ennek a magas rangú tisztnek adhattam valami Jézusról szóló olvasnivalót. Imádkoztam, hogy maga az Úr beszéljen tovább vele és hiszem, hogy meg is tette.

Mivel kissé korán érkeztem a templomba, az amerikai lelkész megkérdezte, mi történt, hogy már itt vagyok. Elmondtam, milyen érdekes találkozásom volt, és azt is elmeséltem, hogy traktátust adtam a tábornoknak.

– Micsoda? Ezt tényleg megtette? – csodálkozott.

– Hát persze – válaszoltam. A tábornoknak talán nincs lelke, amely megváltásra szorul? Egyébként meg is köszönte, amit adtam neki.

Azon viszont csodálkoztam, hogy egyáltalán megállt mellettem, holott igen egyszerű ruhában jártam. Nem ez volt az utolsó eset, hogy a tábornok kocsiján utaztam. Úgy tekintettem ezt, mint annak jelét, hogy a kis füzet áldására lett.

Ki kell használni minden alkalmat, hogy az embereknek Jézusról szóljunk. Magamra nézve azt láttam:

„Bárhol járjak, bárhol legyek, bárhol akar használni az Úr, én mindenütt misszionárius vagyok. És neki mindig van elkészített útja.” Engedjük hát cselekedni Őt.

A Csingtaóban töltött idő nagy áldás volt számomra; szívből örültem az Úr tetteinek. Övé a hála és a magasztalás most és mindörökké.

Szűnyogok és szöcskék

Később kibéreltem egy kis házat a tengerparton. Rettentően boldog voltam, mikor beköltöztem. Csodaszép kilátás nyílt a tengerre, és a házacskát kert vette körül, aminél szebbet nem is kívánhattam volna. Sajnos, szűnyoghálóm nem volt és csak később vettem észre, mennyi szűnyog van a szobámban. Mit tegyek most? A városba már nem tudtam visszamenni. Több mint egy órát kellett volna gyalogolni.

– Na – gondoltam –, ez aztán egy szerencsétlen éjszaka lesz.

Mást nem tehettem, elpanaszoltam bajomat az Úrnak.

– Úr Jézus, kérlek, segíts, hogy a sok szűnyog ellenére is jól aludjak.

Egyszer csak egy csomó szöcske jött be az ajtón.

– Még ez is! – sóhajtottam.

Olyan undorítóak voltak hosszú lábukkal és kövér, pókszerű testükkel. Föl-le ugráltak mindenütt, hopp-hopp... Rejtély volt számomra, hogy tudtak a szöcskék oly hirtelen, mint egy parancsszóra bevonulni a lakásomba. Az eszembe sem jutott, hogy ez imameghallgatás is lehet. Fogtam a seprűt és a kellemetlen betolakodókat energikusan kisépertem az ajtón.

– Mars ki innen!

Akkor vettem észre, hogy szinte egyetlen szűnyog sincs a szobában.

A szöcskék felfalták őket! Ez volt az imameghallgatás, én pedig kisépertem őket az ajtón. A szűnyogok azonnal újra rákezdték, mihelyt biztonságban érezték magukat a szöcskék étvágya elől. Megaláztam magam és így szóltam:

– Úr Jézus, bocsáss meg, bolondul cselekedtem. Te meghallgattad imádságomat, segítséget küldtél, de én nem ismertem fel. Kérlek, add, hogy a szöcskék visszajöjjenek!

És valóban, amint kinyitottam az ajtót, újra ott ugráltak, tehát megbocsátották a durva bánásmódot. Csakhamar az egész szobát megszabadították a szűnyogoktól, s én nyugodtan lefeküdhettem. A szöcskéket hamar megszoktam. Ők voltak az Istentől küldött kis szolgálaim. Mindenesetre a szűnyogoktól megoltalmaztak.

– Uram, köszönöm az imameghallgatást. Még ha különös volt is, szívből örülök és dicsérem a Te neved. Ámen.

Zsidó családok és az izraelita kisfiú

Otthon, Németországban irtózatossá vált a zsidóüldözés, nálunk az izraeliták szabadon és biztonságban érezhették magukat.

Számomra egészen különös öröm volt, hogy zsidó családokkal kapcsolatba kerülhettem. Három családot látogattam sűrűbben, akiknek Jézusról is szólhattam.

Egy kis zsidó származású fiúnak az iskolában sokat kellett szenvednie. Megverték és kinevették, mert hitt Jézusban. Egy napon egészen összetörve ment haza, vérző arccal. Mikor édesanyja meglátta, nagyon megrémült és így szólt a 8–9 éves fiúhoz:

– Védekezned kellett volna. Ha ütnek, üss vissza.

Ezek a szavak nagyon elszomorították a fiút. Elment a nagymamájához és azt mondta:

– Nagymama, hogyan üthetnék vissza, mikor az Úr Jézus engedte, hogy keresztre szegezzék és ott meghalt értem, anélkül, hogy védekezett volna. Hogyan fizetnék rosszal, mikor az Úr csak szeretetet adott?

Szívemből örültem a kedves fiú beállítottságának, mikor erről értesültem. Ő az Úr Jézust tekintette példaképnek, Akit úgy szeretett, hogy megszívlelte, amit mondott: „...szeressétek ellenségeiteket, imádkozzatok üldözőitekért, hogy mennybéli Atyátok fiaivá lehessetek...” Mt 5,44-45/a.

Azt hiszem, az Úr gazdagon megvigasztalta és továbbsegítette őt. Aki Hozzá igazodik, megtapasztalhatja, hogy Isten csodálatos módon mellé áll. Szeretném remélni, hogy a kedves kis bátor fiút viszontlátom majd a Mennyben.

Igen, így tud az Úr kicsi és nagydologba belenyúlni és segíteni. Ő megmenthet, megszabadíthat és felüdíthet. Ő ad békét, örömet, örökéletet. Csodálatos Ő, a Neve is Csodálatos. „Drága Úr Jézus, nagyon dicső vagy. Magasztalom Nevedet, mely minden név felett való és imádlak téged. Ámen.

Az orosz család

Csingtaóban állt egy nagyon szép orosz ortodox templom. Hallottam, hogy ebben a templomban van egy csodálatos Krisztus-kép. Érdekeltnél voltam, ezért mikor ott jártam a közelben, bementem a templomba és megnéztem. A templomajtó előtt ült egy nő, aki angolul is értett. Barátságosan köszöntöttem, ő pedig azonnal megkért, hogy egyszer látogassam meg.

– Szívesen meglátogatom – feleltem –, ha Bibliámat is magammal vihetem.

Természetesen minden további nélkül beleegyezett. Felkerestem tehát az asszonyt, aki olyan nagy szeretettel fogadott, hogy egy-kettőre megbarátkoztunk. Mesélt az életéről és a családjáról. Édesanyja, aki vele együtt lakott, egy katonatiszt özvegye volt, az ő férje pedig lengyel származású és római katolikus. Ő és édesanyja görög katolikusok voltak, én pedig evangélikus. Így tartottunk közös biblia- és imaórát.

A család rettenetes szegénységben élt, még szegényebbek voltak, mint nyomorult kínai testvéreink. Készséggel támogattam volna az asszonyt, de magamnak sem volt sok. Orosz nyelvleckéket vettem tőle, és ennek fejében adtam mindig valamit.

Ajánlatomat készséggel elfogadta, én pedig örültem, hogy egy kicsit oroszul tanulhatok, orosz barátaim iránti szeretetből. Igaz, hogy nem sokra vittem, de addig eljutottam, hogy a Bibliában meg tudtam mutatni, hol olvassanak. Valahányszor hozzájuk mentem, ilyen módon vihettem vigasztalást és felüdülést. Milyen csodálatos is az Úr!

A fiatalabb asszony, aki nyelvórákat adott, néha felkeresett otthonomban. Egyszer azt mondta:

– Valahányszor hozzád jövök, mindig úgy érzem, mintha a Mennyben volnék.

Hogy ő mit értett a Menny fogalmán, azt nem tudom. Ami azt illeti, szerintem az én körülményeim messze elmaradtak a mennyei mögött, de az ő számára egy darab Mennyet jelentett, én meghagytam neki ezt az örömet.

Annak örültem, hogy bizonyosság és példakép lehettem számára. Nem sok idő múlva meghívást kapott az örökkévalóságba. Hiszem, hogy Jézusnál viszontlátom őt. Az Úrnak az egész földkerekségen minden nemzetből vannak választottai.

„Drága Megváltóm, köszönöm, hogy összevezettél ezzel a családdal és beszélhettem nekik Rólad. Légy áldott minden emberért, akivel Csingtaóban kapcsolatba kerülhettem. Magasztallak örökké. Ámen.”

Mezei gomba

Kint laktunk a tengerparton, elég messze a várostól. Sem közelben, sem távolban semmi lehetőség nem volt, hogy élelmiszert vásároljunk. Szerencsére mindennap jött egy zöldséges, akitől ezt-azt beszerezhettünk.

Egy napon az Úr Jézus néhány embert küldött hozzám, akikkel Róla beszélgethettem. Számomra ez nagy öröm és meglepetés volt, csak hogy közben elszalasztottam a zöldségest. Mire az emberek elmentek, már lekéstem a vásárlásról. Most aztán nem tudtam, mit tegyek. Azt hiszem volt még pár szem krumplim, de olyan jó lett volna hozzá egy kis főzelék!

– Drága Megváltóm – kértem az Urat –, úgy szerettem volna egy kis főzeléket vásárolni, de a zöldséges már elment, s a kerti vetemény még nagyon csenevész. Itt a ház körül pedig nincs semmi, csak ez a nagy rét. Kérlek, segíts rajtam!

Akkor az Úr Jézus így szólt hozzám:

– Erzsébet, menj ki a rétre.

Anélkül, hogy tudtam volna, mit tegyek ott, kimentem a házacskám előtti rétre. A szomszéd házában Baer misszionáriusék laktak. Kint a réten jobbra-balra tekintettem, hátha felfedezek valami különlegességet. Azt tudtam, hogy főzelékfélét nem találok ott. Ide-oda járkáltam, és közben jól figyeltem. Egyszer csak megálltam. Mi az, ami itt a földből kikukucska? Lehajoltam és egy szép ehető gombát találtam. A felfedezés örömeivel továbbfutottam és egy nagy csomó gombát szedtem. Pompás ebédet készíthettem belőle.

– Hogy létezik, hogy gomba nő itt a réten? – töprengtem. Azelőtt sosem láttam ott egyet sem. Szívből megköszöntem húséges Uramnak, hogy a kedvemért gombát rendelt a rétre, mert Őérte, az Ő ügyéért szalasztottam el a zöldséges embert. – Hát nem csodálatos? Kétszer adott az Úr ilyen élményt, hogy

megmutassa: semmiért nem kell aggodalmaskodnom. Legnagyobb gondom az Ő országának építése legyen, a többit mind magára vállalja. Olyan szépen mondja a Hegyi beszédben: „**A királyságot és Isten igazságosságát keressétek előbb, és azokhoz ezeket is hozzáadják majd nektek!**” Mt 6,33.

Ezzel az élménnyel Isten újra emlékezetembe idézte, amit Liebenzellben, a missziói házban ígértem:

– Úr Jézus, én ezen túl mindig a Te ügyedre akarok gondolni; ha közben a magaméről megfeledkeznék, akkor kérek, Te gondoskodj rólam. – És Ő megtette! Soha nem feledkezett el rólam. Övé a dicsőség és magasztalás ezért.

„Drága Uram, add, hogy egyre inkább élő bizonyosságod lehessen, hogy megdicsőíttessél akár életem, akár halálom által. Add, hogy ez a kis könyvecske is sok ember számára áldás legyen, hogy bátorságot vegyenek teljes szívvel követni azon az úton, amin őket vezetni akarod és életükkel, szolgálatukkal téged örvendeztessenek. Köszönöm, hogy még sok embernek kijelented magad. Ámen.”

Az óvodában

Egyszer megkért az egyik testvér, aki az óvodát vezette, hogy helyettesítsem egy órára. Szívesen elvállaltam és bementem a kicsikhez. Egy nagyobb leányka volt éppen látogatóban, ő is részt akart venni a gyermekórán. Szemléltettem a gyermekeknek egy képet és megmagyaráztam rajta, mi a különbség a fekete és a fehér szív között. A német diáklányka egyszer csak keservesen sírni kezdett és így szólt:

– Én is szeretnék fehér szívet. Nagyon rossz vagyok. A szívem egészen fekete, de a Mennybe akarok kerülni.

Nagyon kedvesen megkérdeztem tőle:

– Mondd csak, honnan tudod, hogy a szíved fekete?

Természetes közvetlenséggel válaszolt:

– Mert édesanyámnak nem tudok mindig engedelmessé válni. Kérek, segíts nekem, hogy fehér szívet kapjak.

Tovább beszéltem a gyermekeknek Jézusról, hogyan jött le a Földre, és gonosz emberek hogyan szegezték keresztre. Leírtam előttük a rettenetes gyötrelmeket, és megmagyaráztam Jézus Vérének a jelentőségét, amit a mi bűneinkért kiontott.

– Azért halt meg Jézus értünk a kereszten, mert gonoszok és elveszettek voltunk. Aki hisz Jézusban, ő fehér szívet kap és teljes boldogságot. Jézus Vére tisztára mossa a szívünket, és ezzel a tiszta szívvel mehetünk majd hozzá a Mennybe.

Az előbbi leányka még nem tudott megnyugodni.

– Misszionáriusnő – kérdezte –, nem lehet ezt elmondani az Úr Jézusnak?

– Dehogynem – bátorítottam –, ha valaki fehér szívet akar, elmondhatja neki.

– De misszionáriusnő – könyörgött a kislány –, nem lehetne most mindjárt elmondani?

– De igen, megteheted – feleltem. Ekkor a 8–9 éves kislány nagy meglepetésemre mindenki előtt sírni kezdett, úgy kérte az Urat bűnei bocsánataért:

– Úr Jézus, kérek, vedd el az én fekete szívemet és adj helyette fehéret. Köszönöm, hogy meghaltál értem. Köszönöm a drága vért, amit értem hullattál.

Olyan csodálatos volt, hogy ez a leányka ott a kicsinyek körében átadta szívét és életét Jézusnak. Drága bizonyosság volt ez. Később megtudtam a leánykától, hová való és kik a szülei. Már hallottam édesapjáról és tudtam, hogy nagy ellensége a hívőknek. De azt is tudtam, hogy az Úr ereje elég ahhoz, hogy egy kis bárányt megtartsa.

Később meglátogattam a kisleányt az otthonában és megkérdeztem:

– Hogy vagy? Imádkozol-e még? – Igen, imádkozott – titokban. Urát nagyon szerette és szívből szolgált neki. Örültem ennek. Sok kérdést tett fel, ami szívét foglalkoztatta. Elmondta azt is, hogy édesapja szeretne egy másik országban munkahelyet találni, de igen nehéz álláshoz jutni. Nem lehetne ezt is elmondani a Megváltónak?

– Bizonyos, hogy lehet – feleltem –, mindent az Úr elé vihetsz, ami téged érint. Ő meghallgatja az imát és meg tud őrizni téged. Bízz Benne!

Később hallottam, hogy a család más országba költözött. Tehát az Úr meghallgatta kis szolgálója imádságát. Vezesse, áldja meg, őrizze meg az Úr! Legyen dicséret és hála az Úrnak, Aki a gyermekszíveket is megmozgathatja.

A kedves testvér sírja mellett, búcsú Csingtaótól

Négy év telt el és még mindig Csingtaóban voltunk. Sokáig tartott, míg megkaptuk az engedélyt a hazautazásra, míg egyáltalán lehetőség nyílt erre.

Egy este olyasmi történt, ami mindnyájunkat mélyen megrendített. Isten különös kegyelmével felruházott kedves misszionáriusnőt – aki annyi embernek áldására volt, egy autó érthetetlen módon az útszegélynél, közvetlenül a fia mellől elsodorta és halálra gázolta. Súlyos csapást jelentett ez mindazoknak, akik ismerték ezt a „Krisztusban anyát”, a missziói munka számára pedig – emberileg szólva – pótolhatatlan volt a veszteség.

Egész Csingtao gyászolta az Úr szerencsétlenül járt szolgálóját. A nép legszegényebbeitől és foglyaitól kezdve a tisztékig és hivatalnokokig sokan-sokan voltak, akik valamit köszönhettek neki. Sosem éltem át hasonlót.

A német templom alig tudta befogadni az embereket, akik a temetésre érkeztek. Sok kínai az egész gyászünnepegy alatt zokogott. Mivel a kínaiak részben igen messziről érkeztek a temetésre, az amerikaiak külön személyszállító szolgálatot szerveztek a sok-sok kínai asszony miatt, akiknek nehezebbé esett a temetőbe való gyaloglás.

Elképzelhetetlenül hatalmas tömeg jött össze, hogy a misszionáriusnőnek végtisztességet adjon. Hercegnőt nem lehetett volna nagyobb hódolattal utolsó útjára kísérni.

Alig tudtam felfogni, hogy búcsúznom kell tőle, hiszen egy ideig nála laktam. Lehetséges, hogy a drága testvért, aki olyan sokat jelentett számomra, akitől annyit kaptam, soha többé nem látom az utcán, a templomban és kicsi otthonában? Egyszerűen hihetetlennek tűnt, hogy ez valóság, hiszen még csak 50 éves volt – és az Úr örök, kikutathatatlan tanácsából mégis magához vette.

És a fiai? – Mindkettő számára nagy volt a fájdalom, de tudták, hogy édesanyjuk Jézusnál van a dicsőségben. Ezért amikor a tragikus szerencsétlenség után édesanyjuk földi porhüvelyét hazaszállították, koporsója mellett el tudták énekelni ezt az éneket:

Elmegyek, hadd megyek,
Jézusomnál hadd legyek.
Kész a szívem, ég a vágyam,
Mindörökre Őt imádjam,
Nála, hogyha fenn leszek.
Jó a nap, jó a nap,
Béke honja befogad,
Vont aranyból minden útja...
Drága Jézus, fel se tudja
Fogni földi gondolat.

Szívünkben ott volt egyrészt a közös öröm a dicsőségbe költözöttel, másrészt a fájdalmas, tátongó űr.

Utána nemsokára megkaptuk az üzenetet, hogy készülhetünk az utazásra. Hajóval vittek volna Németországig. Elhunyt barátnőm két fia is csatlakozott hozzánk. Olyan megindító látvány volt, milyen szeretettel készítettek el mindent számunkra a hajón. Eljött a búcsú napja. Előttünk a beláthatatlan tenger, mögöttünk Csingtao és Kína. Nem tudtam, hogy most látom Kínát utoljára, mert nem sokkal hazatérésünk után Kína ajtóit bezárultak, és soha többé nem tudtunk kiutazni.

– Uram, áldd meg mindazokat, akik ott gyermekeid lettek. Őrizd meg őket az üldözés nehéz idejében, könyörülj mindazokon, akik Igédet hallották, és nem fogadták be. Vezesd őket magadhoz. Könyörülj a sok, sok millió kínai emberen, akik még semmit nem hallottak rólad, vagy többé nem fognak hallani...

Búcsút venni nem könnyű dolog; és mégis, zarándokok vagyunk. Az atyai ház odafenn van. Igaz, amit az énekköltő mond:

Szívem vágyik otthonába már,
Itt csak vándor, búban, bajban jár;
Lenn a Földön idegen vagyok,
De fenn a Mennyben otthonom ragyog.
Milyen is lesz,
amikor a feltámadás dicsőséges hajnalán
az üdvözültek köszöntik majd egymást
felmagasztalt Uruk világosságában és jelenlétében.
Milyen dicsőséges nap lesz!

Majd ha reggel virrad s indul Jézus hű menyasszonya,
Isten trónja várja fenn a Mennyben őt,
Földi bajból mentett, véren váltott nagy seregbe' majd
Áldja Jézus Krisztust, az Üdvözítőt.

Távol Indiából jó a győztes üdvözült sereg,
Jönnek Afrikából törzsek törzs után.
Most a kívét hozza mind, ki egykor könnyekkel vetett,
Isten Bárányának drága lábnyomán.

Kína milliói együtt jönnek nagy tömegbe majd,
És a sok szigetről győztes szent sereg,
Elfelejt mind a szenvedést, a bánatot s a bajt,
És a Megváltónak mond dicséretet.

Messzi hóméző is ontja népét, és Brazília
Ősi erdejéből jó pogány, s a rab;
Nincsen lánc többé, mert levette Isten szent Fia,
Jézus Vére árán boldog és szabad.

Menjünk, és a jó hírt Jézusunkról hirdessük tehát,
Hallja sárga, barna, néger és fehér.
Lásd, a drága Bárány érted is halt, mondd te is tovább:
Mindörökre üdvöt ad a drága Vér.

Jézus összegyűjti népét
Minden népből, messze földről,
Szívünk ámul és dicséri
Fenn a trón előtt majd mindörökre Őt.

3. Ismét otthon – Élmények az utazószolgálatból

Kiutazási engedélyem megszűnik; helyettesem

Egyévi szabadság után vissza kellett volna térnem Kínába; sajnos ez többé nem volt lehetséges. Kína ajtóit bezáródtak, és nem kaptunk többé beutazási engedélyt. Nem volt egyszerű ezt tudomásul venni. Olyan szívesen szolgáltam volna az Úrnak továbbra is Kínában, de vízum nélkül nem mehettem. És vajon mi várt volna ott reám?

Így hát utazótestvér lettem hazámban, mintegy folytatva azt az utazószolgálatot, amit Kínában végeztem.

Egy napon azt hallottam, hogy Dél-Amerikában tíz indián törzs misszionáriust kér. Egy-egy törzshöz kb. tízezer indián tartozik. Sírva könyörögtem az Úrhoz:

– Uram, ha már Kínába nem mehetek, hadd menjek az indiánokhoz!

De sajnos korban már kissé előrehaladott voltam, úgyhogy nem mehettem; a nyelv megtanulásával is bizonyára nehézségeim lettek volna.

Az Úr viszont megmutatta, hogy a számomra adott missziói parancs ugyanolyan érvényes, mint azelőtt. És ha magam nem mehetek már, helyettest kell kérnem.

Ezt tettem is, nagyon buzgón. S akkor az Úr elküldött Beatenbergbe egy missziói konferenciára, ahol feszült figyelemmel kutattam a helyettesem után. Sok testvért avattak missziói szolgálatra, akik mind bizonyosságot tettek, de egy se akart az indiánok közé menni, kivéve az utolsót. Ő így szólt bizonyágtétele végén:

– És most Peruba mehetek az indiánok közé.

Ő volt tehát a helyettesem. Szívből megköszöntem drága Megváltómnak a csodálatos imameghallgatást.

Felkerestem a fiatal misszionáriusnőt, Isten gazdag áldását kívántam neki és elmondtam imameghallgatásomat. Felbátorította és megörvendeztette. Az Úr megőrizte őt az úton, és azóta sok-sok levelet kaptam tőle, amiben magáról ír és arról, ahogy az Úr az indiánok között munkálkodik. Hamarosan bibliaiskolát kezdtek, melyből áldások folyamai áradtak. Néhányan már elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak. Sőt már van több indián evangélistájuk is, akik a kiképzésben odáig jutottak, hogy honfitársaiknak hirdethetik az örömmüzenetet.

Ó, milyen szép, hogy helyettesem lehet a pogányok között, mégpedig az indiánoknál! Ez igazán csodálatos imameghallgatás volt. Az Úr elébe jön gyermekeinek. Tehát helyettesemen keresztül lelkeket nyerhetek sötét pogány földön. Áldott az Úr és az Ő szent Neve!

Öröm a nyitott sír mellett

Még csak rövid ideje voltam otthon, amikor az Úrtól megbízást kaptam, hogy látogassak meg két hívó testvért.

– Úr Jézus – kérdeztem –, hova menjek először? Egyik bizonyosan pihen délben, a másik esetleg nincs otthon.

Általában mindig megkérdem az Urat, nehogy hiába futkossak ide-oda. Ügyemet rendszerint a mennyei ellenőrzésre bízom, és azt tapasztalom, hogy Isten mindig jól vezet.

Most is megmutatta, hogy melyikhez menjek először, és én jókedvűen útra keltem. Amikor a testvér házához érkeztem, az ajtót zárva találtam és senki nem volt otthon. Meghökkenem.

– Úr Jézus – mondtam –, úgy gondolom, jól hallottam, amit mondtál és engedelmeskedtem Neked, az ajtó mégis be van zárva. – Nem értettem a dolgot, de nem állodogáltam ott sokáig, hanem felkerestem a másik testvért, akihez szintén el akartam menni.

– Képzeld – meséltem –, meg akartam ezt és ezt a testvért látogatni, s az Úr Jézus arra intett, hogy először oda menjek. És zárt ajtókra találtam.

– Tudom miért – válaszolt a testvér –, éppen most van az édesapja temetése. A temető itt van pontosan velünk szemben, ha szeretnél elmenni, adok hamar valami fekete ruhát, amibe átöltözhetsz, és akkor még időben odaérsz a temetésre.

Mindez pillanatok alatt történt. Hamar átöltöztem, kaptam még egy fekete táskát és fekete kesztyűt is, és siettem a temetőbe. Míg a család a sírnál volt, kissé távolabb megálltam. Később odamentem, hogy részvéteimet kifejezzem.

Óriási meglepetést jelentett számukra és nagyon örültek. Egyáltalán azt sem tudták, hogy már hazajöttem Kínából, és most váratlanul ott álltam kedves régi ismerősöm előtt.

Oly nagy volt a viszontlátás öröme, hogy kicsit nem is értettem, hogyan tudtak az apa sírjánál fájdalom mellett annyira örülni. Hallottam, hogy egész hangosan mondják:

– Erzsébet testvér hazatért Kínából és eljött a papa temetésére.

Most értettem meg, miért kellett először a bezárt ajtóhoz mennem. Ha fordítva teszem, meg sem kérdeztem volna a másik testvért, és a temetésről csak utólag értesültem volna.

Az Úrnak megvannak a maga útjai. Még ha úgy látszik is először, mintha nem jól hallottuk volna, amit mondott, elrejtett szándéka mégis benne van az utasításban, amit véges értelmünkkel csak lassan-lassan tudunk felfogni.

Újabb alkalmam volt szívből örülni, hogy első pillanatban engedelmeskedtem. Ez az élmény megint tudatosá tette, milyen fontos az Úr hangjára figyelni. Azzal nem teszünk eleget, ha szinte lejárvuk a lábunkat az Úr szolgálatában, anélkül hogy időt fordítanánk akarátának megkérdezésére.

– Úr Jézus, taníts meg jobban hangodra hallgatni, és első pillanatban engedelmeskedni, ahogy ezt meg is fogadtam Neked.

Isten útjai nagyon természetesek. Nem feltűnőek. Mégis mindig tapasztal az ember valami különöset, ha az Ő ígéretére támaszkodva cselekszik. Mi is lenne belőlünk Isten vezető keze nélkül! Már az Ószövetség idején megmutatta szolgálóinak az utat. Mózesről ezt olvassuk: **„Megismertette útjait Mózesel, cselekedeteit Izrael fiaival.”** Zsolt 103,7. Dávidnak ezt mondja: **„Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.”** Zsolt 32,8.

Ővé a dicséret és dicsőség szeretetért és vezetéséért. Igen, **„Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért.”** Zsolt 23,3.

Gyermekek között

Utazásaim közben gyakran eljutottam egy nagyobb községbe, ahol sok volt a gyermek. Nagy örömmel tartottam gyermekórákat, a kicsiknek Jézusról beszéltem és örültem a figyelmüknek. Sokat jelentett számukra ez az alkalom.

Egy napon arra gondoltam, hogy voltaképpen alkalmat kellene adni a gyermekeknek a Jézus melletti döntésre. Ezért meghívtam őket, hogy kivételesen jöjjenek el másnap is, de úgy éreztem, talán jó lenne, ha az egészen kicsik otthon maradnának.

– Holnap ismét összejövünk – közöltem velük –, és gyermekórákat tartunk a nagyobbak számára. Mondjuk, úgy 12 évtől felfelé. Néhányan ugyanis szívből megérlelődtek és eljutottak odáig, hogy Jézust elfogadják; ezért akartam segítségükre lenni, és alkalmat adni a döntésre.

Másnap felkeresett egy asszony és így szólt hozzám:

– Erzsébet testvér, nyolcéves kisfiam otthon sír, mert ő nem jöhet a gyermekórára. Azt mondta, hogy csak a nagyok, a 12 éven felüliek jöhetnek, pedig ő is nagyon szeretne az Úr Jézushoz jönni.

Nagyon meglepődtem, különösen azért, mert én nem említettem a gyermekeknek, hogy döntésre akarom hívni őket. Azt mondtam az anyának:

– Küldje csak el nyugodtan a gyermekét, nincs semmi probléma. Hadd jöjjön nem baj, hogy még csak nyolcéves.

A gyermek, ragyogó arccal jött az órára, én pedig igazán örültem. Imádkoztam és énekeltem a gyermekekkel, aztán döntésre szólítottam fel őket.

– Sokat hallottatok idáig az Úr Jézusról és tudjátok, hogyan kell a szívet megnyitni előtte. Most dönthettek mellette.

Odaállítottam két széket a gyermekek elé és azt mondtam nekik:

– Én letérdelek az egyik szék mellé és mindazok, akik ma Jézus mellett dönteni akarnak, térdeljenek ide mellém. Szépen egymás után.

Letérdeltem háttal a gyermekek felé. Nemsokára odatérdelt mellém az első gyermek, hogy Jézust elfogadja. Milyen öröm volt számomra, hogy annyian döntöttek!

Egyszer csak hirtelen a kis nyolcéves térdelt mellém. Egy pillanatra kutatva ránéztem és megkérdeztem:

– Mondd, nem vagy te túl kicsi ahhoz, hogy Jézushoz jöjj?

– Nem – felelte határozottan –, mert az Úr Jézus azt mondta: **„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el őket”** – és én már nagyobb vagyok, mint egy kisgyermek.

Elámultam a válaszában. Hogy a kicsi további hasonló kérdésektől félt-e, úgy gondolva, hogy még a végén megakadályozom a megtérésben, nem tudom. Mindenesetre nem várta meg, hogy először én imádkozzam, mint a többieknél tettem, hanem azonnal belevágott:

– Drága Megváltóm, kérlek, fogadj el. – Aztán megvallotta és megbánta vétkeit, hálát adott az Úrnak a megváltásért, és az imádság végén még hozzátette: – Nahát, Úr Jézus, most már a tiéd vagyok.

Magamban mosolyogtam, és nagyon örültem.

Amikor már valamennyien előre jöttek, akik dönteni akartak, így szóltam a gyermekekhez:

– Most pedig ti is imádkozhattok értem, mert nagy szükségem van rá. Még sok szolgálat vár rám és ehhez sok erő is kell.

Az első imádkozó a talpraesett kis nyolcéves volt. De csak a nevemig jutott el, nem tudta, mit mondjon tovább. Mit is kívánjon a Megváltótól a testvér számára? Mivel semmi odaillő nem jutott eszébe, sebtében előlről kezdte az egészet és megint eljutott a nevemig. Csakhogy most sem tudta folytatni, és harmadszor is belefogott. Észrevettem, hogy a többiek kissé kuncogni kezdenek, de komolyan rájuk néztem, nehogy megzavarják a kicsit, aki igazán szívből akart imádkozni. Mikor aztán újra a nevemhez érkezett, hozzátette: Drága Megváltóm, adj meg neki mindent, ami kell.

Nagyon meghatódtam. Ebbe a rövid mondatba valóban mindent belefoglalt, amire szükségem volt. Mennyire igaz az Ige, hogy az Úr a kisgyermek szájából nyer dicséretet. „Igen, hála és magasztalás Neked nagy és dicső Megváltóm. A gyermekek közül néhányat ilyen korán szívedre vontál. Őrizd meg őket Benned. Ámen.”

Ugyanezen a helyen meghívtak, hogy tartsak órát a konfirmandusok számára, de ennek időpontját sajnos a konfirmáció utánra tették. Tiltakoztam, és azt mondtam:

– Sokkal szívesebben tartanám az órát konfirmáció előtt. Beleegyeztek. Meghívtam az órára azokat a konfirmandusokat is, akinek a szülei más közösségből valók voltak. Az volt a vágyam, hogy lehetőleg mindet elérjem. Kértem az Urat, adja meg az alkalmas mondanivalót a sok fiatal számára, aki ott ült előttem.

– Legszebb dolog, ha úgy léphettek az oltár elé, mint Isten gyermekei, akik tudják, hogy bűneik megbocsáttattak Jézus Vééréért – mondtam többek között. – Milyen szomorú, ha valaki távol van az Úrtól és életét még nem adta Neki.

Csodálatos, az Úr megérintette a gyermekek szívét; nagy vágyat kaptak Jézussal való élő közösségre. Egyik a másik után nyíltan döntött Jézus mellett. Olyanok is voltak köztük, akiket még sosem láttam. Hirtelen úgy éreztem, hogy a következőket kell mondanom:

– Ha vannak köztetek olyanok, akiknek a szülei más közösséghez tartoznak, azok ne gondolják, hogy ha Jézushoz jönnek, kötelesek ide csatlakozni. Menjetek csak a szülőkkel oda, ahová a szülők tartoznak. De ha valaki nem tudja, hova járjon gyülekezetbe, ő nyugodtan csatlakozzék hozzánk. Ha Isten akarja és élünk, lesz még más alkalom, ahol láthatjuk egymást, ha máskor nem, a nagy ünnepeken. Erre néhány leány felállt és így szóltak egymás között:

– Milyen jó, hogy a testvér ezt mondta; így mi is jöhetünk Jézushoz, noha más közösséghez tartozunk.

Örültem, hogy figyeltem az Úrra és elmondtam ezeket a szavakat. A Szent Szellem olyan csodálatosan munkálkodott az ifjúság között, hogy valóban az ébredés szelét éreztük mindnyájan. Olyan nehéz volt arra gondolnom, hogy ez az első és utolsó alkalom, amikor konfirmandusokkal együtt lehetek. Arra kértek, jöjjenek el máskor is.

– Erzsébet testvér, – mondták –, szívesen kifizetjük az útiköltségét, csak jöjjön ismét.

Persze ennek nagyon örültem.

– Ugye – kérdezték az óra után –, most már mi is mindnyájan testvérek vagyunk?

Mikor később egyszer meglátogattam őket, beszámoltak Jézussal kapcsolatos élményeikről és elmondták, hogy az iskolában a nap fénypontja mindig a nagyszünet, mikor a különböző osztályból való hívők találkoznak.

A konfirmandusok és a gyermekórán megtért gyerekek megkérdezték, nem lehetne-e nekik is imaórájuk, mint a nagyoknak. Kész voltam beindítani egy ilyen alkalmat, de mielőtt mindent tisztáztunk volna, meghívtam őket, vegyenek egyszer részt a felnőttek imaóráján.

Ez aztán igazán különös imaóra volt. A felnőttek megszokták, hogy az imádkozással hosszan vártak egymásra, de a gyermekek most meglepték őket. Elsőnek az én kis nyolcéves barátom imádkozott. A felnőttek azt mondták az imaóra után:

– Szégyellhetjük magunkat a gyermekek előtt. Közelebb vannak az Úrhoz, mint mi.

– Nem ártott nektek, hogy ti is láttátok – gondoltam magamban.

Az Úr csodálatosan megmutatta, hogy ma is él, s hogy Szavában ma is ugyanakkora erő van. Dicsőség Neki mindörökké.

Sajátságos imameghallgatás

Istennek egy kedves gyermeke meghívott, hogy tartsak a lakóhelyén csendes hetet. Örömmel engedtem a kérésnek. Midig készen voltam szolgálni ott, ahova az Úr küldött, és ahol az emberek is készek voltak az Ő Igéjét elfogadni. Örömmel indultam és el is jutottam arra a helyre, ahol a kedves testvér várt rám.

Mielőtt beléptem a házba, hirtelen elfogott a köhögés. Pedig nem fáztam meg, egyáltalán nem is értettem, honnan jött hirtelen ez az inger. Egész nap köhögtem, köhögtem, köhögtem. Odatartam Jézus elé ezt a kellemetlenséget és kértem, hogy segítsen. És lám, míg a bibliaórát tartottam, egyetlenegyszer sem kellett köhögöm, de óra után újra elővett. Ez így tartott egész héten. Egyszerűen nem értettem, honnan jött a baj. Emlékezetem szerint életemben még soha nem gyötört így a köhögés, de mindamellett az Úr Jézus csodálatosan segített. Az órák alatt, amiket tartottam, soha nem kellett köhögöm. A testvér, akinél laktam, nagyon aggódott értem, de jól meg is figyelt, hogy viselkedem ebben a számomra oly kellemetlen helyzetben. Nos, én nem engedtem, hogy az Úrban való örömet bármi elrabolja. Hálát adtam, és dicséretet mondtam, mert meg van írva: „**Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.**” Hálát adtam a Megváltónak még a köhögésért is, és megköszöntem, hogy ezt újra el tudja venni tőlem teljesen. Mindenesetre egyre inkább az volt a benyomásom, hogy az Úrtól kaptam ezt a köhögést, amin keresztül bizonyára valamit meg akart mutatni.

A hét folyamán az Úr hatalmasan kijelentette magát. A hallgatók közül többen újjászülettek. Egy lelkész is részt vett az órákon. Miután a faluból sok leány, hívó lett és határozottan hátat fordított a világnak, a fiúk megharagudtak rám. A lányok nem akartak többé táncolni, nagyon határozott magatartást tanúsítottak. A legények megfenyegettek:

– Ezt a kegyes testvért nem engedjük ki élve a faluból.

Akik hallották, nagyon aggódtak értem és arra kértek, ne hagyjam el az összejövetelet, mielőtt az utca „meg nem tisztul”. Ez nem Kínában történt, hanem itthon!

Mivel az Úr ilyen csodálatos áttörést adott, arra gondoltam, lehet hogy a köhögés végül is Sátán támadása. Nem tudtam megállapítani. Az Úr hűségesen megőrzött. Senki nem nyúlhatott hozzám. Itt-ott kövek repültek a nyitott ablakon át a terembe – nyári idő volt –, vagy hirtelen kialudt a villany; de mit számított mindez! Az volt a fontos, hogy Jézus Neve megdicsőüljön. Sok ilyesmiben volt részem Németországban, de valahogy még örültem is, mert az Ellenség támadása mindig annak a jele volt, hogy az Úr hatalmasan munkálkodott. A szentek Isten kezében vannak. Megvédi és megoltalmazza őket.

Szívem tele volt hálával és magasztalással mindazért, amit azon a helyen átéltem. Bátran köhögtem tovább. A hét vége felé szállásadóm beszélni akart velem. Készségesen álltam rendelkezésére.

– Erzsébet testvér, – kezdte –, vétkeztem ellened és ezt most szívből fájlam.

– Ugyan – válaszoltam –, ne csinálj magadnak semmi gondot; igazán jó helyem volt nálad.

– Csakhogy meg kell vallanom – folytatta –, hogy azt mondtam az Úr Jézusnak: szeretném egyszer látni, hogy viselkedik Isten gyermeke, ha nagy bajba jut. Arra kértem, engedje meg, hogy ezt egyszer megfigyelhessem. Én vagyok tehát az oka, hogy köhögni kezdted, mikor ideérte, hiszen előtte nem volt semmi bajod. Nem gondoltam, hogy az Úr ilyen módon fog meghallgatni; de most igazán alkalmam volt megfigyelni, hogy viselkedik Isten gyermeke, ha bajba jut, még akkor is, ha az igen nehéz. Most viszont nagyon kérek, bocsáss meg.

Csodálkoztam a hallottakon. Valóban nem volt könnyű egész héten hordozni a súlyos köhögést, közben naponta két bibliaórát tartani és annyi ember között lelkigondozást végezni. De semmi neheztlenség nem volt bennem a testvér iránt. Ha egyáltalán megtanulta, amit tanulni akart, akkor megérte a köhögés.

És valóban. Mihelyt vége volt a hétnek, a köhögés olyan hirtelen eltűnt, ahogy jött. Én pedig még egyszer megköszöntem Uramnak, hogy szolgálhattam még a köhögéssel is. Akkor az Úr Jézus így szólt hozzám:

– Mivel engedelmeskedted, van még egy külön áldásom számodra.

– Mi lesz az, Úr Jézus? – kérdeztem várakozással. Így felelt:

– Kiköhögted a golyvát.

Meglepődve a nyakamhoz kaptam és csak most vettem észre, hogy eltűnt a golyvám. Nyakam ismét teljesen normális volt. Milyen öröm! Nem kellett már szoronganom az operáció miatt, az Úr Jézus teljesen meggyógyított. Így tudja az Úr a dolgokat irányítani, és mindent jóra fordítani.

„Hűséges, drága Megváltóm, áldalak és magasztallak csodálatos kegyelmedért, hogy a Tied lehetek és használhatsz engem. Kérek hűséges Uram, használj továbbra is, ahogyan és ahol akarsz, szent akarod és tetszésed szerint.”

„Teljesítsd a Felségesnek fogadásaidat!”

Később újra elkerültem erre a vidékre, és meglátogathattam ezt a drága testvért. Csak meg akartam nézni, hogy van. Szomorúan mesélte, hogy 22 tojást tett a kotló alá a fészekbe. A kiscsirkék mind kikeltek, egészségesek és elevenek voltak. A kotló azonban mindennap egy patkánylyuk mellett sétálgat kicsinyeivel, s a patkány állandóan kiugrik és elragadozza a csirkéket. El sem tudja képzelni, miért van ez az egész. A huszonkettőből már csak nyolc van meg, és hiába hajtja máshova a kotlót, az mindig visszatér a patkánylyukhoz. Már azt se tudja, mit csináljon.

Arra kértem, engedje, hogy magamra maradjak a szobában és imádkozzam. Az Úr elé vittem a testvér problémáját, világosságot kértem Tőle, s addig nem álltam fel térdeimről, amíg nem felelt. Akkor az Úr megmutatta, hogy ez a testvér ígéretet tett: mindenből tizedet fog adni. Volt tehát egy fogadása, amit nem tartott meg. Isten nem nézi el, ha nem tartjuk meg a fogadást. Hálát adtam a Megváltónak ezért az intésért.

Visszatértem a megszorodott testvérhez és megkérdeztem:

– Nem fogadtál te valamit az Úr Jézusnak?

Akkor hirtelen eszébe jutott, és megszégyenülve mondta:

– De igen, megígértem, hogy mindenből tizedet adok. Most mit csináljak? A csirkékből egyet sem adtam.

– Természetesen nem úgy kell érteni, hogy az Úr Jézus kiscsirkéket akar – magyaráztam neki. Oda lehet a csirkéket ígérni, és az Úrnak felnevelni. Hogy megkülönböztessd, melyik az Úré, tégy egy gyűrűt vagy egy kis madzagot a lábára. S ha már nagyobbacska, a tojásaiból nyert pénzt az Úrnak adhatod a misszióra, vagy akár az eladott jószág árát.

– Sajnos, ezt elhanyagoltam – vádolta magát a testvér szomorúan. – Ezentúl készségesen adok a csirkékből is tizedet az Úrnak. De most mit tegyek?

– Keressük ki a legszebbet – tanácsoltam –, ismertetőjelnek kössünk egy kis madzagot a lábára, aztán neveld fel az Úrnak.

Javaslatommal teljesen egyetértett. Az éjszakát nála töltöttem. Következő reggel elmondta, hogy fél a kotlót a csirkékkel kiereszteni.

– Ma én fogok vigyázni rájuk – mondtam mosolyogva.

– Jó, de vigyázz, nehogy a patkánylyuk felé menjenek!

– Mehet a kotló, ahova akar – feleltem –, a patkány többé egy csirkédet sem viszi el. Csak addig volt hatalma felette, amíg fogadásodat be nem váltottad. Most már vége a megbízásának.

Kimentem a tyúkólhoz, kinyitottam az ajtót s azt mondtam a kotlónak:

– Hess, ki a szabadba a csirkéiddel! Menj, ahova akarsz!

Biztosan tudtam, hogy vissza fognak jönni, tovább rájuk sem néztem. És valóban, amikor visszatértek, mind a nyolc megvolt.

Isten sokszor az állatokat használja fel, hogy szóljon az emberhez. Sokat jelentett ez az eset. Hányan tettek már fogadalmat az Úrnak, de változtak az idők, és a fogadalomról elfeledkeztek.

Hány férfi megfogadta a csatatéren, hogy ha hazajut, megkezdi a házi áhítatokat. Isten meghallgatta őket, hazakerültek. De hol maradtak a házi áhítatok?

Isten nem engedi, hogy valamit elvegyünk Tőle. Ha valaki fogadalmat tesz, Istennek joga van arra, hogy számon kérje annak betartását. Ezt jól jegyezzük meg. Adjon Isten kegyelmet, hogy mindenkor szent akaratahoz igazodjunk, és megadjuk Neki, ami az Övé.

Egy tábla svájci csokoládé

Szolgálati okból egyszer ismét Svájcba mentem. Ez közvetlenül a háború után történt, amikor nálunk, Németországban még nagy szegénység és nyomor uralkodott. Ezért nagyon meglepődtem, hogy Svájcban annyi szépet és jót láttam.

Egy kirakat előtt meg kellett állnom, hogy az ízlésesen kirakott csokoládékat megcsodáljam. Idejét sem tudtam, mikor ettem utoljára. Már a pusztá látvány is jól esett, szinte azt sem bántam, hogy a valóságban nem az enyém.

Mégis valami belső kényszert éreztem, hogy kérjek az Úrtól egy tábla csokoládét. Kinevettem saját magam, és arra gondoltam:

– Minek kérjek csokoládét; semmi szükségem rá. Elég, ha megnézem a kirakatban.

De az Úr újra biztatott, hogy kérjek egy tábla csokoládét. Akkor így szóltam:

– Drága Uram, ha szeretnél egy tábla csokoládét adni, kérlek, tedd meg.

Továbbmentem, de nem tudtam jól az útírányt. Egy szembejövő hölgyet megkérdeztem:

– Elnézést, legyen olyan szíves megmondani, merre kell mennem, hogy ide és ide eljussak?

Mielőtt feleletet adott, szemügyre vett:

– Ön nem svájci?

– Nem – feleltem –, Németországból jöttem.

Kicsit kikérdezett, mi a helyzet odakint, hova való vagyok, mit csinálok. Nagyon érdeklődött, mikor hallotta, hogy Kínában voltam misszionárius és nemrég jöttem haza. Elmagyarázta az utat, de mielőtt továbbment, megkérdezte:

– Ugye, szabad Önnek egy kis örömet szerezniem?

Kihúzott egy tábla csokoládét a zsebéből és átnyújtotta. Hangosan nevetnem kellett és elmondtam neki a csokoládé-történetet.

– Ó, Uram, hogy milyen jó vagy! Ő kedvét leli abban, ha gyermekeinek itt-ott külön örömet szerezhet.

Nagyon megköszöntem a csokoládét. Eszembe jutott az Ige: „**Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.**” Ézs 65,24. Dicsőség Jézus drága Nevének!

Új feladat a beteg ápolónő számára

Bern felé utazva, a vonaton összetalálkoztam egy ápolónővérrrel, aki igen gondterhelt benyomást keltett. Beszédbe elegyedtünk egymással és megtudtam, miért oly szomorú.

– Egyáltalán nem vagyok még öreg – mondta –, és a szép hivatásomat mégis fel kell adnom. Beteg lettem; pedig nagyon szerettem volna a szegények, betegek, nyomorultak között tovább szolgálni. Úgy érzem, hogy most már semmi feladatomban, pedig olyan szívesen tennék még valamit az Úrért.

Nagyon együtt éreztem a testvérrrel és jól megértettem. Megpróbáltam lelket önteni belé és bátorítottam, hogy bízzék továbbra is az Úrban, Aki nem követ el hibát.

Bernben kiszálltunk, a pályaudvarról együtt mentünk le a lépcsőn a kijárat felé. Akkor így szóltam hozzá:

– Az Úr Jézus nagyon nagy feladatot készített az Ön számára, ha nem szolgálhat is tovább hivatásában.

– Mit akarhat tőlem – kérdezte a testvér várakozással –, hiszen beteg vagyok és munkaképtelennek nyilvánítottak.

– Éppen azért adott az Úr egy másik feladatot Önnek – folytattam. Azt hiszem, imádkozással akarja megbízni, hogy ezen a szolgálaton belül szüntelen használhassa világot körülölelő munkájában.

A nővér mélyet lélegzett és megkönnyebbülve mondta:

– Tehát van még feladat a számomra.

Kicsit beszéltem még arról, milyen szükséges a misszionáriusokért való imádság, és hogy az Úr megszentelt embereket keres, akik ezt a magas szolgálatot elvégezhetik. A kedves testvér egész boldogan mondta:

– Most már igazán nem félek a jövőtől. Megkaptam a feladatot, mely oly nagy és fontos, hogy teljesen rabul ejt. Az Úr Jézus vette át a felelősséget, bizonyára vezetni és irányítani fog. Hiszen így sokkal többet tehetek, mint azelőtt a betegek között.

Boldogan és megvigasztalódva váltunk el egymástól. Jézus új látást adott számára a szolgálatban. Nem ismertem ezt az ápolónővért, azóta nem is láttam, de tudom, hogy ha követte az Úr hívását, nagyon boldog és gazdag életet nyert a Megváltóval való közösségben.

„Uram, olyan jó vagy, olyan kedves és kegyelmes! Áldjuk a Te jóságodat és imádunk Téged.”

Utazás Bajorországba

Egy bajorországi úton az Úr jóságát és kegyelmét igen gazdag mértékben tapasztaltam. Kapcsolatba kerültem egy családdal, ahol a háziasszonynak égett a szíve Jézusért. Volt egy pici gyermeke. Férjét egész héten lefoglalta az üzlet, de vasárnap ő vigyázott a kicsire, hogy felesége a községbeli fiatalok, és gyermekek között szolgálhasson és toborozzon Jézus számára.

Engem is meghívtak, hogy tartsak ott egy missziói órát a konfirmandusoknak. Konfirmáció előtti utolsó vasárnap volt. Felhívtam figyelmüket a konfirmáció komolyságára, és a lehető legvilágosabban megmutattam a Jézushoz vezető utat – és az Úr cselekedett. Egyesek nem akarták a termet elhagyni, míg a bűnbocsánat bizonyosságát el nem nyerték. Mikor ezt a többiek észrevették, fogták gyorsan a kabátjukat és megléptek.

Akik az órán Jézust elfogadták, visszamaradtak és imádkoztak a többiekért, akik megfutamodtak, hogy Isten Szelleme ne hagyjon nyugtot nekik, míg ők is Jézushoz nem jönnek.

És lám, másnap reggel néhány leány felkeresett, megvallva, hogy nem tudtak aludni a bűneik miatt. Ők is Jézushoz akartak jönni, és életüket elrendezni.

Végül is a konfirmandusok osztályából minden egyes döntött Jézus mellett. Nem tudtam mást tenni, mint ujjongani, és hálát adni. Végtelenül örültünk Isten nagy irgalmának. A jó Pásztor addig keresi az elveszett bárányt a pusztában, míg meg nem találja. Bár mindet megtalálhatná!

Alapfokú tanulmányaikat befejezett leányok számára is tartottam egy missziói órát a községben. Egy részük nem volt helybeli, csak itt járt felsőbb iskolába. A Szent Szellem érezhetően munkálkodott köztük és sokan átadták életüket az Úrnak. Egészen megváltozva mentek másnap iskolába.

Pár nap múlva osztálytársaik csodálkozva kérdezték:

– Mi történt veletek? Valahogy egészen mások vagytok. Minek örültök? És miért nem vesztek részt most már semmi diákcsínyben?

Beszámoltak a missziói óráról és elmondták, hogy döntöttek Jézus mellett.

– Azért vagyunk boldogok, mert Jézus megbocsátotta bűneinket. Nem kell tennünk többé a sok helytelen, bűnös dolgot, amit azelőtt tettünk. Jézus megszabadított.

Bizonyoságtételük úgy meglepte és megragadta néhány társnőjüket, hogy azonnal megkérdezték:

– Hol lehet ezt az örömet megtalálni?

– Sajnos, már nincs itt a testvér, aki megmutatta az utat Jézushoz; elutazott – felelték.

Mekkora szemeket meresztettem, mikor egy napon felkeresett egy csapat leány és elmondták: szabadságot kértek délutánra az iskolából, hogy eljőjenek hozzám.

– No, és miért jöttetek? – kérdeztem boldog meglepetéssel. – Hallottuk, hogy el lehet jutni a boldogságra. Azért jöttünk, hogy megkérjük, mutassa meg az utat, hogyan lehetünk mi is olyan boldogok, mint iskolatársaink.

Ez aztán örömnép volt számomra! Szívesen teljesítettem a kérést, és azt hiszem mindnyájan úgy mentek haza, mint új emberek. Ez kell a misszionáriusnőnek, hogy szíve ismét felviduljon, ha a sok nehézség és teher néha elrabolná az örömét.

Igen, magasztaljuk hatalmas Urunkat és Megváltónkat. Ő tesz csodát, Ő a Győztes, és megmutatja hatalmát a hívő fiatalok életében is.

Ő él! Ő él, a győztes Hős!
A sír nem tartja fogva,
S nem nyugszik, míg a nagyvilág
Már nem lesz Sátán foglya.
Ő él! Ő él, hát mért remegsz?
Művét elvégzi szépen.
Ha minden reng, és dőlni kezd,
Csak bízzál hű kezében!
Jézus Vére mindent jóvátesz!

Még egy szép élményem volt abban a községben, ahol annyi fiatal Jézushoz talált. Egy női órán nagyon kértem hallgatóimat, hogy senki ne lépjen ki az ajtón, aki valakivel békétlenségben él. Eljűk tártam, milyen szomorú dolog, ha a hívők között gyűlölet és harag uralkodik.

Másnap felkeresett néhány nagyobb leány.

– Erzsébet testvér – mondták –, szeretnénk elmesélni valamit, aminek biztosan örülni fog.

Érdeklődve vártam, mi következik.

– Tegnap este – kezdték a beszámolót –, részt vett két asszony az összejövetelen, akik halálos ellenségek voltak. Évek óta nem szóltak egymáshoz egy szót sem, s itt helyben szinte mindenki tudta, hogy nem bírnak megegyezni. És tessék elképzelni, tegnap este mindkét asszony megállt a külső kapu előtt és kibékültek. Bocsánatot kértek egymástól, és kölcsönösen megbocsátottak. Azután karonfogva végigmentek a falun, hadd lássa mindenki, hogy megbékéltek. Az emberek csak úgy bámulták őket.

Így lett Jézus győztes ennek a két asszonynak az életében is.

– Igen, Úr Jézus, Te győztes vagy minden felett, Te mindent véghezviszel. Te vagy a Feltámadott, Aki megtörted az Ellenség hatalmát. Ez igazán váratlan örömhír volt. Szívből együtt örültem a leányokkal Isten csodálatos munkájának. Áldott legyen szent Neve örökké!

Imádkozásról és böjtölésről

Kezembe került egy könyvecske ezzel a címmel: „Imádkozásról és böjtölésről.” Többek között az állt benne, hogy a hívők összefogtak, és böjtöléssel imádkozni kezdtek egyesekért, akiket egy bizonyos kórház

idegosztályán kezeltek. Isten meghallgatta imájukat, kedvesen fogadta bőjtölésüket, és többen gyógyultan hagyhatták el az elmeegógyintézetet.

Mély benyomást tett rám a könyv, és arra gondoltam: ha a böjtnak ilyen hatása van, szeretnék én is egy napig bőjtölni, és valami különös dologért imádkozni. – Elmondtam az Úrnak és megkértem, adjon világosságot ebben a kérdésben. Miután elhatároztam, hogy bőjtölök egy napot, imában így szóltam:

– Úr Jézus, ha bőjtölésem kedves Előtted, megerősítésed jeléül adj egy lelket nekem azon a napon.

Aznap felkeresett egy fiatalasszony, aki igen szerencsétlen állapotban volt. Elmondta, hogy az Ellenség éjjel-nappal támadja, s hogy az utóbbi időben sokat kell foglalkoznia olyan gondolattal, nem lenne-e legjobb, ha két kisgyermekével együtt leugorna az ablakból, hogy véget vessen szenvedésének.

Mélyen megrendített a fiatalasszony nyomorúsága, aki a teljes kétségbeesés határán állt. Nagy szeretettel beszéltem vele és azt mondtam:

– Egyetlen kiút van. Forduljon teljes szívvel az Úr Jézushoz. Ő legyőzte az Ellenséget, meg tudja Önt szabadítani, és boldoggá tudja tenni.

Megpróbáltam Jézust nagyon kedvessé tenni számára, beszéltem cselekedeteiről és csodálatos megváltó munkájáról. Az asszony így felelt:

– Látom, hogy csak egy út van számomra. Vagy meghalok gyermekeimmel együtt, vagy most meg kell térnem. Így tovább élni lehetetlenség.

A csüggedt szívben végre felcsillant egy reménysugár, és megnyílt az Úr Jézus szabadító kegyelme előtt. Úgy térhetett haza, mint új teremtés és boldog édesanya – Jézus teljesen meggyógyította. Az Ellenségnek többé nem volt joga hozzá.

Mikor később viszontláttam, csak örülni tudtam teljes szívemből annak, amit az Úr cselekedett. Olyan aranyos családja volt, kedves gyermekei, és mind nagyon boldogok voltak.

Azon a bizonyos böjtnapon még egy asszony felkeresett, megvallotta bűneit és elindult, hogy több dolgot rendezzen. Az Úr Jézus tehát megpecsételte bőjtölésemet és rámutatott, hogy ha valami olyan súlyos eset kerül elé, mint pl. az első asszony helyzete, jó dolog a böjt az ilyen lelkek szabadulása érdekében. Nem azt akarom ezzel mondani, hogy most egyszerűen fogjunk neki és bőjtöljünk, hanem ha az Úr Jézus mutatja meg, vagy ha egy egészen speciális ügy van a szívünkön.

Számomra ez a gyakorlatban igazolódott. Olyan jellemző, ahogy az Úr Jézus tanítványainak magyarázta, mikor leszállnak a megdicsőülés hegyéről, és ott találnak egy súlyosan szenvedő embert, akin a tanítványok nem tudtak segíteni. Pedig éppen előtte érkeztek vissza missziói útjukról és dicsekedtek, mennyi mindent tapasztaltak, betegek meggyógyultak, megszállottak szabadultak – most pedig tehetetlenül álltak egy beteg fiú mellett. Jézus azonban így szólt:

„Óh, hitetlen, elfajult nemzedék! Meddig leszek még veletek? Meddig hordozlak még titeket? Hozzátok őt ide hozzám!” Jézus aztán keményen rászólt s arra kiment belőle az ördögi *szellem*, a fiú pedig attól az órától fogva meggyógyult. A tanítványok aztán külön odamentek Jézushoz és megkérdezték:

„Miért nem voltunk képesek mi kiűzni azt?”

Jézus pedig azt mondta nekik:

„Kishitúségetek miatt – felelte nekik. Bizony azt mondom nektek, ha csak mustármagnyi hitetek volna, s azt mondanátok ennek a hegynek: eredj át innen amoda, átmenne. Semmi sem lenne lehetetlen.” Mt 17,17-21.

A mennyei Atya meghallgat bennünket, ha nagy szükségünkben Hozzá jövünk és látja, hogy nem a saját dicsőségünket keressük, hanem elveszett lelkekért ég a szívünk. Csodálatos az Ő cselekedete. Jó lenne, ha minél jobban megtanulnánk, hogy arra hallgassunk, arra figyeljünk, ami kedves előtte. Áldott legyen szent Neve. Ő a gólgotai Győztes, és uralkodó mindenek felett.

Jézus szeretete győz; én csak követem

Egy helyen, ahol ismét összejövetelt tartottam, annyi férfi- és asszonytestvér jött össze – ismeretlenek is –, hogy öröm volt nézni. Isten szeretetéről beszéltem nekik. Olyan mindent felölelő téma ez, hogy egy óra alatt nem tud végére érni az ember. A búcsúzásnál egy férfi megjegyezte:

– Testvér, nagyon szeretném, ha beszélgethénk. – Azt feleltem:

– Úgy gondolom, jár ide rendszeresen egy férfitestvér, örülnék, ha inkább hozzá fordulna.

Egyébként hallottam a búcsúzás után, hogy az a férfitestvér, aki a gyülekezetben szolgál, még nagyon fiatal és tapasztalatlan, ezért idősebb emberek nem tudtak könnyen feloldódni és beszélgetni vele.

Néhány felelős férfitestvér valósággal nekem esett:

– Jaj testvér, testvér, mit csinált?

Egyáltalán nem vettem észre, hogy valami helytelen tettem volna, és csodálkozva kérdeztem:

– Miért, mit csináltam?

– Már olyan régóta imádkozunk ezért a férfitestvéért – magyarázták –, hogy végre találjon valakit, aki iránt bizalma van és lerakhassa azt a súlyos terhet, ami nyomja. Nem tudjuk, mi nehezedik rá annyira, csak azt látjuk, hogy bensőleg nincs rendben, ezért imádkozunk érte. És most, ma este, mialatt Ön Isten szeretetéről beszélt, az Úr meghallgatta imáinkat, a férfitestvér bizalmat nyert és ki akarta önteni a szívét, maga pedig elküldi.

Megpróbáltam a férfiaknak megmagyarázni, hogy én csak nőikkel folytatok lelki beszélgetést, de ebben az esetben nem adtak igazat nekem, és nagyon komolyan mondták:

– Testvér, ezt nem lett volna szabad tennie.

Nagyon levert voltam és megkértem őket:

– Hívjátok vissza gyorsan azt a testvért.

– Képtelenség – válaszolták –, azóta már rég otthon van.

– Hol lakik tulajdonképpen? – kérdeztem.

– Itt, és itt – felelték.

– Ó, holnap éppen meg kell látogatnom abban a házban valakit.

Másnap elmentem a megígért látogatásra egy beteg asszonyhoz. Amikor beléptem a házba, a tegnap esti férfitestvér felesége fogadott.

Köszönt és így szólt:

– Testvér, mit csinált? Irtózatossá vált az éjszakánk. A férjem keservesen sírt és olyan szívrohama volt, hogy azt hittem, nem éri meg a reggelt.

Megrémültem, mikor ezt hallottam. – Az asszony megkérdezte:

– Testvér, ugye megengedi a férjemnek, hogy beszéljen magával? Sehol semmi kiutat nem lát. És most, hogy végre valaki iránt bizalma van, felelőtlenség lenne tovább szenvedni, hagyni őt.

Egészen megrendültem. Megígértem az asszonynak, hogy beszélek a férjével és megkértem, küldje el őt hozzám, mihelyt hazamegyek. Még beszéltem, mikor a férfi belépett az ajtón. Elindult felém, és mikor meghallotta, hogy eljöhet hozzám, azt hittem nyakamba borul az örömtől.

Szobámba visszatérve megaláztam magam Uram és Megváltóm előtt, hogy a testvért előző nap elutasítottam. A férfi eljött és kiöntötte egész szívét. Valóban volt valami nehéz teher rajta, úgyhogy megértettem, miért nem tudott boldog lenni. Azt tanácsoltam, írjon azoknak, akiket az ügy illet, hogy bűne felfedett és rendezett lehessen.

– Ó, nem – mondta –, nem írok. Inkább magam elmegyek, és személyesen rendbe hozom. Szemtől szembe akarok állni az illetőkkel.

Ennek igazán örültem. Arra kértem, tudassa velem, mikor megy, hogy imádkozhassam érte. – Az Úr Jézus majd mindent elrendez.

A súlyos terhet együtt vittük a kereszt alá, és tapasztalhattuk, hogy Jézus hatalmasan kijelentette magát. A korábban olyan megterhelt testvéremnek teljes bizonyosságot adott bűnei bocsánatáról. Milyen kegyelem! Milyen drága ajándék! „Ó, hű Megváltóm, milyen nagy és milyen jó vagy! Köszönöm drága Véred és szereteted győztes hatalmát.”

Bensőleg szükségét éreztem, hogy a feleséggel tapintatosan közöljem: férjének bűnvallomásában semmi esetre sem házasságukat érintő dologról volt szó. Egyebet nem mondtam, de tudtam, hogy ez a megjegyzés nagyon megnyugtatta az asszonyt. Érthető, hogy néha mindenféle gondolat megfordult a fejében.

A férfi tehát elindult. Meglehetősen hosszú utazás állt előtte, de szemtől szembe akart beszélni az illetékesekkel. Imádkoztam érte, hogy Isten adja meg számára a helyes szavakat. Boldogan tért vissza nehéz útjáról és elmondta, hogy minden csodálatosan alakult. Nagy megértéssel fogadták, és minden adósságát elengedték. Természetesen ennek nagyon örültem.

Előfordulhat tehát, hogy olyan szolgálatot kell végeznünk, melynél benső ellenkezés van bennünk, de az Úrnál van kegyelem.

– Úr Jézus – kértem –, vezess úgy, ahogy akarsz. Kész vagyok engedelmeskedni, bármilyen legyen az út.

Ezek között a dolgok között egyre jobban megtanultam, hogy engedelmeskedjem az Úrnak, és nagyon ügyeljek arra, mit akar tőlem. Ha Isten megváltott gyermeke vagyok, kell, hogy az Úr küldhessen, ahová akar, ahogy akar, hogy az Ő akarata teljesüljön. Erzsébet véleménye itt nem jöhet számításba, egyedül az Úr Jézus akarata. „Hála és dicsőség Neked hű Megváltóm, hogy annyi embert megkerestél, megtaláltál, hogy ezt az embert is megragadtad, és az évek óta ránehezülő tehertől megszabadítottad. Testedben a keresztre vittél minden terhet, hogy akik hisznek Benned, elnyerjék bűneik bocsánatát. Dicsőség szent Nevednek és a Te szent Vérednek örökké. Ámen.”

„Halleluját zengsz te is, majd ha Jézust látod”

Egyszer hosszabb időt töltöttem otthon és több helyen látogattam. Betegeket kerestem fel, hogy imádkozzam velük és vigasztaljam őket. Hallottam egy súlyos beteg asszonyról, akiről azt állították:

– Őt nem tudod meglátogatni. Hallani sem akar Jézusról. Ki nem nyitná az ajtaját egy lelkésznek vagy egy hívőnek.

Imádkoztam az asszonyért:

– Úr Jézus, nyisd meg számomra az asszony ajtaját, hogy elmehessek hozzá, és ne kelljen megállnom a bezárt ajtó előtt.

Egy utazásról visszatérve látogatást ígértem valakinek. Akkor a Megváltó így szólt hozzám:

– Erzsébet, most menj el és látogasd meg azt a súlyos beteget, aki nem akar tudni rólam.

Késlekedés nélkül elindultam és elrejtőztem Jézus vérében.

Csengetésemre egy leány nyitott ajtót és megkérdezte, mit óhajtok. Egyébként ismert engem, és azt mondta, szívesen megkérdezi édesanyját, kívánja-e látogatásomat.

– Ha a Megváltó ideküldött – gondoltam –, akkor az ajtót is kinyitja majd. – Imádkoztam és jó reménységben vártam. A leány ezzel a válasszal tért vissza:

– Tessék, bemehet a mamához.

Hallatlanul megörültem. Megköszöntem Jézusnak ezt az első győzelmet.

Egyszerre ott álltam a meggyötört asszony előtt, aki kutató tekintettel nézett rám. Nagyon megijedtem, mert arra számítottam, hogy ágyban találom. Hellyel kínált magával szemben, és várakozva tekintett rám. Azt sem tudtam, hogy kezdjem a beszélgetést. Az asszony egész viselkedésén látszott, hogy nem kívánt látogató vagyok.

Először feltettem néhány kérdést, amire egészen rövid, inkább éles választ adott, mintha azt akarná mondani: jó lesz, ha minél hamarabb eltűnök.

Olyan félelmetes volt a szemébe nézni. De nem mentem el, hanem hálát adtam az Úrnak azért a győzelemért, amit adott, hogy ott ülhettem és elkezdhettem a beszélgetést. Szívemben könyörögve elmondtam valamit kínai élményeimből csak azért, hogy figyelmét valami módon magamra irányítsam. – Olyan embereknél, akik nem akarnak Jézusról tudni, néha jó, ha valami érdekes témával kezdjük a beszélgetést, aztán lépésről lépésre haladunk egyre közelebb a lényeghez. – Így próbáltam én is ennél a beteg asszonynál. Alig mondtam valamit, amikor félbeszakított:

– Hogyan, Ön Kínában volt? Okvetlen meséljen valamit róla! – megköszöntem drága Uramnak az újabb győzelmet és elmondtam az asszonynak, hogy a misszió szolgálatán keresztül hogyan találják meg a kínaiak Jézust, személyes Megváltójukat. Érdeklődve hallgatta, de tekintetével újra meg újra az ablakot kereste és mereven bámult a ház előtt folydogáló patakra. Attól féltem, hogy az asszony titokban öngyilkossági gondolatokkal foglalkozik, és mikor észrevétlen hogylétére vonatkozó kérdést tettem fel, teljes nyíltsággal panaszkodni kezdett, hogy ideggyógyintézetbe akarják vinni. Két órán belül elszállítják, mint mondta, de ő semmi körülmények között nem megy.

Most aztán hálás voltam, hogy késlekedés nélkül követtem az Úr utasítását, és nem a másik látogatást részesítettem előnyben.

– Meg fogom látogatni – mondtam vigasztalva –, ha a klinikára viszik.

– Nem fog odajönni – mondta nyersen –, szó se lehet róla, hogy odavigyenek.

Észrevettem, hogy az asszonynak valami menekülési terve van, s hogy az Úr éppen ezért küldött ide.

– De igen – folytattam nagy szeretettel –, elmegyek és meglátogatom. Megígértem és meg is fogom tenni.

Aztán tovább meséltem az asszonynak különféle bátorító dolgokról. Észrevettem, hogy az Úr Jézus győzelmet adott és a nagyon hideg szív lassanként felengedett. Hirtelen panaszkodni kezdett:

– Tudja – mesélte –, tüdőbeteg vagyok. De ez még nem lenne baj. Csakhogy szörnyű depresszió gyötör.

Most már kezemben volt a várva várt kapcsolópont és odafordulhattam a szenvedő asszonyhoz:

– Hogy tüdőbajából meg akarja-e gyógyítani az Úr Jézus, azt nem tudom. Egyet azonban teljes bizonyossággal tudok, hogy a depressziójából meg tudja szabadítani. Ennek csodálatos útja van.

– Éspedig? – kérdezte feszült érdeklődéssel.

– Adja át az életét a Megváltónak, és akkor minden jóra fordul – tanácsoltam.

– Éppen ez az, amit nem tudok, és nem akarok megtenni – válaszolt.

– Csakhogy nincs más út. De ha ezen elindul, garantálhatom, hogy megszabadul a depressziójától – feleltem.

– Lépjek egy útra, amin abszolút nem akarok járni? – kutatott tovább.

– Igen, lépjen rá erre az útra és nem fog csalódní. Ha következő alkalommal meglátogatom, hozok magammal valami olvasnivalót, hogy ezt az utat jobban megértse.

Átnyújtottam néhány traktátust, ami éppen nálam volt és úgy örültem, hogy köszönettel elfogadta. – Újabb győzelem. – Végül még imádkozhattam is vele. – Még egy győzelem!

Nagyon boldogan hagytam el a házat. Tudtam, hogy az Úr Jézus tovább folytatja a munkát.

Amint megígértem, meglátogattam az idegklinikán és elámultam, milyen pozitív változás történt máris az állapotában. Láthatóan örült a látogatásomnak, még az ápolónőnek is bemutatott és azt mondta:

– Tudja, nekem még viszonylag könnyű a helyzetem azokhoz a súlyos esetekhez képest, amik itt vannak.

Láttam, hogy a gyógyító kegyelem munkába vette a szívét és Jézus egyre kedvesebb a számára.

Később hazatérhetett otthonába, ahol gyakran felkerestem. Sosem maradtam sokáig, mert a férje halálán volt. Mikor egy hosszabb missziói utazásról ismét arra a vidékre jutottam, hallottam, hogy a férje meghalt. Azonnal elmentem az asszonyhoz, hogy valami vigasztalást vigyek, és újra Jézusról beszéljek neki. Nagyon örült a viszontlátásnak, s amikor odaültem az ágya szélére, azt mondta:

– Testvér, nem fél a fertőzéstől, hiszen súlyos tüdőbeteg vagyok?

– Ó, nem – nyugtattam meg –, az Úr Jézus megőriz.

Beszélgettünk egymással, én továbbra is Jézusról szóltam, szenvedéséről és haláláról, dicsőséges megváltó munkájáról és a Vér erejéről.

Az asszony most nagyon fogékony volt. Amikor indulni akartam így szólt hozzám:

– Tudom, hogy nem sok időm van hátra.

Megtanítottam egy szép énekversre és elénekeltem neki. Nagyon megörült, és hiszem, hogy megértette. – Ez újabb győzelem volt.

A következő szolgálati utamról hazatérve ismét meglátogattam és érdeklődtem állapota felől. Ugyanis legutolsó otlitém óta éppen egy év telt el. Nagy hálával állapítottam meg, hogy az asszony egészen megváltozott. Többek között így szólt hozzám:

– Testvér, ha legközelebbi útjáról visszatér, én már nem leszek itt. De ugye testvér, a búcsúnál elmondhatom azt, amit énekeltünk:

Halleluját zengsz te is
Majd ha Jézust látod,
Ujjongás közt égbe térsz
S terhedet lerázod.
Áldott az Úr!
Útja kínból trónra vitt,
Győzők én is, megsegít.
Áldott az Úr!

A szemeimet könnyek lepték el, az öröm könnyei. Tehát üdvösséget talált. Elfogadta Jézust személyes Megváltójának, Szabadítójának, és elnyerte a bűnbocsánat bizonyosságát is.

Ó, hogy örültem Isten nagy szeretetének és irgalmának! Az Úr szabadabbá tette a depressziótól és csodálatos békességgel ajándékozta meg. Megvallotta, hogy még egy dologtól fél. Az gyötri, hogy az Ördög gonoszul megtámadhatja, mivel annyi éven át ellen állt az Úrnak.

Megígértem, hogy imádkozom érte, hogy nyugodtan és bánatás nélkül térhessen haza. Ígéretem megvigasztalta, és drága Urának szeretetétől körülvéve nyugodtan tekintett az elkövetkező napok elé.

Nekem ismét el kellett utaznom, hogy ellássak egy külső szolgálatot, de mikor hazatértem, azonnal érdeklődtem az asszony után. Megtudtam, hogy elköltözött.

– Éppen ma van a temetése.

Még egy látogatás várt rám egy súlyos betegnél, aki a temető közelében lakott, s miközben ott beszélgettünk, az utcán éppen akkor vonult el a hazatért testvért kísérő gyászmenet. Akkori szokás szerint a temetőbe vivő úton énekelték. Éppen a ház előtt mentek, mikor hallottam, hogy ezt a verset éneklük:

Halleluját zengsz te is,
Majd ha Jézust látod...

Ezekkel a szavakkal tért haza a testvér a Megváltóhoz, s most úgy hallgattam ugyanezeket a szavakat a gyászolók énekén át, mint az isteni megerősítést. Az Úr tehát csodálatos módon újra megmentett egy lelket.

Milyen dicsőséges vagy golgotai Győztes és milyen nagy a Te megmentő, megőrző hatalmad! Áldott légy örökké!

Aminek különösen örültem: elmondták, hogy a testvér minden halálküzdelem nélkül ment át az Örökkévalóságba. Az Úr így meghallgatta az imát. Dicsőség és hála Neki!

„Jézus megkérdezte: Mit akarsz? Mit tegyek veled?” Mk 10,51.

Egyszer meghívtak egy városba, hogy javítóintézeti fiúk számára tartsak missziói órát. Mikor a rettenetes hófúvásban elértem a házat, olyan voltam, mint egy hóember. Az ajtón belépve úgy tűnt, mintha mennydörögne, csak villámlást nem láttam sehol. Az intézet vezetői nagy szeretettel fogadtak, de amikor a vihart említettem nekik, nagyot kacagtak:

– Testvér, nem mennydörögés volt az. Mindig ekkora robajjal jár, ha fiaink felállnak az asztaltól.

– Most tudom csak, hova kerültem – gondoltam magamban. – Lesz itt még haddelhadd!

Az otthonban tényleg minden nagy hanggal járt. A fiúk egytől egyig úgynevezett „lökötők” voltak. És ezeknek a „lökötőknek” tartsak én missziói órát? Azért valahogy mégis örültem, hogy szolgálhatok nekik. Kértem az Úr Jézust, adjon megfelelő szavakat, figyelmes hallgatóságot. És lám! – Olyan csend volt, hogy ha egy gombostű leesett volna, azt is meghalljuk. – És figyeltek!

Először a fenti igeversről beszéltem és megmagyaráztam a fiúknak, hogy közülük mindenkitől azt kérdezi az Úr Jézus:

– Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak Bartimeusnak egy nagy vágya volt – hogy lásson. Talán bennetek is van valami különös kívánság az Úr Jézus felé. Talán valami nyomasztó terhet hordtok, amit szeretnétek Jézushoz vinni. Ha így van, akkor most a missziói óra után jöjjetek hozzám, vagy a nevelő szülőkhöz. Szívesen imádkozunk veletek. – Befejezésül még elmeséltem egy izgalmas történetet Kínából, és ezzel az óra véget ért.

Visszavonultam a szobámba. Egyszer csak – rövid idő múlva – hangos trappolást hallottam a lépcsőn. Valaki nagy robajjal lerúgta a bakancsát az ajtó előtt, aztán kopogott – nem, valósággal verte az ajtót.

– Szabad – szóltam ki, mire hat csenevész intézeti fiú lépett be. Csodálkozva kérdeztem: – Látogatóba jöttetek?

– Nem – felelték –, azért jöttünk, hogy letegyük a terheinket.

– Jól van – mondtam –, ez igazán szép. Most mindjárt letérdelünk, hogy terhünket elmondjuk az Úr Jézusnak. Három térdeljen ide balra, három pedig jobbra, aztán szépen sorban mondjátok el nekem, mi nyomja a szíveteket. Utána közösen az Úr Jézus elé visszük és bocsánatot, meg segítséget kérünk Tőle.

Az egyik könnyek között vallotta:

– Olyan haszontalan voltam, hogy már nem maradhattam otthon; de úgy szeretnék megváltozni, és újra hazakerülni.

Megkérdeztem a nevüket, és mindegyiknek a baját külön Jézus elé vittem:

– Drága Megváltóm, te látod Karcsit, hallottad, amit most elmondott. Bocsáss meg neki és segítsd meg őt. Köszönöm, hogy bűneiért meghaltál a kereszten.

Mind megnyitotta a szívét Jézusnak, és hiszem, hogy mint új teremtések hagyták el a szobát.

Utánuk másik hat fiú érkezett, akik szintén azért jöttek, hogy szívüket kiöntsék, és terheiket letegyék. Közben késő este lett, s én másnap utazni akartam.

Egy nevelő kopogtatott az ajtón és megkérdezte, nem tudnék-e esetleg a következő napra is ott maradni. Még többen vannak, akik beszélni szeretnének velem. Ennek nagyon örültem, és kész voltam az „aratás” begyűjtése érdekében utazásomat elhalasztani.

Valóban, a következő napon ismét egész sereg fiú keresett fel, hogy életüket átadják a Megváltónak. A nevelőszülők számára külön nagy öröm volt, hogy kis vonakodás után három saját gyermekük is átadta magát Jézusnak. Mikor ugyanis a legfiatalabbnak, egy 5-6 éves fiúcskának azt mondtam:

– Te még bizony kicsi vagy, hogy az Úr Jézushoz jöjj! – így felelt:

– Már meg is tettem.

– Mi az, amit már megtettél? – kérdeztem várakozásteljesen. – Voltál a mamánál, hogy segítsen megtérni? Erre az édes kis kölyök nagy huncutul így felelt:

– Magam tettem.

Ennek igazán örültem. Mielőtt elmentem, megkértem a nevelőszülőket és tanítókat, hogy ne ijedjenek meg, ha az Ellenség egyeseket még hátra támadna, vagyis a megtérés ellenére egyik vagy másik még szemtelen lenne. Legjobb, ha az ilyenekkel együtt imádkoznak, és egész pozitív módon melléjük állnak.

Jézus megmentő szeretetét olyan sokszor tapasztaltam gyermekek között. Igen, csodálatos Urunk van. Szereti a gyermekeket, ifjakat és felnőtteket. Ismer minden kérdést, minden problémát. Mint győztes Hős, úgy akarja kijelenteni magát mindenkinek. Bár minden ember elfogadná Jézust személyes Megváltójának! Bár minden hívő betöltené hivatását, só és világosság lenne, és hűségesen követné az Urat!

Hiszem, hogy az Úr ma is adhat ébredést.

Aldjátok emberek drága Nevét
Annak, ki tesz sok nagy csodát!
Minden, mi él, zengje dicséretét,
Víg szívvel mondjon hő imát.

Atya, Fiú és Szent Szellem!
Istennek népe áld Téged.
Halleluja, halleluja!

(Johann Daniel Herrenschmidt, 1675–1723)

Utószó – A második kiadáshoz

Ezzel a könyvecskével lezárul az egykori kínai misszionáriusnő válogatott élményeinek sora. Elisabeth Seiler testvér visszaemlékezései meglepően jó visszhangra találtak, de még jobban örülünk annak, hogy beszámolóján keresztül az olvasók közül sokan áldást nyertek. Teljesült az a kívánság, amit az első kötet előszavában hangoztattunk: „Ami benne eredeti, az nem utánozható... De bátoríthat a követésre, az odaadó hitre és szolgálatra.” Egyben hadd emlékeztessen ez a harmadik kötet bennünket, hogy könyörgéseinkben úgy gondolunk a kínai „keresztthordozó egyházakra”, mint üldözést szenvedő gyülekezetekre. Jézusért kapott szenvedéseikre vonatkozik Pál apostol szava; Kol 1,24; **„Most örülök értetek viselt szenvedéseimben. Húsomban az ő testéért, mely az eklézsia, viszonzásképpen betöltöm a Felkent szorongatásainak hiányzó részét.”** Ezzel a szenvedéssel nekünk is szolgálnak, ha mi Jézus Krisztus testének, az Ő gyülekezetének tagjai vagyunk. Szolgáljunk mi is nekik hűséges könyörgéssel.

Lienhard Pflaum